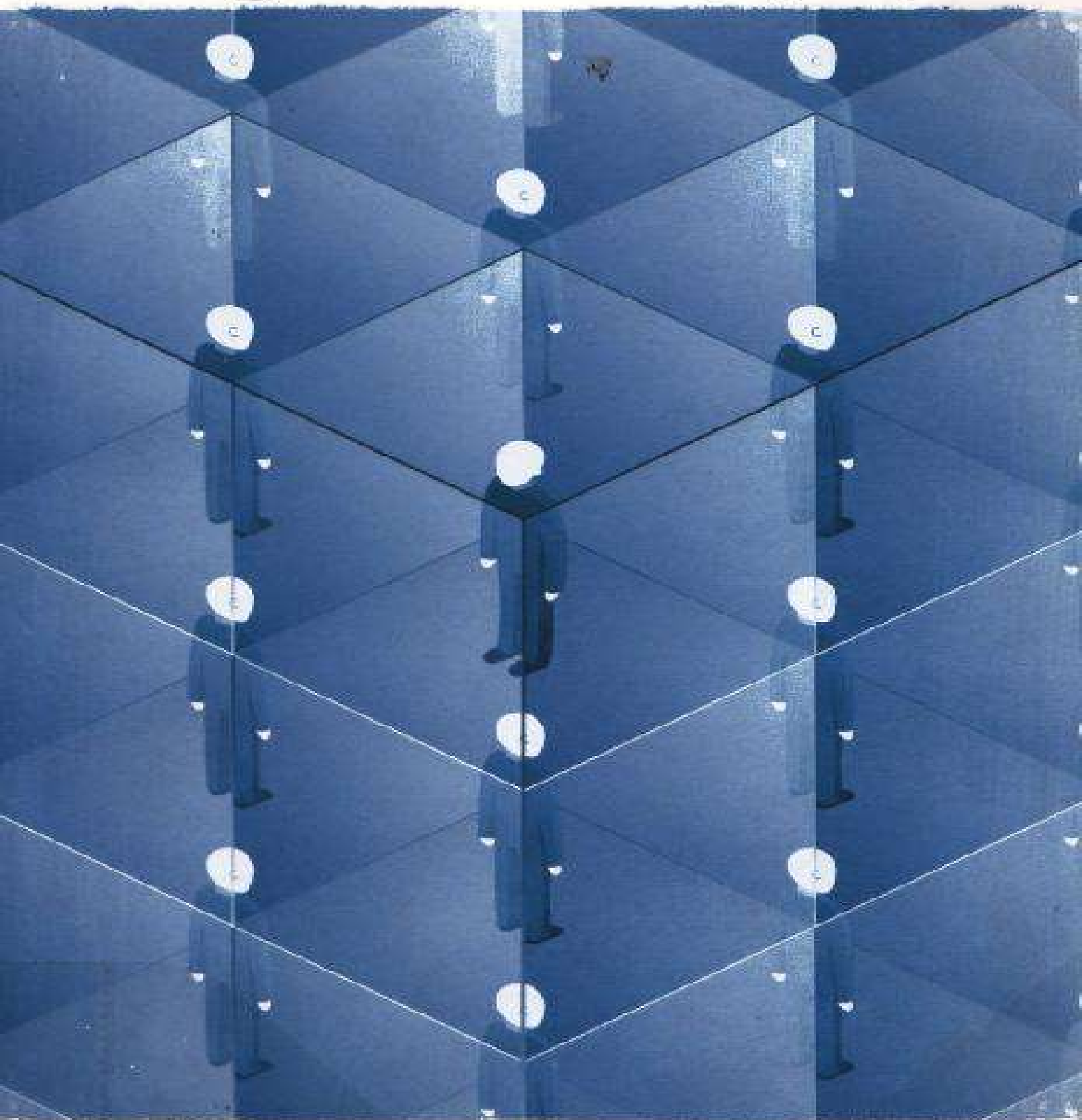

Chúng tôi

TAO ĐÀN

Yevgeny Zamyatin

Phạm Ngọc Thạch dịch

NHÀ XUẤT BẢN
HỘI NHÀ VĂN

YEVGENY ZAMYATIN

1884 - 1937

Tên đầy đủ Yevgeny Ivanovich Zamyatin, là nhà văn, nhà viết kịch, nhà trào phúng người Nga, đồng thời cũng là một kĩ sư hàng hải chuyên nghiệp. Tên tuổi Yevgeny Zamyatin gắn liền với tiểu thuyết viễn tưởng *Chúng tôi* - tuyệt tác khơi nguồn cảm hứng cho nhiều tiểu thuyết dystopia gây chấn động sau này như *1984* của George Orwell, *Brave New World* của Aldous Huxley hay *Player Piano* của Kurt Vonnegut...

YEVGENY ZAMYATIN

CHÚNG TÔI

Tiểu thuyết

Phạm Ngọc Thạch dịch

NILÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN

Ghi chép 1

Chủ đề:

THÔNG BÁO

ĐƯỜNG KẼ THÔNG TUỆ NHẤT

THƠ CA

Đơn giản là tôi chép lại nguyên văn những gì đăng trên tờ Nhật Báo Quốc Gia hôm nay:

Việc xây dựng tàu vũ trụ Tích Phân sẽ hoàn thành sau 120 ngày. Giờ phút lịch sử vĩ đại, khi con tàu Tích Phân đầu tiên bay vào không gian, sắp cận kề. Một ngàn năm trước những bậc tiền nhân anh hùng của các bạn đã thiết lập sự cai trị của Quốc Gia Thống Nhất trên toàn cõi địa cầu. Chiến công hiển hách hơn đang đón chờ các bạn: lấy tích phân phương trình vô hạn của vũ trụ bằng con tàu Tích Phân bọc thủy tinh, dùng điện năng, khắc ra lửa. Các bạn sẽ chinh phục những sinh vật chưa từng được biết đến trên những hành tinh khác - có lẽ hãy còn trong tình trạng tự do chưa khai hóa, đưa họ vào cái ách thiện nguyện của lý trí. Nếu như họ còn chưa thấu hiểu việc chúng ta đem lại cho họ niềm hạnh phúc đúng đắn như toán học, thì nhiệm vụ của chúng ta là buộc họ phải hưởng hạnh phúc ấy. Tuy nhiên, trước khi phải sử dụng vũ lực, ta hãy dùng lời lẽ để thuyết phục.

Thay mặt Lãnh Tụ Thiện Nguyện, thông báo đến toàn thể mã số của Quốc Gia Thống Nhất:

Mọi mã số, nếu cảm thấy đủ năng lực, đều có nghĩa vụ sáng tác tiểu luận, thơ ca, tuyên ngôn, tụng ca hoặc những thể loại khác để tán dương cái đẹp và sự vĩ đại của Quốc Gia Thống Nhất.

Đó sẽ là kiện hàng đầu tiên được tàu Tích Phân đem theo.

Quốc Gia Thống Nhất muôn năm, toàn thể mã số muôn năm, Lãnh Tụ Thiện Nguyện muôn năm!

Tôi viết những dòng này và cảm thấy hai má nóng bừng. Phải, để lấy tích phân phương trình vũ trụ vĩ đại. Phải, để uốn đường cong sơ khai, nắn nó lại theo tiếp tuyến - đường tiệm cận - thành một đường thẳng. Bởi lẽ con đường của Quốc Gia Thống Nhất chính là đường thẳng. Đường thẳng thông thái, chính xác, thần thánh, vĩ đại chính là đường kẻ thông tuệ nhất...

Tôi, mã số D-503, Tổng công trình sư của tàu Tích Phân, chỉ là một trong số những nhà toán học của Quốc Gia Thống Nhất. Ngồi bút vốn quen với những con số của tôi không đủ khả năng sáng tác nhạc điệu cho những vần thơ. Tôi chỉ cố ghi chép lại những gì mắt thấy tai nghe, những gì suy nghĩ - chính xác hơn, những gì chúng tôi nghĩ (đúng vậy: chúng tôi, và hãy đề từ "CHÚNG TÔI" này làm tựa đề cho những ghi chép của tôi). Tuy nhiên, đó sẽ là đạo hàm của cuộc đời chúng tôi, cuộc đời hoàn hảo như toán học của Quốc Gia Thống Nhất, và nếu thế, lẽ nào tự thân nó không phải là một bài thơ, bất chấp ý nguyện của tôi? Nó sẽ là như thế.

Tôi viết những dòng này mà cảm thấy hai má nóng bừng. Có lẽ, điều đó tương tự cảm giác của người phụ nữ khi lần đầu nghe thấy trong cơ thể mình nhịp đập của một sinh linh mới, hãy còn tí hon và chưa mở mắt. Đó là tôi và đồng thời cũng không phải là tôi. Trong nhiều tháng dài tôi sẽ phải nuôi dưỡng nó bằng nhựa sống, bằng máu thịt của mình, để rồi sau đó đau đớn tách nó ra khỏi cơ thể và đặt dưới chân Quốc Gia Thống Nhất.

Song tôi sẵn sàng, như mỗi người hay hầu hết mỗi người trong chúng tôi. Tôi sẵn sàng.

Ghi chép 2

Chủ đề:

VŨ ĐIỆU BA-LÊ

SỰ HÀI HÒA VUÔNG VỨC

ĂN SỐ X

Mùa xuân. Phía sau Bức Tường Xanh, từ những bình nguyên vô hình hoang dã, gió cuốn theo bụi phấn mật ngọt vàng óng của loài hoa nào đó. Bụi phấn ngọt ngào ấy làm khô môi, cứ mỗi phút lại phải đưa lưỡi liếm, và những đôi môi của mọi phụ nữ ta gặp ắt hẳn phải ngọt ngào (tất nhiên, môi đàn ông cũng thế). Điều này hơi cản trở tư duy logic một chút.

Được cái là bầu trời! Xanh ngắt, không vẩn một gợn mây (khiếu thẩm mỹ của người xưa hoang dã biết mấy, nếu như đám hơi nước vô nghĩa, lộn xộn, ngốc nghếch đó lại có thể tạo cảm hứng cho những nhà thơ của họ). Tôi yêu, cam đoan không nhầm chút nào khi nói: chúng tôi chỉ yêu bầu trời vô trùng, hoàn mỹ như thế ấy. Trong những ngày như thế này, toàn thể giới được đúc trong một khuôn thủy tinh vững chắc, vĩnh cửu, cả Bức Tường Xanh lẫn những công trình xây dựng của chúng tôi. Trong những ngày này, bạn thấy được tận cùng sâu thẳm màu xanh của vạn vật, những phương trình đáng kinh ngạc mà tới nay vẫn còn chưa tường tận của chúng, bạn thấy chúng trong cả những thứ quen thuộc hằng ngày.

Giá mà cứ như thế. Sáng nay khi ở xưởng tàu, nơi đang đóng tàu Tích Phân, tôi bỗng thấy những cỗ máy: những núm cầu điều chỉnh xoay tròn, như quên mình với những con mắt nhắm; những tay quay lấp lánh, nghiêng ngả hết sang phải rồi lại sang trái; thanh thẳng bằng kiêu hãnh lúc lắc đôi vai; lưỡi dao máy tiện ren nhún nhảy theo điệu nhạc vô thanh. Đột nhiên, tôi nhận ra cái đẹp tròn vẹn trong vũ điệu ba-lê cơ khí hoành tráng ngập trong ánh mặt trời xanh nhạt.

Rồi tôi tự hỏi: sao đẹp thế? Vì sao vũ điệu lại đẹp thế? Câu trả lời: bởi vì đó là động tác *thiếu tự do*, bởi vì ý nghĩa sâu thẳm của vũ điệu chính là nằm trong sự phục tùng thẩm mỹ một cách tuyệt đối, mất tự do một cách lý tưởng. Và nếu đúng thế, cha ông chúng ta đã chìm đắm trong vũ điệu vào những giây phút cảm hứng nhất trong đời (nghị thức tôn giáo bí truyền, lễ duyệt binh), điều đó chỉ có một ý nghĩa duy nhất: bản năng mất tự do từ xa xưa vốn dĩ có sẵn trong con người một cách hữu cơ, và chúng ta, trong cuộc sống hiện tại, chỉ mới ý thức được...

Sẽ phải viết nốt sau thôi, bảng tín hiệu đã lách tách. Tôi ngược mắt lên: dĩ nhiên là 0-90. Trong vòng nửa phút nữa nàng sẽ đến đây để cùng tôi đi dạo.

O đáng yêu! Tôi luôn cảm thấy nàng cũng giống như tên của nàng: thấp hơn Tiêu Chuẩn Mẹ 10 cm - và vì thế toàn thân như được đẽo gọt thành một hình tròn, miệng chữ O màu hồng, mở ra đón từng lời của tôi. Còn nữa: ngấn tròn mồm mím trên cổ tay nàng, hết như tay trẻ con.

Khi nàng bước vào, cái vô-lăng logic vẫn còn ong ong trong đầu tôi, và theo quán tính tôi nói về công thức do tôi xác lập, bao hàm hết thấy chúng tôi, cả máy móc, cả vũ điệu.

"Tuyệt thật. Đúng không nào?" Tôi hỏi.

"Phải, tuyệt vời. Mùa xuân," 0-90 nở nụ cười màu hồng với tôi.

Đây nhé, tha hồ: mùa xuân... Nàng nói về mùa xuân. Phụ nữ mà... Tôi lặng thinh.

Bên dưới. Đại lộ đầy người: vào những lúc thời tiết đẹp như thế này chúng tôi thường dành Giờ Riêng Tư sau bữa chiều cho việc đi dạo. Như mọi khi, Xưởng Nhạc chơi bài *Hành Khúc Quốc Gia Thống Nhất* với toàn bộ dàn kèn của mình. Cứ bốn người một, xếp thành hàng đều nhau, hô hoan nhịp bước theo điệu nhạc - hàng trăm, hàng ngàn mã số trong đồng phục xanh nhạt, những huy hiệu dát vàng trên ngực với mã số quốc gia của từng người, nam cũng như nữ. Và tôi - chúng tôi, bốn người một hàng - một trong vô số những làn sóng của dòng người đặc nghet này. Bên trái tôi là 0-90 (nếu như một trong những tổ tiên lông lá của tôi viết những dòng này một ngàn năm trước, có lẽ sẽ gọi nàng bằng từ rất buồn cười "em của anh"); bên phải tôi - hai mã số không quen, một nữ một nam.

Bầu trời xanh ngắt thiêng liêng, những mặt trời bé con lấp lánh trên mỗi huy hiệu, những khuôn mặt không U ám bởi ý nghĩ điên rồ... Những tia nắng - bạn có hiểu chẳng: tất cả đều từ một chất liệu duy nhất tươi vui, rực rỡ. Âm điệu của dàn kèn đồng: "Tra-ta-ta-tam. Tra-ta-ta-tam", tựa những nấc thang bằng đồng lấp lánh dưới mặt trời, và từng nấc sẽ đưa bạn lên cao, cao mãi, tít tắp tận màu xanh đến chóng mặt...

Rồi cũng như buổi sáng trong xưởng tàu, tôi lại thấy mọi thứ cứ như thể mới trông thấy chúng lần đầu trong đời: những con phố thẳng tắp bất di bất dịch, những vỉa hè bằng kính phản chiếu tung tóe ánh nắng, những hình hộp trong suốt của các tòa nhà thân thánh, sự hài hòa vuông vức của những hàng, những hàng người xanh xám. Và thế: dường như không phải những

thế hệ trước tôi, mà là tôi - chính tôi - đã chiến thắng vị thượng đế già nua cùng cuộc sống già nua, chính tôi đã tạo dựng tất cả. Tôi như một ngọn tháp, tôi e sợ không dám nhúc nhích khuỷu tay để khỏi làm đổ sụp những mảnh tường, những nóc vòm, những cỗ máy...

Chớp mắt sau đó, một cú nhảy vọt hàng thế kỷ, từ dương sang âm. Tôi nhớ lại (rõ ràng, một sự kết hợp tương phản) - tôi bỗng nhớ đến bức tranh ương viện bảo tàng: một đại lộ của họ vào thời đó, thế kỷ XX, đám đông chen chúc, nhưng nhúc nhủ mọi hạng người, đủ mọi vòng xe, súc vật, áp-phích, cây cối, màu sắc, chim chóc... Và như người ta nói, những gì từng tồn tại đều có thể tồn tại. Tôi thấy điều này không có thật, phi lý đến mức tôi không thể kìm nén được mà đột nhiên phải bật cười ha hả.

Và lập tức, tiếng vọng - tiếng cười từ bên phải. Tôi quay sang: đập vào mắt tôi - trắng lóa - hàm răng nhọn, trắng lạ thường, một gương mặt phụ nữ không quen.

"Xin lỗi," nàng nói, "nhưng ông ngấm mọi vật đầy cảm hứng như vị chúa tể thần thoại trong ngày sáng tạo thứ bảy. Tôi có cảm giác ông tin chắc rằng ông tạo ra tôi chứ không phải ai khác. Tôi rất hài lòng..."

Những điều nói ra không có ý giấu cợt, thậm chí còn có thể nói, với hàm ý kính trọng (có lẽ, nàng biết tôi là Tổng công trình sư của tàu Tích Phân). Song tôi không rõ - trong ánh mắt hay trong cái nhíu mày - một ẩn số X nào đó kích động lạ lùng mà tôi không tài nào nắm bắt được, không tài nào diễn tả được bằng con số.

Tôi thấy lúng túng vì một duyên cớ nào đó, hơi bối rối, cố tìm lý do giải thích tiếng cười của mình một cách logic.

"Hoàn toàn rõ ràng là sự tương phản, một vực thẳm không thể vượt qua giữa hiện tại và quá khứ..."

"Nhưng vì sao không thể vượt qua?" (Hàm răng mới trắng làm sao!)
"Có thể bắc nhịp cầu qua vực thẳm. Chỉ cần hình dung: tiếng trống, những đoàn quân, hàng ngũ - chính những thứ đó đã tồn tại - và suy ra..."

"Phải, rõ rồi!" Tôi reo lên (ý tưởng lớn gặp nhau một cách lạ lùng: nàng nói, hầu như bằng lời của tôi, những gì tôi đã viết ra trước buổi đi dạo). "Cô hiểu không: kể cả ý tưởng. Bởi vì không ai là 'một người' mà là 'một người trong số'. Chúng ta giống hệt nhau..."

Nàng:

"Ông có chắc không?"

Tôi thấy đôi mày của nàng nhướng lên về phía thái dương tạo thành góc nhọn, tựa cặp sừng nhọn của chữ X, vì lẽ gì đó tôi lại thấy bối rối; hết nhìn sang phải rồi lại sang trái...

Bên phải tôi là nàng, mảnh dẻ, sắc sảo, bướng bỉnh dẻo dai, như một ngọn roi, 1-330 (giờ tôi đã thấy mã số của nàng); bên trái tôi là O, khác hẳn, toàn thân gồm những vòng tròn, với ngắn cổ tay trẻ thơ, và ở rìa hàng tư của chúng tôi - một mã số nam không quen biết - với nét uốn lượn hai lần tựa như chữ S. Tất cả chúng tôi đều khác nhau...

Cô nàng 1-330 bên phải, rõ ràng bắt được ánh mắt bối rối của tôi, thở dài thốt lên:

"Phải... Than ôi!"

Thực chất, tiếng "than ôi" ấy hoàn toàn thích hợp. Tuy nhiên, lại có vẻ gì đó trên gương mặt hay trong giọng nói của nàng... Tôi đáp với vẻ gay gắt khác thường:

"Chẳng việc gì phải 'than ôi' cả. Khoa học đang phát triển, rõ ràng nếu không phải bây giờ thì 50, 100 năm nữa..."

"Thậm chí mũi của mọi người..."

"Phải, mũi," tôi gần như hét lên. "Một khi có, thì kiểu gì cũng có cơ sở để đo kị... Nào mũi tôi như hột nút, còn người khác..."

"Ô, mũi của ông thậm chí trông rất 'cổ điển', nói theo kiểu hồi xưa. Còn tay... Cho tôi xem tay của ông!"

Tôi không tài nào chịu nổi khi người ta nhìn vào tay tôi: lông lá, bờm xờm - đi ngược lại tiến hóa một cách xuẩn ngốc. Tôi chìa tay ra và cố nói bằng một giọng thờ ơ hết sức có thể:

"Như khi đột."

Nàng nhìn tay tôi, sau đó nhìn vào mặt:

"Phải, một sự kết hợp hết sức thú vị," nàng ước lượng tôi bằng ánh mắt như đặt lên bàn cân, lại nhướng góc mày lên trông tựa cặp sừng nhỏ.

"Ông ấy đăng ký với tôi," 0-90 hé cái miệng hồng hồng với vẻ sung sướng.

Tốt hơn nàng nên im lặng - mấy lời đó hoàn toàn chẳng để làm gì. Nói chung là O đáng yêu... nói thế nào nhỉ... tốc độ lời nói của nàng không được dự tính đúng, lời nói bao giờ cũng phải chậm hơn suy nghĩ ít giây, chứ không phải ngược lại.

Cuối đại lộ, tại Tháp Lưu Điện, chuông đổ vang vang 17 tiếng. Giờ Riêng Tư đã hết. 1-330 bỏ đi với mã số nam chừng như chữ S. Anh ta có khuôn mặt khiến người khác phải kính trọng, giờ tôi mới thấy, thậm chí còn có vẻ quen quen. Hình như tôi gặp anh ta ở đâu rồi - nhất thời chưa nhớ ra.

Khi tạm biệt, 1-330 nở nụ cười bí hiểm như ẩn số X với tôi:

"Ngày một ông ghé đến thánh phòng 112."

Tôi nhún vai:

"Nếu như tôi có nhiệm vụ phải đến đúng thánh phòng đó, cô nói số mấy nhỉ..."

Cô nàng với vẻ tự tin khó hiểu:

"Sẽ có."

Người phụ nữ này khiến tôi khó chịu, như một vết vô tỉ không thể khai triển tình cờ lọt vào phương trình. Và tôi vui mừng là có được chút riêng tư hai đứa, tôi với O đáng yêu, dù chỉ trong chốc lát.

Tay trong tay, tôi và nàng đi qua bốn làn đại lộ. Đến góc đường, nàng rẽ phải còn tôi rẽ trái.

"Em muốn đến chỗ ông buông rèm hôm nay cơ. Đúng hôm nay, ngay bây giờ..." O rút rè ngược đôi mắt tròn xoe chữ O màu xanh pha lê nhìn tôi.

Nàng thật buồn cười. Tôi có thể nói gì với nàng chứ? Nàng vừa ở chỗ tôi hôm qua và biết rõ chẳng kém gì tôi rằng ngày tình dục kế tiếp của chúng tôi là ngày một. Đơn giản đó chính là thói "lời nói đi trước suy nghĩ" của nàng - tương tự hiện tượng đánh lửa sớm (đôi khi có hại) trong động cơ.

Lúc từ giã tôi hôn hai lần... không, chính xác là ba lần, vào đôi mắt xanh thăm thẳm vờn không vẩn một gợn mây.

Ghi chép 3

Chủ đề:

ÁO KHOÁC

BỨC TƯỜNG

BẢNG GIỜ

Tôi xem lại toàn bộ ghi chép hôm qua và thấy mình viết chưa đủ rõ. Tất nhiên, mọi thứ đều hoàn toàn rõ ràng với bất cứ ai trong chúng tôi. Song làm sao biết được: ngộ nhờ các bạn, những người đọc được ghi chép của tôi do tàu Tích Phân đem đến, có biết gì đâu, ngộ nhờ các bạn chỉ mới đọc cuốn sách vĩ đại về nền văn minh đến trang mà tổ tiên chúng tôi đã đọc 900 năm trước. Ngộ nhờ các bạn không biết kể cả những từ cơ bản nhất như Bảng Giờ, Giờ Riêng Tư, Tiêu Chuẩn Mẹ, Bức Tường Xanh, Lãnh Tự Thiện Nguyên. Tôi thấy buồn cười và lúc này rất khó mà nói về tất cả những thứ đó. Điều này cũng giống như một nhà văn, ở thế kỷ XX chẳng hạn, phải giải thích trong tiểu thuyết của ông ta rằng "áo khoác", "căn hộ", "vợ" có nghĩa là gì. Vả lại, nếu tiểu thuyết của ông ta được dịch cho người nguyên thủy đọc, chẳng nhẽ cứ thế mà bỏ qua, không chú thích "áo khoác" là gì hay sao?

Tôi đoán chắc, người nguyên thủy khi trông thấy từ "áo khoác" sẽ nghĩ: "Để làm quái gì nhỉ? Chỉ tổ làm vướng thêm". Tôi hình dung các bạn cũng sẽ thấy hết như thế, khi tôi nói với các bạn rằng không một ai trong chúng tôi bước ra khỏi Bức Tường Xanh kể từ thời cuộc Chiến Tranh Hai Trăm Năm.

Các độc giả thân mến, tuy nhiên cần phải suy nghĩ một chút, điều đó giúp ích rất nhiều. Thật hiển nhiên: toàn bộ lịch sử loài người, trong chừng mực mà ta biết, là lịch sử của sự chuyển tiếp từ hình thức du cư sang định cư. Lẽ nào từ đó không suy ra được hình thức định cư ổn định nhất (của chúng tôi) đồng thời cũng là hình thức hoàn hảo nhất (của chúng tôi). Nếu như người ta cứ chạy lăng quăng từ đầu này sang đầu kia Trái đất, thì điều đó chỉ xảy ra trong thời tiền sử, khi còn tồn tại những quốc gia, chiến tranh, giao thương, khám phá ra châu Mỹ hay châu lục khác đại loại thế. Song để làm gì, bây giờ ai còn cần đến những thứ đó nữa chứ?

Tôi thừa nhận: thói quen định cư chẳng phải dễ dàng gì, hay dùng một cái mà có được. Trong thời Chiến Tranh Hai Trăm Năm mọi con đường đều bị phá hủy và ngập tràn cỏ dại - thời đầu, ắt hẳn là rất bất tiện khi phải sống trong những thành phố ngăn cách nhau bởi rừng rậm xanh tốt. Song tiếp

đến thì sao? Con người sau khi rụng đuôi, có lẽ cũng chưa học được cách đuổi ruồi muỗi ngay lập tức mà khỏi phải dùng đuôi. Chẳng nghi ngờ gì, lúc đầu nó cũng nhớ cái đuôi lắm chứ. Nhưng giờ đây - bạn có thể hình dung được mình có đuôi không? Hoặc là: bạn có thể hình dung mình trần truồng ngoài đường chẳng mặc "áo khoác" hay không? (Có lẽ bạn hãy còn mặc "áo khoác" đi dạo.) Ở đây giờ cũng thế: tôi chẳng thể nào hình dung nổi một thành phố mà không được bao bọc bằng Bức Tường Xanh, chẳng thể hình dung nổi một cuộc sống không được bao trùm trong hào quang sô của Bảng Giờ.

Bảng Giờ... Chính lúc này đây, từ bức tường trong phòng tôi, những con số màu tím trên nền vàng vừa nghiêm khắc lại vừa dịu dàng nhìn vào mắt tôi. Tôi tình cờ nhớ lại người xưa thường gọi đó là "biểu tượng" và tôi muốn viết những vần thơ hay những lời cầu nguyện (là một cả thôi). Ôi, sao tôi không phải là nhà thơ nhỉ, để ngợi ca cho xứng với người - Bảng Giờ, ngợi ca trái tim và nhịp đập của Quốc Gia Thống Nhất.

Tất cả chúng tôi (cũng có thể cả bạn nữa) lúc ấu thơ còn tuổi đến trường đều đã đọc tác phẩm văn học cổ được coi như một trong số những tượng đài vĩ đại nhất còn lưu truyền đến thời chúng tôi - *Lịch biểu những tuyến đường sắt*. Hãy đặt nó bên cạnh Bảng Giờ - và bạn sẽ thấy như than chì bên cạnh kim cương: cả hai đều từ một nguyên tố carbon C, nhưng kim cương thì trong suốt, vĩnh cửu, lấp lánh biết bao! Ai lại không bị ghen thờ khi lướt ào ào qua những trang *Lịch biểu*. Nhưng Bảng Giờ thực sự biến mỗi một người trong chúng tôi thành nhân vật chính bằng thép với sáu bánh xe của bản trường ca vĩ đại. Mỗi sáng, với độ chính xác của sáu bánh xe, vào cùng một giờ, cùng một phút, chúng tôi cùng thức dậy, triệu người như một. Vào cùng một giờ, triệu người như một bắt đầu công việc, triệu người như một kết thúc công việc. Rồi như hòa vào một thân thể với hàng triệu cánh tay, vào cùng một giây do Bảng Giờ định trước, chúng tôi đưa thìa lên miệng, rồi lại vào cùng một giây chúng tôi bước ra đi dạo và đến thính phòng, vào phòng tập Taylor, chìm vào giấc ngủ...

Tôi sẽ *cởi* mở hoàn toàn: chúng tôi chưa có lời giải chính xác tuyệt đối cho bài toán hạnh phúc: hai lần trong ngày - từ 16 đến 17 giờ và từ 21 đến 22 giờ - một cơ thể mạnh khỏe phân rã thành những tế bào riêng biệt; đó là những Giờ Riêng Tự do Bảng Giờ ấn định. Vào những giờ này bạn sẽ thấy: trong phòng một số người, rèm e áp xuống; số khác thì bước đều dọc đại lộ theo những cung bậc bằng đồng của *Hành Khúc*; số khác nữa - như tôi bây giờ - ngồi sau bàn viết. Nhưng tôi tin chắc - mặc cho người ta có gọi tôi là người lý tưởng hóa hay kẻ mơ mộng hão huyền - tôi vẫn tin rằng không sớm thì muộn, một lúc nào đó, chúng tôi sẽ tìm ra công thức tổng

quát cho những giờ này, một lúc nào đó toàn bộ 86.400 giây của một ngày sẽ được đưa vào Bảng Giờ.

Tôi từng đọc và nghe nhiều điều khó tin về thời kỳ mà người ta còn sống trong tình trạng tự do, nghĩa là không có tổ chức, một tình trạng hoang dã. Nhưng điều khó thể tưởng tượng nhất mà tôi luôn cảm thấy chính là: chính quyền thời đó, dù thậm chí mới phôi thai, lại có thể phó mặc người dân sống trong tình trạng không có một thứ gì tương tự như Bảng Giờ của chúng tôi, không có giờ đi dạo bắt buộc, không có sự phân bố chính xác giờ ăn, người dân thức dậy và đi ngủ bất cứ lúc nào họ thích; một số sử gia còn nói là thậm chí vào thời đó đèn đường tắt suốt đêm, người ta đi bộ hay lái xe ngoài đường suốt đêm.

Dù có cố gắng đến mấy, tôi cũng chẳng tài nào hiểu được điều này. Bất luận là trí tuệ của họ hạn chế đến mức nào, họ cũng phải hiểu rằng cuộc sống như thế thực sự là tiêu diệt toàn dân - chỉ có điều là từ từ, ngày này sang ngày khác. Một quốc gia (nhân đạo) cấm giết chết một cá nhân nhưng lại không cấm giết dần giết mòn hàng triệu người. Giết một người, nghĩa là làm giảm tổng số đời sống nhân loại 50 năm - đó là tội ác, còn làm giảm tổng số đời sống nhân loại 50 triệu năm - lại không phải là tội ác. Lẽ nào không buồn cười sao? Ở thời chúng tôi, bất kỳ mã số 10 tuổi nào cũng đều giải được vấn đề đạo đức toán học ấy trong vòng nửa phút; vậy mà họ, tất cả những ông Kant của họ, hợp sức lại cũng không sao giải được (bởi lẽ chẳng một ông Kant nào trong số đó nghĩ ra được cách xây dựng hệ thống đạo đức khoa học, nghĩa là đạo đức học dựa trên những phép cộng trừ nhân chia).

Lẽ nào không vô lý, khi một quốc gia (còn dám tự xưng là quốc gia!) lại có thể buông thả đời sống tình dục chẳng hề kiểm soát. Ai, khi nào, bao nhiêu, muốn sao thì muốn... Hoàn toàn phi khoa học, chẳng khác gì loài vật. Và sinh con đẻ cái một cách mù quáng như loài vật. Không buồn cười sao: biết làm vườn, nuôi gia cầm, nuôi cá (chúng tôi có số liệu chính xác là họ biết làm những việc này) mà không biết đi tới nấc cuối cùng của bậc thang lý luận: nuôi trẻ; không nghĩ ra được đến nơi đến chốn những thứ như Tiêu Chuẩn Mẹ và Cha của chúng tôi.

Thật buồn cười, thật khó tin đến mức khi viết những điều này, tôi e rằng các bạn, những độc giả chưa quen biết, cho rằng tôi là một tay đùa ác. Đột nhiên các bạn nghĩ rằng tôi chỉ muốn chế nhạo các bạn và kể những câu chuyện rất tào lao với bộ mặt nghiêm túc.

Song, thứ nhất: tôi không có năng khiếu hài hước - trong mọi câu chuyện cười đều chứa đựng lời nói dối như một hàm số ẩn; thứ hai: nền Khoa Học của Quốc Gia Thống Nhất khẳng định lối sống của người xưa chính là như thế, mà Khoa Học của Quốc Gia Thống Nhất thì không thể sai lầm. Và từ đâu có thể đúc kết được lý luận quốc gia khi mà người dân còn sống trong tình trạng tự do, nghĩa là như loài vật, như đám linh trưởng, thành bầy đàn. Có thể đòi hỏi họ điều gì, nếu như thậm chí trong thời chúng tôi, từ đâu đó dưới đây, dưới vực thăm rậm rì, đôi khi vẫn còn văng vẳng tiếng vọng dã nhân hoang dại.

May thay chỉ hiếm khi thôi. May thay đó chỉ là hồng học những chi tiết nho nhỏ: có thể dễ dàng sửa chữa, không phải dùng chuyển động vĩnh cửu kỳ vĩ của toàn bộ Guồng Máy. Và để vứt bỏ một con bu-lông bị cong vênh, chúng tôi có bàn tay khéo léo, nhưng cứng rắn của Lãnh Tự Thiện Nguyên, và cả con mắt kinh nghiệm của Phòng Bảo Vệ...

Phải, nhân tiện, giờ tôi đã nhớ ra: mã số với hai lần uốn lượn như chữ S ngày hôm qua - hình như tôi có dịp gặp anh ta bước ra từ Phòng Bảo Vệ. Bây giờ tôi hiểu vì sao mình lại có cảm giác bản năng phải kính trọng anh ta và cô nàng 1-330 lạ lùng lại tỏ ra lúng túng trước anh ta... Tôi phải thú nhận cô nàng 1-330 này...

Chuông báo giờ đi ngủ: 22 giờ 30. Hẹn gặp lại ngày mai.

Ghi chép 4

Chủ đề:

KẺ MAN DÃ VỚI KHÍ ÁP KẾ

CHỨNG ĐỘNG KINH

NẾU NHƯ

Cho đến nay mọi thứ trong đời đời với tôi đều rõ ràng (chẳng phải vô cơ khi tôi rất thích dùng từ "rõ ràng" này). Còn hôm nay... Tôi lại không rõ...

Thứ nhất: quả thật tôi nhận được nhiệm vụ phải có mặt tại thánh phòng 112 như cô nàng đã nói với tôi. Mặc dù xác suất là $1.500/10.000.000 = 3/20.000$ (1.500 là số thánh phòng, còn 10.000.000 là số lượng mã số). Còn thứ hai... Tuy vậy, tốt hơn hết là nên theo trình tự.

Thánh phòng. Một bán cầu lớn làm từ những tấm kính khổng lồ để cho ánh nắng xuyên qua. Những cái đầu cạo nhẵn, hình cầu tao nhã, trên những dây ghế xếp thành vòng tròn. Tôi nhìn quanh, lòng hơi xao xuyến. Tôi nghĩ mình đang tìm kiếm đầu đó trên những làn sóng đồng phục màu xanh liệu có thấp thoáng lưỡi liềm màu hồng - đôi môi ngọt ngào của O. Hàm răng nhọn trắng lạ thường của ai đó trông giống như... không, không phải. Tối nay, 21 giờ, O sẽ đến chỗ tôi, mong muốn được gặp nàng ở đây hoàn toàn tự nhiên thôi.

Chuông reo. Chúng tôi đứng dậy, hát *Quốc Ca Quốc Gia Thống Nhất*, và trên sân khấu, từ loa phóng thanh bằng vàng lấp lánh, phát ra tiếng diễn giả với vẻ hóm hỉnh.

"Các mã số kính mến! Gần đây, những nhà khảo cổ đã khai quật được một cuốn sách từ thế kỷ XX. Trong đó tác giả châm biếm thuật lại câu chuyện về một kẻ man dã với khí áp kế. Kẻ man dã nhận thấy: cứ mỗi lần khí áp kế chỉ vào vạch "mưa" thì quả thực trời mưa. Và mỗi khi muốn trời mưa hẳn lại rút ra đúng một lượng thủy ngân để mức chất lỏng luôn chỉ vào vạch "mưa" (trên màn hình, kẻ man dã khoác áo lông chim đang rút thủy ngân - cười vang). Các bạn cười, nhưng các bạn có thấy là một gã châu Âu thời ấy còn đáng cười hơn gấp bội. Tương tự kẻ man dã, gã châu Âu cũng muốn "mưa" - mưa viết hoa, mưa đại số. Nhưng hẳn lại đứng trước khí áp kế như một con gà rù. Kẻ man dã ít ra cũng còn dũng cảm, năng động và logic hơn, mặc dù theo một logic hoang dã, hẳn biết xác định rằng có tồn tại

mối quan hệ nhân quả. Khi rút thủy ngân ra, hẳn đã biết cất bước chân đầu tiên trên con đường vĩ đại, theo đó..."

Khi đó (tôi nhắc lại: tôi viết hết không giấu diếm gì) - bỗng dưng có một lúc tôi không sao thẩm thấu nổi dòng ngôn từ sống động đang tuôn trào từ loa phóng thanh. Tôi bỗng thấy thật vô bổ khi đến đây (sao lại "vô bổ" và sao tôi lại có thể không đến, một khi được giao nhiệm vụ?); tôi thấy mọi thứ đều rỗng tuếch, một cái vỏ rỗng. Và phải khó nhọc lắm tôi mới tập trung chú ý được, thì diễn giả đã chuyển qua đề tài chính từ lúc nào rồi: âm nhạc của chúng tôi, bản giao hưởng toán học (nhà toán học - nhân, âm nhạc - quả), và miêu tả máy chế tạo nhạc vừa được phát minh.

"...Đơn giản là quay tay năm này, bất cứ ai trong số các bạn đều có thể sáng tác được ba bản sonata trong vòng một giờ. Tổ tiên của các bạn đã phải vất vả đến mức nào. Họ chỉ có thể sáng tác khi dồn bản thân đến những cơn 'cảm hứng' - một dạng động kinh chưa được biết đến. Và các bạn sẽ được thấy minh họa hài hước nhất cho mớ âm thanh hổ lốn của thế kỷ XX - âm nhạc của Scriabin^[1]. Cái thùng màu đen kia (màn sân khấu được kéo ra cho thấy trên đó một nhạc cụ cổ xưa nhất) - họ gọi cái thùng này là đại dương cầm hay nhạc cụ Vua, thêm một lần nữa chúng tỏ trình độ âm nhạc của họ chỉ đáng ở mức nào..."

Tiếp đến, tôi lại miên man, rất có thể là do... Được rồi, tôi sẽ nói thẳng: bởi vì nàng, mã số 1-330 tiến đến cái thùng "đại dương cầm" ấy. Có lẽ đơn giản là tôi giết mình vì sự xuất hiện bất ngờ của nàng trên sân khấu.

Nàng mặc bộ đồ quái đản thời cổ đại: một chiếc váy đen bó sát, làm nổi bật đôi vai trần cùng bờ ngực trắng, cái bóng ám áp nhấp nhô theo hơi thở ở giữa... và hàm răng sáng lóa, trông thật dữ tợn...

Nhe răng cười như muôn căn khán giả bên dưới. Nàng ngồi xuống, chơi nhạc. Thứ âm thanh hoang dã, co giật, hỗn tạp, như toàn bộ đời sống của họ - không một bóng dáng tính cơ học trí tuệ. Và dĩ nhiên, mọi người quanh tôi đều có lý: họ bật cười. Chỉ một số ít là không... nhưng sao trong đó lại có tôi, cả tôi nữa?

Phải, chúng động kinh - một căn bệnh tinh thần - cơn đau... Nỗi đau ngọt ngào, chậm chạp - gặm nhấm - mỗi lúc một sâu hơn, đau đớn hơn. Và rồi mặt trời - chậm chậm. Không phải của chúng tôi, không phải mặt trời màu xanh pha lê và sáng diệu xuyên qua những hàng gạch thủy tinh - không - một mặt trời như thiêu đốt, dòn dập, hoang dại, hắt tung, nghiền nát mọi thứ thành từng mảnh vụn.

Mã số ngồi cạnh liếc qua bên trái về phía tôi và cười hì hì. Vì lẽ gì đó, tôi nhớ rất rõ: tôi thấy trên môi anh ta nở ra bọt nước miếng li ti rồi vỡ tan. Bọt nước làm tôi thức tỉnh. Tôi trở lại là tôi.

Như mọi người, giờ đây tôi chỉ nghe tiếng lách tách của dây đàn rồi rít vô nghĩa. Tôi bật cười. Mọi thứ trở nên nhẹ nhàng và đơn giản. Tiếng diễn giả tài năng mô tả rất sống động cho chúng tôi nghe về thời kỳ man dã đó - tất cả chỉ có thế.

Thật khoan khoái thưởng thức âm nhạc của thời chúng tôi sau đó. (Được biểu diễn vào cuối chương trình để cho thấy sự tương phản.) Những cung bậc trong trẻo như pha lê của những chuỗi vô tận phân kỳ và hội tụ; những hòa âm tổng hợp của công thức Taylor, McLauren; những nhịp mạnh vuông vức, đầy âm điệu của định lý Pythagore; giai điệu U buồn của dao động tắt dần; những tiết tấu luân phiên rục rờ của dãy vạch quang phổ Fraunhofer, tựa như phân tích quang phổ hành tinh... Thật kỳ vĩ! Tính quy luật bất biến! Và cái loại âm nhạc tùy tiện, không giới hạn của người xưa mới thảm hại làm sao, chẳng có gì ngoài những ảo khúc hoang dã...

Như thường lệ, cứ đều đặn bốn người một hàng, chúng tôi bước ra khỏi thánh phòng qua những cánh cửa rộng. Một mã số với hai lần chữ S uốn lượn quen thuộc lướt qua; tôi kính cẩn nghiêng mình.

Còn một giờ nữa O thân yêu sẽ đến. Tôi cảm thấy dễ chịu và hơi xao xuyến. Ở nhà, bước nhanh vào văn phòng, dúm cho trực ban tờ phiếu màu hồng của mình và lãnh chứng nhận cho phép buông rèm. Chúng tôi chỉ có quyền này vào những ngày tình dục. Còn thì chúng tôi sống giữa những bức tường trong suốt như được dệt từ không khí lấp lánh, luôn được nhìn thấy, vĩnh viễn được tắm trong ánh sáng. Chúng tôi chẳng có gì phải che giấu nhau. Ngoài ra, điều này còn làm nhẹ bớt nhiệm vụ nặng nề và cao cả của Phòng Bảo Vệ. Nếu khác đi thì ai biết chuyện gì có thể xảy ra? Có lẽ, chính nơi trú ngụ mờ tối, lạ lùng của người xưa đã nảy sinh tâm lý bị giam cầm đáng thương hại. "Nhà của tôi (sic!) - thành trì của tôi" - cứ nghĩ mà xem!

21 giờ, tôi buông rèm - đúng lúc ấy O bước vào, thở hân hân. Chia cho tôi cái miệng nhỏ hồng hồng và tờ phiếu màu hồng. Tôi xé tờ phiếu, nhưng không thể tách mình khỏi cái miệng hồng cho đến giây phút cuối cùng - 22 giờ 15.

Sau đó tôi cho nàng xem những "ghi chép" của mình và bắt đầu nói, có lẽ rất hay, về cái đẹp của hình vuông, khối hộp, đường thẳng. Nàng nghe với vẻ say mê, cặp môi hồng hé mở - rồi bỗng từ đôi mắt biếc của nàng trào

ra một, hai, ba giọt lệ rơi thẳng xuống trang giấy mở (trang 7). Mực nhòe đi. Thế là phải chép lại trang ấy.

"D thân yêu, nếu như chỉ có ông, nếu như..."

"Nếu như" gì? Cái gì là "nếu như"? Lại bài ca cũ rích của nàng: con cái. Hoặc có thể, có gì đó mới hơn về... về ai khác chẳng? Mặc dù, dường như... Không, điều này vô nghĩa quá thể!

Ghi chép 5

Chủ đề:

HÌNH VUÔNG

CHÚA TÊ THẾ GIỚI

CHỨC NĂNG HỮU ÍCH DỄ CHỊU

Lại không ổn. Độc giả chưa quen biết, tôi lại phải nói thế với bạn cứ như thế... Được rồi, thế này, bạn cũ của tôi R-13, nhà thơ có đôi môi như môi người da đen, mọi người đều biết anh ta. Còn bạn, dù có ở Mặt Trăng, sao Kim, sao Hỏa, sao Thủy gì chẳng nữa, ai biết bạn ở đâu, ai biết bạn là ai.

Bây giờ, hãy hình dung một hình vuông - hình vuông sống động, tuyệt mỹ. Và nó phải kể về bản thân, về cuộc sống của nó. Bạn hiểu không, rất hân hữu trong đầu hình vuông ấy lại nảy sinh ý tưởng phải kể rằng nó có bốn góc bằng nhau: đơn giản là nó không thấy điều đó vì quá đỗi quen thuộc, ngày nào cũng thế cả. Cũng như tôi, suốt đời trong địa vị một hình vuông. Cho dù những tờ phiếu màu hồng và những gì liên quan đến chúng, đối với tôi cũng chỉ là bốn góc bằng nhau, song đối với bạn, điều đó có thể bí ẩn hơn nhĩ thức Newton.

Thế đấy. Một nhà thông thái cổ đại, tất nhiên là tình cờ, phát biểu được một điều cũng thông minh: "Tình yêu và đói khát sẽ thống trị thế giới". Vậy thì: để thống trị thế giới, con người phải cai trị được những chúa tể đó của thế giới. Tổ tiên chúng ta đã phải trả giá đắt để cuối cùng khuất phục được Nạn Đói; tôi đang nói về cuộc Chiến Tranh Hai Trăm Năm vĩ đại - cuộc chiến giữa thành thị và nông thôn. Có lẽ, do những thành kiến tôn giáo, những tín đồ Thiên Chúa giáo man dã cứ khăng khăng bám vào "*bánh mì*" của họ (từ này trong thời chúng tôi chỉ mang tính ẩn dụ thi ca, chúng tôi không biết thành phần hóa học của chất ấy). Tuy nhiên, vào năm 35 trước năm thành lập Quốc Gia Thống Nhất, thực phẩm tổng hợp từ dầu hỏa như ngày nay đã được phát minh. Thật vậy, chỉ còn 20% dân số Trái đất sống sót sau cuộc chiến. Thế nhưng, bộ mặt của Trái đất, được làm sạch khỏi bùn dơ hàng ngàn năm, đã trở nên rạng rỡ. Thế nhưng, con số 20% sống sót ấy đã được nếm lạc thú trong những cung điện nguy nga của Quốc Gia Thống Nhất.

Không rõ ràng sao: lạc thú và ganh tị - đó là tử số và mẫu số của một phân số mang tên hạnh phúc. Và ý nghĩa gì cơ chứ trong tất thấy những hy sinh mất mát vô hạn của cuộc Chiến Tranh Hai Trăm Năm, nếu như trong

cuộc sống chúng ta chung quy vẫn còn duyên cớ để ganh tị? Thế mà vẫn còn đây, vì lẽ vẫn tồn tại mũi "hột nút" và mũi "cổ điển" (như cuộc nói chuyện của chúng tôi khi đi dạo), và còn vì lẽ một số người được nhiều người yêu mến, còn số khác lại không.

Lẽ tự nhiên, sau khi chế ngự được Nạn Đói (bằng tổng đại số của cải vật chất bên ngoài), Quốc Gia Thống Nhất đã hướng cuộc tấn công chống lại vị chúa tể còn lại của thế giới - Tình Yêu. Cuối cùng, thể lực cơ bản này cũng bị khuất phục, nghĩa là được tổ chức, được thuật toán hóa, và cách đây gần 300 năm, "Lex Sexualis"²^[2] mang tính lịch sử của chúng tôi được ban hành, quy định: "Mỗi một mã số đều có quyền xem một mã số bất kỳ như một sản phẩm tình dục".

Tiếp theo chỉ còn là vấn đề lừa thuật. Phòng Tình Dục xét nghiệm tỉ mỉ bạn trong những phòng thí nghiệm, xác định chính xác hàm lượng hoóc-môn sinh dục trong máu và lập ra Lịch biểu ngày tình dục thích hợp cho bạn. Sau đó bạn làm đề nghị, vào những ngày tình dục của mình, bạn muốn sử dụng mã số này, mã số kia... và nhận được tập phiếu màu hồng. Tất cả chỉ có thế.

Rõ ràng: chẳng có cớ gì để ganh tị, khi mẫu số tiến về 0 thì phân số hạnh phúc sẽ tiến đến vô cực lộng lẫy. Và chính những thứ là nguồn cơn của vô số bi kịch dốt nát nhất đối với người xưa, vào thời chúng tôi được chuyển hóa thành chức năng cơ thể hữu ích, dễ chịu, hài hòa, tương tự như giấc ngủ, lao động chân tay, ăn uống, bài tiết v.v... Từ đó bạn sẽ thấy sức mạnh vĩ đại của lý luận làm trong sạch mọi thứ nó chạm vào. Ô, độc giả chưa quen biết, giá mà bạn biết được cái sức mạnh thần thánh ấy, giá mà bạn học được cách đi theo nó đến cùng.

Thật lạ... Hôm nay tôi viết về những đỉnh cao sừng sững của lịch sử loài người, tôi luôn hít thở không khí núi cao tinh khiết nhất của ý tưởng, thế mà trong tôi - mọi thứ mịt mờ, tối tăm, đan xen những nhit như mạng nhện bởi một ẩn số X bốn chân nào đó. Hay đó chính là tứ chi bờm xờm lông lá của tôi, tất cả là vì lúc nào chúng cũng hiển hiện ra trước mắt. Tôi không thích nói về chúng và cũng không ưa chúng - vết tích thời hoang dã. Chẳng lẽ trong tôi, thực sự...

Tôi những muốn xóa bỏ hết ghi chép này, vì lẽ đã vượt ra ngoài giới hạn chủ đề. Tuy nhiên, sau đó tôi quyết định đề nguyên. Mặc cho những ghi chép của tôi, như máy ghi địa chấn siêu nhạy, ghi nhận lại những đường cong của sóng não dù là yếu ớt nhất: đôi khi chính những dao động ấy lại có vai trò dự báo trước...

Song thật vô lý, điều này thực sự cần phải gạch bỏ, khi tất cả những thể lực cơ bản đã được chúng tôi chuyển hướng rồi, không thể nào xảy ra tai họa gì được.

Giờ đây tôi hoàn toàn rõ: cảm giác lạ lẫm bên trong - đơn giản chính là từ vị trí hình vuông của tôi, như đã nói lúc đầu. Và không phải là ẩn số X trong tôi (không thể như thế được) - mà đơn giản tôi e rằng, ẩn số X nào đó còn nằm trong các bạn, những độc giả tôi chưa hề quen biết. Nhưng tôi tin các bạn sẽ không quá nghiêm khắc khi phán xét tôi. Tôi tin là các bạn sẽ hiểu tôi thật sự khó khăn khi viết ra đây, trong suốt chiều dài lịch sử loài người, chưa một tác giả nào từng bao giờ như thế cả: một số viết cho những người cùng thời, số khác - cho thế hệ mai sau, nhưng chưa một ai từng bao giờ viết cho tiền nhân hoặc cho những thực thể tương tự như tổ tiên xa xưa hoang dã của họ...

Ghi chép 6

Chủ đề:

CHUYỆN XẢY RA

"RÕ RÀNG" CHẾT TIỆT

24 GIỜ

Tôi nhắc lại: tôi tự cho mình có trách nhiệm phải viết ra hết, không giấu diếm điều gì. Vì vậy, ở đây tôi phải lấy làm buồn mà thừa nhận, rõ ràng quá trình đông cứng, kết tinh cuộc sống của chúng tôi vẫn chưa kết thúc, còn một số bước nữa mới đạt được mức lý tưởng. Mức lý tưởng (rõ ràng rồi) là ở chỗ không còn xảy ra chuyện. Nhưng ở chỗ chúng tôi... Đây nhé: hôm nay tôi đọc trên Nhật Báo Quốc Gia, tại quảng trường Lập Phương hai ngày tới sẽ mở hội Tư Pháp. Vậy là, lại có mã số nào đó vi phạm tiến trình của Guồng Máy Quốc Gia vĩ đại, lại xảy ra chuyện gì đó chưa được lường trước, chưa được tính toán trước.

Ngoài ra, còn có chuyện xảy ra với tôi. Đúng thế, chuyện xảy ra vào Giờ Riêng Tư, nghĩa là trong khoảng thời gian đặc biệt dành cho những tình huống chưa lường trước, thế nhưng...

Gần 16 giờ (chính xác là 16 giờ kém 10) tôi đang ở nhà. Bỗng điện thoại reo.

"D-503?" Giọng phụ nữ.

"Phải."

"Ông có rảnh không?"

"Có."

"Tôi, 1-330 đây. Tôi sẽ bay qua chỗ ông rồi chúng ta đến Nhà Cỏ. Được chứ?"

1-330... Cô nàng I làm tôi bực mình, hay thúc ép, hầu như làm tôi sợ. Nhưng chẳng hiểu vì sao tôi lại trả lời: được.

Năm phút sau chúng tôi đã ở trên phi cơ. Màu xanh men sứ của bầu trời tháng Năm và ánh nắng nhạt chiếu trên phi cơ bằng vàng như tan chảy ra sau lưng chúng tôi, không vượt lên trước mà cũng không tụt lại sau. Nhưng ở phía trước đám mây trắng đục như cườm mắt, ngó ngẩn, bèn bồng tựa đôi má thần ái tình cổ đại, và có phần hơi cản trở. Cửa sổ trước

được kéo lên, gió làm khô môi, bạn miễn cưỡng phải liếm môi và cứ phải bận tâm về chúng.

Từ xa, phía sau Bức Tường, đã thấp thoáng những vệt xanh mờ mờ. Rồi cơn thất tim nhẹ, vô tình - xuống, xuống nữa, xuống mãi, như lao từ dốc núi, - và chúng tôi ở trước Nhà cổ.

Toàn bộ kiến trúc lạ lùng, mong manh, kín bưng được bọc trong lớp vỏ kính: nếu không, đương nhiên nó đã sụp đổ từ lâu rồi. Tại cửa ra vào bằng kính, một bà cụ nhăn nheo, đặc biệt nhất là cái miệng - chỉ còn là những nếp nhăn, nếp gấp, cặp môi như thụt vào trong, khiến miệng trông như vết sẹo, không thể tin là bà cụ còn có thể mở miệng nói được. Thế nhưng bà lại nói.

"Đến xem nhà của ta ư, các con yêu quý?" Những nếp nhăn rạng rỡ (nghĩa là chúng xếp thành hình tia, tạo cảm giác "tỏa sáng").

"Vâng, bà ạ, cháu lại muốn xem," I đáp lời bà cụ.

Những nếp nhăn rạng rỡ:

"Nặng lên à? Nào, nào? Ô, con, tiểu yêu! Ta biết, ta biết! Được rồi, các con tự đi đi, ta ở đây, hong chút nắng..."

Hm...m... Bạn đồng hành của tôi ắt hẳn là khách thường xuyên ở đây. Tôi như muốn rũ bỏ khỏi bản thân điều gì đó gây phiền toái: có lẽ, hình ảnh vừa mới thấy cứ bám riết - đám mây trên nền men sứ xanh nhẵn.

Khi bước lên cầu thang tối và rộng, I nói:

"Tôi yêu bà cụ ấy."

"Vì sao?"

"Không biết. Có lẽ, vì miệng của bà. Mà cũng có thể - chẳng vì cái gì. Đơn giản thế thôi."

Tôi nhún vai. Nàng nói tiếp, khẽ mỉm cười, mà cũng có thể là chẳng mỉm cười chỉ cả:

"Tôi cảm thấy có lỗi vô cùng. Hiển nhiên là tôi không được 'đơn-giản-là-yêu-thôi', mà phải 'yêu-vì-lẽ'. Mọi hiện tượng cơ bản phải..."

"Rõ ràng..." Tôi bắt đầu, và ngay lập tức chợt thấy mình nói hớ, bèn nhìn trộm I, không biết nàng nhận ra không?

Nàng nhìn xuống đầu đó, đôi mắt sụp xuống như buông rèm.

Tôi bỗng nhớ: khoảng 22 giờ tối, đi dọc đại lộ, và giữa những ô sáng trung, trong suốt là những ô tối buông rèm, và ở đó, sau bức rèm... - Còn bên trong nàng là gì, sau bức rèm mi ấy? Hôm nay nàng gọi tôi để làm gì, và toàn bộ chuyện này để làm gì?

Tôi mở cánh cửa nặng, kêu cọt két, không nhìn xuyên qua được, và chúng tôi vào một nơi tối tăm, bừa bộn (họ gọi nơi đây là "căn hộ"). Chính nhạc cụ "vua" lạ lùng ấy và cái thứ âm nhạc hoang dã, điên loạn, vô tổ chức của thời bấy giờ, một pha trộn hỗn tạp những màu sắc và hình thái. Mặt phẳng màu trắng bên trên; những bức vách xanh đậm; những bìa sách cổ màu đỏ, lục, cam; những ngọn đèn treo màu vàng đồng, một pho tượng Phật; đồ gỗ bày biện xộc xệch như bị động kinh, không cách gì khai triển được vào một phương trình nào cả.

Tôi khó mà chịu đựng nổi sự hỗn loạn này. Song phải nói bạn đồng hành của tôi có thể chịu đựng mạnh mẽ hơn tôi.

"Đây là nơi đáng yêu nhất..." nàng dường như bỗng sức nhớ ra, hàm răng trắng nhọn, cười như muốn cắn. "Chính xác hơn, là ngớ ngẩn nhất trong tất cả những 'căn hộ'."

"Hoặc chính xác hơn nữa: trong tất cả những quốc gia," tôi sửa lời. "Hàng ngàn quốc gia li ti, chiến tranh triền miên, tàn bạo, như là..."

"Rõ ràng..." I đáp, rõ ràng là rất nghiêm túc.

Chúng tôi đi qua căn phòng bên trong đặt những chiếc giường nhỏ cho trẻ em (trẻ em vào thời đó được coi là sở hữu cá nhân). Rồi những phòng, loang loáng những tấm gương soi, những tủ quần áo râu rĩ, những ghế sofa lờ lợc không chịu nổi, "lò sưởi" lớn tướng, giường gỗ đỏ kèn càng. Vật bằng kính trong suốt, vĩnh cửu, tuyệt mỹ như thời chúng tôi chỉ vón vện trong mấy vuông cửa sổ con con mỏng manh, thảm hại.

"Nghĩ mà xem, ở đây người ta 'đơn-giản-là-yêu- thôi', hừng hực, khổ đau..." (lại buông rèm mi xuống). "Thật là hoang phí năng lượng con người một cách ngớ ngẩn, khinh suất, đúng không nào?"

Như thể đi guốc trong bụng, nàng nói ra những suy nghĩ của tôi. Nhưng trong nụ cười của nàng luôn tiềm tàng một ẩn số X bất biến đáng sợ mình. Đằng sau bức rèm mi ẩn chứa điều gì đó mà tôi chưa biết, khiến tôi mất kiên nhẫn, và muốn tranh cãi với nàng, lớn tiếng với nàng (đúng thế), tuy nhiên rốt cục tôi lại đồng ý, không thể không đồng ý được.

Chúng tôi đứng lại trước tấm gương. Vào lúc này tôi chỉ thấy đôi mắt nàng. Tôi có một ý nghĩ: con người được tạo ra, hoang dã như những "căn hộ" ngớ ngẩn này - đầu óc loài người không trong suốt, và chỉ có những cửa sổ tí hon - đôi mắt. Nàng dường như đoán ra và quay lại. "Phải, mắt của tôi. Rồi sao nào?" (Im lặng, tất nhiên.)

Hiện ra trước tôi hai ô cửa sổ đen thẫm, bên trong chứa đựng một cuộc sống lạ lùng, bí ẩn. Tôi chỉ thấy ngọn lửa cháy rực bên trong "lò sưởi" của nàng, và những hình bóng tựa như...

Tất nhiên, điều này cũng tự nhiên thôi: tôi thấy bản thân mình phản chiếu trong đôi mắt nàng. Song, thứ xúc cảm ấy lại không tự nhiên và không giống tôi (rõ ràng, do tác động nặng nề của khung cảnh xung quanh), tôi thực sự hoảng sợ - tôi cảm thấy rõ là mình bị bắt, bị nhốt vào cái lồng man rợ này, cảm thấy mình bị cuốn vào cơn lốc của đời sống cổ xưa.

"Ông biết không," I nói, "hãy qua phòng bên cạnh một chút." Giọng nàng nghe như vọng từ bên trong, từ hai ô mắt cửa sổ đen, với lò sưởi cháy rực.

Tôi bước ra, ngồi xuống. Từ kệ trên tường, gương mặt không cân xứng với chiếc mũi hếch của một nhà thơ cổ đại nào đó (hình như là Pushkin) mơ hồ mỉm cười trực diện với tôi. Có sao tôi ngồi ngoan ngoãn chịu đựng nụ cười đó? Và tất cả những điều này là vì lẽ gì? Tại sao tôi lại ở đây, sao lại có tình trạng ngớ ngẩn này? Người phụ nữ thúc ép đáng bực mình, trò chơi lạ lùng...

Cửa tủ đóng sập lại, quần áo lụa sột soạt, phải khó khăn lắm tôi mới kiềm chế được không đi ra đó, và... tôi không nhớ chính xác: có lẽ tôi muốn nói với nàng điều gì rất gay gắt.

Nhưng nàng đã bước ra. Mặc một chiếc áo váy ngắn, rất xưa, màu vàng sáng, đội mũ đen, đi tất đen. Váy lụa mỏng, tôi thấy rõ: tất rất dài, cao hơn đầu gối nhiều, cổ áo hở, cái bóng ở giữa...

"Nghe này, rõ ràng là cô muốn trở nên lập dị, nhưng chẳng lẽ..."

"Rõ ràng thế," I ngắt lời, "lập dị có nghĩa là nổi bật giữa đám đông. Suy ra, lập dị là phá vỡ sự bình đẳng... Và ngôn ngữ dốt nát của người xưa gọi đó là 'nhạt nhẽo', còn với chúng ta có nghĩa là thực hiện bổn phận của mình. Bởi vì..."

"Phải, phải, phải! Chính thế." Tôi không chịu nổi. "Và cô chẳng có gì mà..."

Nàng bước đến pho tượng nhà thơ mũi hếch, buông rèm mi che ngọn lửa hoang dại trong ô mắt cửa sổ và nói, lần này có vẻ hoàn toàn nghiêm túc (có lẽ để xoa dịu tôi), một điều rất hợp lý:

"Ông không thấy ngạc nhiên là có một thời người ta phải chịu đựng những người như thế này? Và không chỉ chịu đựng, mà còn tôn thờ họ. Tinh thần nô lệ! Không đúng sao?"

"Rõ ràng... Ý tôi là..." ("rõ ràng" chết tiệt!).

"Phải, tôi hiểu. Nhưng thực chất, đó là những vị chúa tể còn quyền lực hơn những vị đội vương miện trên đầu. Vì lẽ gì họ không bị cô lập, không bị tiêu diệt? Còn chúng ta..."

"Phải, còn chúng ta..." Tôi bắt đầu. Bỗng nàng cười phá lên. Tôi chợt "thấy" tiếng cười ấy bằng mắt: một đường cong ngân vang, dựng đứng, dẹo tựa ngọn roi.

Tôi nhớ mình rung động toàn thân. Phải tóm lấy cô ta, nhưng tôi không nhớ mình đã định làm gì... cần phải làm một điều gì đó, bất kể là điều gì. Tôi mở huy hiệu bằng vàng của mình một cách máy móc, nhìn đồng hồ. 17 giờ kém 10.

"Cô không thấy là đến giờ rồi sao?" Tôi nói, cố lịch sự đến mức có thể.

"Còn nếu như tôi đề nghị ông ở lại đây với tôi?"

"Nghe này, cô... có ý thức được mình đang nói gì không? Mười phút nữa tôi phải có mặt ở thánh phòng..."

"...Và tất cả các mã số phải qua một khóa học quy định về nghệ thuật và khoa học..." Tôi nói bằng giọng của tôi. Sau đó vén rèm mi, nàng ngước mắt lên: lò sưởi cháy rực qua ô cửa tối. "Ồ Phòng Y Tế tôi quen một bác sĩ, ông ấy có đăng ký với tôi. Nếu tôi đề nghị, ông ấy sẽ cấp cho ông giấy chứng bệnh. Sao nào?"

Tôi hiểu. Rốt cuộc đã hiểu, toàn bộ trò chơi này dẫn đến đâu.

"Lại còn thế nữa! Cô có biết là đáng lý ra, như mọi mã số trung thực, tôi phải ngay lập tức đến Phòng Bảo Vệ để..."

"Còn không phải đáng lý ra (nhe răng nhon cười như cắn). Tôi tò mò kinh khủng: ông có đến Phòng Bảo Vệ hay không?"

"Cô sẽ ở lại?" Tôi cầm tay nắm cửa. Tay nắm bằng đồng, và tôi nghe thấy giọng nói của mình cũng lạnh như đồng.

"Đợi một lát... Tôi có thể?"

Nàng bước đến máy điện thoại. Nàng nói lớn với mã số nào đó - tôi hỏi hộp đến mức không nhớ là mã số nào:

"Tôi sẽ đợi ông tại Nhà cổ. Phải, một mình..."

Tôi xoay tay nắm bằng đồng lạnh giá:

"Cô cho phép tôi dùng phi cơ chứ?"

"Ồ vâng, tất nhiên! Xin mời..."

Dưới ánh nắng, bên cửa ra vào, bà cụ lim dim như một loài thực vật. Lại thật ngạc nhiên là cái miệng như vết sẹo của bà có thể mở ra được và bà nói:

"Còn cô nàng của ông... cô ấy ở đó một mình à?"

"Xăng, một mình."

Miệng của bà cụ lại liền như vết sẹo. Bà lắc đầu. Rõ ràng, thậm chí đầu óc kém sáng suốt của bà cũng hiểu được sự nhảm nhí và mạo hiểm trong lối cư xử của người phụ nữ ấy.

Đúng 17 giờ tôi có mặt ở buổi diễn thuyết. Và ở đó bỗng tôi hiểu ra vì có gì tôi không nói thật với bà cụ: I không ở đó một mình. Có lẽ chính vì thế tôi mới nói dối bà cụ một cách vô tâm - điều đó dẫn vệt và cản trở tôi nghe diễn thuyết. Phải, không ở đó một mình: phiền một nỗi là thế đấy.

Sau 21 giờ 30 tôi có thời gian rảnh. Lẽ ra hôm nay có thể đến Phòng Bảo Vệ để báo cáo. Song sau câu chuyện ngu ngốc đó tôi cảm thấy mệt. Và lại thời hạn luật định để báo cáo là hai ngày đêm. Mai cũng còn kịp chán: trọn 24 giờ nữa cơ mà.

Ghi chép 7

Chủ đề:

SỢI LÔNG MI

TAYLOR

KỶ NHAM VÀ LINH LAN

Đêm. Lục, cam, lam. Nhạc cụ Vua đỏ. Áo váy vàng như vỏ cam. Sau đó - tượng Phật bằng đồng, bông nhướn mí mắt bằng đồng rồi ứa nhựa. Áo váy vàng cũng ứa nhựa, và những giọt nhựa trên mặt gương, cả chiếc giường lớn lẫn những chiếc giường trẻ con, cả tôi nữa - bây giờ cũng ứa nhựa, và nỗi sợ hãi ngọt lịm chết người...

Tôi bừng tỉnh giấc: ánh sáng xanh dịu; những bức tường kính lấp lánh, bàn ghế đều bằng thủy tinh. Điều này làm tôi yên lòng, tim thôi đập thình thịch, ứa nhựa, tượng Phật... vô lý thật! Rõ ràng là tôi bị bệnh rồi. Trước kia chưa bao giờ tôi nằm mơ. Người ta bảo, với người xưa thì nằm mơ là chuyện quá đổi bình thường. Phải rồi, toàn bộ cuộc sống của họ là vòng đu quay khủng khiếp: lục - cam - Phật - nhựa. Nhưng chúng tôi biết giấc mơ là căn bệnh tâm lý nghiêm trọng. Và tôi biết: từ trước đến nay não của tôi hoạt động chính xác như chiếc đồng hồ, cỗ máy trong veo không vương một hạt bụi, thế mà bây giờ... Bây giờ lại thế này. Phải: tôi có cảm giác như trong não có vật thể lạ - như sợi lông mi tí hon lọt vào mắt - dẫu không cảm nhận toàn bộ thân thể song chẳng thể nào quên dù chỉ một giây - con mắt cần sợi lông mi đó...

Tiếng chuông thánh thót khỏe khoắn vang lên trong đầu: bây giờ, đến lúc dậy rồi. Nhìn sang phải và sang trái, qua những bức tường kính, dường như tôi thấy bản thân, căn phòng, quần áo, cử động của chính mình lặp đi lặp lại hàng ngàn lần. Điều này thật phấn chấn: thấy mình là một phần của điều gì đó to lớn, mạnh mẽ, thống nhất. Và cái đẹp chính xác như thế: không một cử chỉ, động tác gặp người, quay người nào thừa.

Phải, không còn ngờ gì, Taylor đúng là thiên tài cổ xưa vĩ đại nhất. Đúng thế, cho dù ông chưa nghĩ thấu đáo đến mức phổ cập phương pháp của mình cho toàn bộ đời sống đến từng bước chân, từng ngày tròn - ông chưa biết tính tích phân toàn hệ thống từ 1 đến 24 giờ. Chẳng hiểu sao họ lại có thể viết ra cả một thư viện về ông Kant nào đó, mà lại ít để ý đến Taylor - nhà tiên tri có thể nhìn thấy trước sự việc cả mười thế kỷ.

Bữa sáng kết thúc. Đồng ca *Quốc Ca Quốc Gia Thống Nhất*. Đều tám tập bốn mã số một hàng đến thang máy. Tiếng rơ rơ khe khẽ của mô-tơ, vút xuống, xuống nữa, xuống mãi thật nhanh, tim thất nhẹ...

Chẳng hiểu sao đột nhiên lại có giấc mơ vô nghĩa ấy, hoặc là chức năng mơ hồ của giấc mơ. À phải rồi, như thể hôm qua trên phi cơ, khi lao xuống. Và chẳng, mọi thứ đã kết thúc rồi mà: chấm hết. Thật là tốt khi tôi đã tỏ ra quyết liệt và gay gắt với nàng.

Trong một toa ngầm dưới lòng đất tôi được đưa đến xưởng tàu, nơi thân tàu Tích Phân trắng lẹ, chưa khắc ra lửa, còn nằm bất động, lấp lánh dưới ánh mặt trời. Mắt nhắm nghiền, tôi thả hồn vào những công thức. Một lần nữa tôi suy nghĩ tính toán xem vận tốc ban đầu phải là bao nhiêu để tàu Tích Phân phóng khỏi mặt đất. Khối lượng tàu Tích Phân thay đổi theo mỗi phần trăm giây (do nhiên liệu nổ được tiêu thụ). Phương trình vô cùng phức tạp với những đại lượng siêu việt.

Như xuyên qua cơn mơ, trong thế giới số khô cứng này, ai đó ngồi cạnh đung nhẹ vào tôi và nói "xin lỗi".

Tôi hé mắt, thoát tiên (cùng với tàu Tích Phân) một vật gì đó lao vút vào không gian: cái đầu lao trước tiên vì hai bên là hai cái tai vĩnh như đôi cánh màu hồng. Sau đó, đường cong của cái gáy bè bè - cái lưng khom khom - hai lần cong của chữ S...

Qua những bức tường kính thế giới đại số của tôi - lại sợi lông mi con con - một điều gì đó khó chịu tôi phải thực hiện hôm nay...

"Không, không hề gì," tôi mỉm cười với người bên cạnh và cúi chào. Trên huy hiệu của anh ta lấp lánh mã số S-4711 (đó là lý do vì sao ngay từ phút ban đầu tôi liên tưởng anh ta với chữ S: ấn tượng hình ảnh chưa kịp ghi nhận bằng ý thức). Đôi mắt lấp lánh - hai mũi khoan nhỏ nhọn hoắt, quay nhanh, càng lúc càng xoáy sâu hơn, và bây giờ đang xoáy đến tận đáy, thấy rõ những gì trong tôi mà chính tôi còn chưa rõ...

Bỗng sợi lông mi trở nên hoàn toàn rõ ràng: Anh ta là một trong số bọn họ, người của Phòng Bảo Vệ, và đơn giản nhất bây giờ là khỏi phải ngần ngại, báo cáo hết cho anh ta.

"Ông biết đấy, hôm qua tôi đến Nhà cổ..." giọng tôi nghe lạ lạ, dẹt lét, phẳng phiu, tôi thử hắng giọng.

"Thế ư, tốt lắm. Thêm chất liệu để có những kết luận rất bổ ích."

"Ông biết không, tôi không ở đó một mình, tôi đi cùng mã số 1-330, và..."

"1-330? Mừng cho ông. Một phụ nữ rất thú vị, tài năng. Cô ấy có nhiều người hâm mộ."

...Cả anh ta nữa sao? - Buổi đi dạo hôm trước... có lẽ anh ta cũng đăng ký với nàng? Không, không được nói với anh ta chuyện đó, không thể tưởng tượng được - rõ rồi.

"Vâng, vâng! Đúng vậy, đúng vậy! Rất là..." Tôi ngoác miệng cười rất ngớ ngẩn và có cảm giác qua nụ cười ấy mình thật trơ trẽn, ngốc nghếch...

Hai mũi khoan nhỏ xoáy tận đáy lòng tôi, rồi đảo nhanh, xoáy ngược lại vào tròng mắt; S cong miệng mỉm cười hai lần, vẫy chào tôi, lướt lên lối ra.

Tôi núp sau tờ báo (có cảm giác mọi người đều nhìn tôi chăm chăm) và nhất thời quên luôn sợi lông mi lẫn hai mũi khoan, quên tất tật: những gì đọc được khiến tôi vô cùng hồi hộp. Một dòng tin ngắn: "Theo nguồn tin đáng tin cậy, đến nay lại phát hiện những dấu vết mới của một tổ chức ngầm, hướng đến mục tiêu giải phóng sự cai trị thiện nguyện của Quốc Gia".

"Giải phóng"? Lạ lùng thật: bản năng phạm tội vẫn còn tồn tại trong loài người đến chừng mực nào. Tôi đang nói một cách đầy ý thức: "phạm tội". Tự do và tội ác liên quan khăng khít với nhau, như thế... à, chẳng hạn như chuyển động của phi cơ và vận tốc của nó: khi vận tốc của phi cơ bằng 0, nghĩa là nó không chuyển động; khi tự do của một người bằng 0, nghĩa là hẳn không phạm tội. Thật rõ ràng. Biện pháp duy nhất để ngăn một người phạm tội là tước đi tự do của hắn. Và chúng tôi chỉ mới vừa được ngăn ngừa phạm tội (tất nhiên trong thước đo vũ trụ thì hàng thế kỷ cũng chỉ là "mới vừa"), thì đột nhiên lại có những suy nghĩ đại đột đáng thương hại...

Không, tôi không hiểu vì sao hôm qua mình không đến ngay Phòng Bảo Vệ. Hôm nay sau 16 giờ nhất định tôi sẽ đến đó...

16 giờ 10, tôi ra ngoài và thấy O ngay góc đường, toàn thân ánh lên màu hồng vui sướng vì sự gặp gỡ này. "Nàng cũng có một trí thông minh tròn trịa giản dị. Thật may mắn làm sao, nàng hiểu và ủng hộ mình..." Tuy vậy, không, tôi không cần ủng hộ, tôi quyết định dứt khoát.

Dàn kèn của Xưởng Nhạc tấu lên *Hành Khúc* nhịp nhàng - Bản *Hành Khúc* như mọi ngày. Một khoái cảm không giải thích nổi trong sự cố định,

lập đi lập lại hàng ngày, trong trẻo như gương!

O chụp lấy cánh tay tôi.

"Đi dạo nhé," đôi mắt xanh tròn mở to nhìn tôi - hai ô cửa sổ xanh biếc - và tôi xuyên vào trong đó, không hề vấp vấp: chẳng có gì bên trong, nghĩa là chẳng có gì xa lạ, không cần thiết.

"Không, hôm nay không được. Tôi phải..." tôi nói với nàng phải đi đâu. Và thật ngạc nhiên khi thấy cái miệng tròn màu hồng của nàng chột biến thành vàng trắng khuyết với hai đầu nhọn quặp xuống dưới, như ném phải thứ gì rất chua. Tôi nổi giận.

"Những mã số nữ các cô có lẽ bị xói mòn bởi những thành kiến đến mức vô phương cứu chữa. Các cô hoàn toàn không có khả năng tư duy trừu tượng. Thứ lỗi cho tôi, nhưng đơn giản đó là ngu ngốc."

"Ông đi đến chỗ bọn gián điệp... hứ! Còn em vừa kiếm được nhánh linh lan ở Bảo Tàng Sinh Học để tặng ông..."

"Sao lại 'còn em', sao lại 'còn'? Đúng là... đàn bà." Tôi giận dữ (thú thật là thế) chụp lấy nhánh linh lan. "Này thì linh lan của cô, rồi sao nữa? Ngửi đi, thơm hả? Hãy có chút tư duy logic xem nào. Linh lan có mùi thơm. Rất thơm. Nhưng cô không thể nói về mùi, về chính cái khái niệm 'mùi' là thơm hay không thơm. K-h-ô-n-g t-h-ế, phải không? Có mùi thơm của linh lan, và có mùi ghê tởm của kỳ nham, mùi này mùi khác đều là mùi. Đã có gián điệp trong quốc gia cổ đại, và cũng có gián điệp ở ta... phải, gián điệp. Tôi không ngại cách dùng từ. Tuy nhiên, rõ ràng là: gián điệp thời xưa là kỳ nham, còn thời nay là linh lan. Phải, linh lan, đúng thế!"

Vàng trắng khuyết màu hồng run run. Bây giờ tôi mới hiểu ra: giờ tôi mới thấy, chứ lúc đó tôi lại đoán chắc rằng nàng đang cười nhạo. Và tôi còn quát lớn hơn:

"Phải, linh lan. Chẳng có gì buồn cười, chẳng có gì buồn cười cả."

Những cái đầu tròn, hình cầu cạo nhẵn lướt qua và ngoái lại. O dịu dàng nắm lấy tay tôi:

"Hôm nay ông thế nào ấy... Ông không bị bệnh chứ?"

Giấc mơ - màu vàng - tượng Phật... Lúc đó mọi thứ trở nên rõ ràng: tôi phải đến Phòng Y Tế.

"Phải, đúng là tôi bị bệnh," tôi thốt lên với vẻ mừng rỡ (mâu thuẫn tuyệt nhiên không thể giải thích nổi: có gì để mà mừng?).

"Vậy thì ông phải đến bác sĩ luôn đi. Ông nên hiểu là ông có bổn phận phải mạnh khỏe - thật buồn cười phải chứng minh với ông điều đó."

"Phải rồi, O yêu quý, lẽ dĩ nhiên là cô nói đúng. Tuyệt đối đúng!"

Tôi không đến Phòng Bảo Vệ. Làm gì chứ, còn phải đến Phòng Y Tế, ở đó người ta giữ tôi lại đến 17 giờ.

Còn buổi tối (và lại buổi tối Phòng Bảo Vệ cũng đóng cửa) - buổi tối O đến chỗ tôi. Không buông rèm. Chúng tôi giải bài tập từ sách toán cổ: điều này làm khuây khỏa đầu óc và thanh lọc suy nghĩ. 0-90 ngồi trước quyển vở, đầu nghiêng qua vai trái và lưỡi trong miệng đẩy phồng má bên trái, vẻ cố gắng. Điều bộ như trẻ con, đáng yêu vô cùng. Và mọi thứ trong tôi thật dễ chịu, chính xác, đơn giản...

Nàng đi khỏi. Còn mình tôi. Hít hai hơi thật sâu (rất có ích trước khi đi ngủ). Và bỗng một mùi hương không lường trước, nhắc nhở một điều gì đó thật khó chịu... Tôi tìm ra ngay: một nhánh linh lan giấu ở đầu giường. Tức thì mọi thứ cuộn xoáy lên từ đáy sâu. Không, nàng chẳng tế nhị chút nào khi để lại những bông linh lan này. Phải, tôi đã không đến đó, phải. Nhưng tôi có lỗi gì chứ, tôi đang bệnh mà.

Ghi chép 8

Chủ đề:

CĂN SỐ VÔ TỈ

R-13

TAM GIÁC

Chuyện xảy ra đã lâu rồi, vào thời còn đi học, khi lần đầu tôi gặp . Tôi nhớ như in, thật rõ ràng: phòng học hình cầu sáng trưng, hàng trăm cái đầu tròn xoe của lũ con trai - và Plyapa, thầy dạy toán của chúng tôi. Chúng tôi đặt biệt hiệu cho thầy là Plyapa, thầy được dùng đi dùng lại nhiều lần, khá xộc xệch tả tơi, và khi học sinh trực nhật cắm phích cắm điện đằng sau thì bao giờ cũng bắt đầu phát ra từ loa một tràng "Ply-ply-ply-tshshsh", sau đó mới là bài giảng. Một lần Plyapa giảng về số phức, tôi nhớ mình đã khóc, đấm nắm tay thành thịch xuống bàn và gào ầm lên: "Em không muốn ! Đem ra khỏi đây!" Căn số vô tỉ ấy bén rễ trong tôi như một thứ gì lạ lẫm, khác nòi, khủng khiếp, nó ngốn ngấu tôi, không thể hiểu nổi nó, không thể vô hiệu hóa, bởi vì nó là vô tỉ.

Và bây giờ lại . Tôi xem lại toàn bộ ghi chép của mình và thấy rõ: tôi đang giở mảnh khốe, tự lừa mình, cốt để khỏi thấy . Toàn chuyện vớ vẩn - nào là bệnh với vân vân và vân vân: tôi đã có thể đến đó - tôi biết chắc là một tuần lễ trước mình đã đến đó ngay chẳng hề do dự. Sao bây giờ... Tại sao chứ?

Hôm nay cũng thế. Đúng 16 giờ 10 phút, tôi đứng trước bức tường kính lấp lánh. Phía trên tôi, dòng chữ bằng vàng chói ánh mặt trời tinh khiết trên tấm biển của Phòng Bảo Vệ. Sâu bên trong qua lớp kính, một hàng dài những bộ đồng phục xanh nhạt. Những gương mặt bừng sáng như những ngọn đèn trong nhà thờ thời cổ: họ đến để lập công, họ đến để phản bội lại người yêu, bạn bè, bản thân trước bàn thờ Quốc Gia Thống Nhất. Còn tôi - tôi thiết tha nhập bọn với họ. Và chẳng thể nào: hai chân cứ chôn chặt vào những phiến thủy tinh - tôi đứng đờ đẫn ngó, không đủ sức nhích khỏi chỗ...

"Ê, nhà toán học, mơ màng gì thế?"

Tôi giật mình. Đôi mắt đen, ánh vẻ cười cợt, cặp môi dày như môi người da đen hướng vào tôi. Nhà thơ R-13, người bạn cũ, và O hồng hồng đi với anh ta.

Tôi giận dữ quay lại (thầm nghĩ nếu họ không quấy rầy, có khi tôi đã cách ly được khỏi da thịt và bước vào Phòng).

"Chẳng mơ màng gì cả, hay cứ cho là say đắm cũng được, nếu muốn." Tôi trả lời khá gay gắt.

"Phải rồi, phải rồi! Bạn thân mến, ông không nên là nhà toán học mà phải là nhà thơ, nhà thơ ạ! Ê, sao không chuyển sang nhóm nhà thơ bọn tôi? Nếu thích, tôi thu xếp trong nháy mắt thôi, sao hả?"

R-13 nói liên tu bất tận như bị nghẹn thở, lời của anh tuôn tung tóe khỏi cặp môi dày; mỗi chữ "nh" như một vòi phun, "nh...nhà thơ" - như một vòi phun.

"Tôi đã, đang và sẽ phục vụ cho kiến thức," tôi nhấn nhó. Tôi không hiểu và không thích đùa, còn R-13 lại có thói xấu hay đùa.

"Ái chà chà, kiến thức! Kiến thức của ông chỉ là thói hèn nhát. Đúng thế chứ còn gì. Đơn giản là ông chỉ muốn dựng bức tường ngăn chặn vô tận và không dám nhìn qua bức tường đó. Phải! Cứ thử nhìn qua xem, nhắm tịt mắt lại ngay. Phải rồi!"

"Những bức tường - đó là nền tảng của mọi con người..." Tôi bắt đầu.

R - tóe ra những vòi phun, O - cười tròn xoe, hồng hồng. Tôi khoát tay: cứ cười vô tư đi. Chẳng nghĩa lý gì với tôi. Tôi còn phải nghiền ngẫm thứ khác, còn phải triệt tiêu cái đáng nguyên rủa này.

"Hay là," tôi đề xuất, "đến phòng tôi đi, chúng ta sẽ giải toán." (Tôi nhớ lại giờ phút yên tĩnh tôi hôm qua - có lẽ, hôm nay cũng sẽ như thế.)

O liếc nhìn R; rõ ràng, nàng tròn mắt nhìn tôi, đôi má phớt hồng như màu những tờ phiếu diu dăng và xúc động của chúng tôi.

"Nhưng hôm nay... Hôm nay em có phiếu của ông ấy," nàng gật đầu qua R, "còn buổi tối ông ấy bận... Vậy thì..."

Đôi môi ướt, bóng nhoáng của R vui vẻ mấp máy:

"Ái chà, tôi và cô ấy chỉ cần nửa tiếng thôi. Phải không, O? Còn bài tập toán của ông - tôi không ham, hay là đến phòng tôi đi, ngồi tán gẫu."

Tôi thấy sợ phải ở lại với chính mình, hay đúng hơn, với gã "tôi" xa lạ này, người có mã số D-503 y hệt như tôi do một sự tình cờ lạ lùng. Và tôi đến chỗ anh ta, R. Thật ra, anh ta không chính xác, không nhিপ nhàng, anh

ta có lời lý luận chế giễu, lộn trái gan ruột, tuy nhiên chúng tôi là bạn bè. Chẳng phải vô cớ mà ba năm trước chúng tôi cùng chọn O hồng hồng yêu quý này. Điều này như sợi dây ràng buộc chúng tôi còn hơn những năm cùng học.

Tiếp đó, lên phòng R. Mọi thứ dường như cũng y hệt như ở phòng tôi: Bảng Giờ, bàn, ghế, tủ, giường bằng thủy tinh. Nhưng vừa bước vào phòng, R di chuyển hết ghế này rồi ghế khác, khiến những mặt phẳng bị xáo trộn, mọi thứ lệch ra khỏi tỉ lệ được xác lập, trở nên phi Euclid. Anh chàng R này xưa nay vẫn thế. về môn toán và lý thuyết Taylor khi nào cũng đứng bết lớp.

Chúng tôi nhớ lại Plyapa già nua: bọn trẻ chúng tôi lúc nào cũng dán những mẫu phiếu cảm ơn đầy hai chân bằng thủy tinh của thầy (chúng tôi yêu quý Plyapa). Chúng tôi hỏi tưởng giáo viên Luật (tất nhiên, không nói về Giáo Luật hay "Luật Chúa Trời" của người xưa, mà là luật của Quốc Gia Thống Nhất). Giáo viên Luật của chúng tôi có giọng nói sang sảng lạ thường - cứ như gió ù ù qua loa phóng thanh - còn bây trẻ chúng tôi, khản giọng hét theo lời thầy. Có lần thằng bé bắt kham R-13 nhét giấy nhai nát vào ông loa, khiến cho thay vì lời giảng, giấy vụn bắn ra lả tả. Lẽ dĩ nhiên, sau đó R bị phạt, nhưng gì nó làm đương nhiên là rất tệ, nhưng bây giờ chúng tôi nhớ lại và cười ngặt nghẽo - tam giác chúng tôi R, O và tôi. Tôi phải thú nhận là mình cũng vậy.

"Sẽ ra sao nếu như ông ta là người sống? Giống như người cổ đại, hả? Gi...giá như..." Chữ "gi" như vòi phun tuôn qua đôi môi dày mấp máy...

Ánh mặt trời xuyên qua trần nhà, những bức tường; mặt trời bên trên, bên hông, phản chiếu bên dưới, O ngồi trong lòng R-13, và những giọt nắng tí hon lấp lánh trong đôi mắt biếc của nàng. Tôi thấy ấm áp và nguôi ngoai ít nhiều, ¹ đã lịm dần, không còn nhúc nhích nữa...

"Thế nào, tàu Tích Phân của ông đến đâu rồi? Ta sắp sửa bay đi khai hóa cho những cư dân hành tinh khác, đúng không? Nay, các ông phải khẩn trương lên! Không là đám nhà thơ chúng tôi sẽ chật đầy tàu với những sáng tác đến mức nó không thể cất cánh nổi. Mỗi ngày từ 8 đến 11 giờ..." R lúc lắc đầu, gãi gáy: gáy của anh ta như chiếc va-li vuông nhỏ buộc phía sau đầu (khiến tôi nhớ đến bức tranh cổ *Trên xe ngựa*).

Tôi sống động hẳn:

"Này, ông cũng sáng tác cho tàu Tích Phân hả? về gì thế? Kể xem, hôm nay chẳng hạn."

"Hôm nay chưa viết được gì, Tôi bbb...bận việc khác..." chữ "b" tuôn xối xả vào tôi.

"Bận việc gì?"

R nhăn nhó:

"Gì, gì! Thôi được, nếu ông muốn biết - việc xử án. Làm thơ ca ngợi xử án. Một gã thộn, trong đám nhà thơ bọn tôi... Hai năm ngồi cạnh hắn, tuồng như chẳng có gì. Thế rồi bỗng dưng: 'Tôi là thiên tài' hắn bảo, 'thiên tài đứng trên cả luật'. Lại còn hét toáng lên... Ôi dào, chán gì đâu!"

Cặp môi dày trề xuống, ánh tinh quái trong mắt biến mất. R-13 bật dậy, quay người, nhìn chăm chăm qua bức tường. Tôi nhìn chiếc va-li nhỏ khóa chặt của anh ta và nghĩ: anh ta chứa gì trong cái va-li ấy?

Một phút im lặng ngượng ngùng, không đối xứng. Tôi không rõ chuyện gì đã xảy ra, nhưng có gì đó không ổn.

"May thay, cái thời cổ hủ của những ông Shakespeare và những ông Dostoyevsky, hay gì gì đó, đã qua rồi," tôi cố ý nói lớn.

R quay mặt lại. Ngôn từ vẫn tung tóe tuôn trào từ miệng anh, song tôi thấy ánh vui vẻ lấp lánh trong mắt đã không còn.

"Phải, nhà toán học yêu quý, may thay, may thay, may thay! Chúng ta là trung bình cộng số học hạnh phúc nhất... Như dân toán các ông thường nói: lấy tích phân từ 0 đến vô cực, từ thằng đàn đến Shakespeare... Vậy đấy!"

Không rõ vì sao - dường như hoàn toàn không liên quan - tôi nhớ lại giọng của nàng, sợi chỉ mong manh nào đó nối liền giữa nàng và R. (Sợi chỉ nào?) lại ngọ nguậy. Tôi mở huy hiệu: 16 giờ 25. Họ còn 35 phút cho phiếu hồng.

"Thôi, tôi phải đi đây..." - Tôi hôn O, bắt tay R, bước ra thang máy.

Trên đại lộ, sau khi đã băng qua đường, tôi ngoái lại: trong khối nhà bằng kính ánh nắng xuyên qua sáng trưng - rải rác đó đây những ô tối xanh xám được buông rèm - những ô cửa hạnh phúc nhịp nhàng theo công thức Taylor. Tôi đưa mắt lên tầng bảy và tìm thấy ô cửa của R-13: anh ta đã buông rèm.

O yêu quý... R yêu quý... Trong anh ta cũng có (chẳng rõ vì sao "cũng", nhưng mặc kệ viết thế thì cứ thế) - trong anh cũng có gì đó, không hoàn

toàn rõ ràng với tôi. Xét cho cùng, tôi - R - O, chúng tôi là một tam giác, cho dù không đều nhưng vẫn là tam giác. Chúng tôi, nếu nói bằng ngôn ngữ của tổ tiên (có lẽ các bạn, những độc giả ở hành tinh khác, cũng hiểu ngôn ngữ đó), chúng tôi là một gia đình. Và thật dễ chịu khi thỉnh thoảng được nghỉ ngơi, dù ngắn ngủi, trong hình tam giác đơn giản, bền chặt, cách ly khỏi mọi thứ...

Ghi chép 9

Chủ đề:

NGHI LỄ

VẦN THƠ IAMB VÀ TROCÉE³^[3]

CÁNH TAY GANG THÉP

Một ngày trong sáng, long trọng. Vào một ngày như thế có thể quên đi sự yếu đuối, mơ hồ, bệnh tật của bản thân - và mọi thứ đều trong suốt, không dao động, vĩnh cửu như thủy tinh...

Quảng trường Lập Phương. Khán đài là sáu mươi sáu vòng tròn lớn đồng tâm. Và sáu mươi sáu dãy ghế: những gương mặt bình thản sáng trưng, những cặp mắt ánh màu trời biếc, hoặc có lẽ, màu xanh biếc của Quốc Gia Thống Nhất. Những bông hoa đỏ thắm như máu - là những đôi môi phụ nữ. Những tràng hoa dịu dàng của gương mặt trẻ em - ngồi hàng đầu, gần nơi diễn ra sự kiện. Sự tĩnh lặng sâu thẳm, nghiêm trang, đậm nét gothic.

Theo những mô tả còn lưu truyền đến thời chúng tôi, người cổ đại cũng đã trải nghiệm điều tương tự trong "nghĩ thức tế lễ" của họ. Nhưng họ phục vụ cho vị Thượng đế vô nghĩa, chẳng ai biết - còn chúng tôi phục vụ đấng tối cao đầy lý trí, ai cũng biết chính xác; Thượng đế của họ chẳng ban cho họ điều gì ngoài sự tìm kiếm khôn khổ bất tận: Thượng đế của họ chẳng nghĩ ra điều gì thông minh hơn là phải hy sinh bản thân mà chẳng cần biết vì lẽ gì - chúng tôi ngược lại còn khiến Thượng đế của chúng tôi, Quốc Gia Thống Nhất, phải hy sinh - một sự hy sinh đầy lý trí, có tính toán, bình thản. Phải, đó là nghi lễ long trọng dành cho Quốc Gia Thống Nhất, tưởng nhớ những tháng ngày thử thách của cuộc Chiến Tranh Hai Trăm Năm, ngày đại lễ chiến thắng của toàn thể trước một cá nhân, của một tổng số trước một đơn vị...

Một người - đứng trên những bậc thang chan hòa ánh nắng của Đài Lập Phương. Trắng... không, thậm chí không phải trắng mà là không màu - khuôn mặt thủy tinh, đôi môi thủy tinh. Duy chỉ đôi mắt, hai lỗ đen hun hút như chục nuốt chửng cái thế giới khủng khiếp tạo ra hần ít phút trước đó. Huy hiệu vàng với mã số đã bị tước bỏ. Cánh tay bị trói bằng dải băng tím (tục lệ xưa: được giải thích là rõ ràng vào thời cổ, khi mọi thứ còn được thực hiện không nhân danh Quốc Gia Thống Nhất, những người bị xử cảm thấy có quyền chống trả và tay họ thường bị cùm bằng xích sắt).

Và trên đỉnh Đài Lập Phương, bên cạnh cỗ Máy - thân hình bất động như bằng kim loại của người chúng tôi gọi là Lãnh Tụ Thiện Nguyên. Từ phía dưới không trông rõ khuôn mặt Người: chỉ thấy giới hạn trong những đường nét vuông vức, oai vệ, nghiêm khắc. Riêng đôi tay... Thỉnh thoảng bắt gặp trên những bức ảnh: đôi tay rất gần, chụp cận cảnh - to lớn, hút hết cái nhìn và che khuất mọi hình ảnh khác. Đôi tay nặng nề còn nằm yên trên đầu gối - rõ ràng chúng như đá tảng và đầu gối khó mà chịu nổi sức nặng của chúng...

Rồi đột nhiên cánh tay khổng lồ chậm chậm đưa lên trong một cử chỉ chậm rãi như đúc bằng gang thép - và từ khán đài, theo lệnh cánh tay đưa lên, một mã số tiến đến Đài Lập Phương. Đó là một trong số những Thi Sĩ Quốc Gia, được vinh dự ca ngợi ngày lễ bằng bài thơ của mình. Những vần thơ Iamb thần thánh, sang sảng như đồng vang dội khắp khán đài - về giá mất trí với đôi mắt thủy tinh đang đứng trên bậc thang và chuẩn bị đón nhận hậu quả tất yếu cho sự điên loạn của mình.

...Rực cháy. Trong vần thơ Iamb những tòa nhà lắc lư, dòng vàng nóng chảy trào lên, rơi xuống. Những cây xanh khô héo, tuôn nhựa - còn trơ lại bộ xương thập tự đen. Rồi Prometheus⁴[4] xuất hiện (tất nhiên, đó là chúng tôi):

Thăng cương ngọn lửa vào cỗ máy thép,

Xiềng hỗn loạn bằng gông cùm pháp luật.

Mọi thứ đều mới mẻ, ngời ánh thép: mặt trời bằng thép, cây cối bằng thép, con người bằng thép. Bỗng xuất hiện một gã điên - "tháo gông xiềng, trả tự do cho ngọn lửa" - và mọi thứ lại lụi tàn...

Tiếc là tôi không nhớ lời thơ, chỉ nhớ một điều là: không thể chọn được hình mẫu có tính huân dụ điển hình hơn.

Lại cử chỉ nặng nề, chậm rãi - trên bậc thang Đài Lập Phương nhà thơ thứ hai. Tôi thậm chí nhòm dậy khỏi chỗ ngồi: có lẽ nào!

Không, đôi môi dày như môi người da đen, chính anh ta... Vì lẽ gì không nói sớm là anh ta có vinh dự cao cả này... Đôi môi tái nhợt run run. Tôi hiểu: trước mặt Lãnh Tụ Thiện Nguyên, trước đông người của Phòng Bảo Vệ - nhưng chẳng lẽ lại hỏi hột đến thế...

Những vần thơ Trochee nhanh, gắt, bỏ xuống như lưỡi rìu sắc lẹm. về tội ác chưa từng được nghe: về những vần thơ báng bổ, dám gọi Lãnh Tụ Thiện Nguyên bằng cái tên... không, tôi không dám giơ tay nhắc lại.

R-13, nhợt nhạt, không nhìn ai (không ngờ anh ta rụt rè thế), bước xuống chỗ ngồi. Khoảng một phần trăm giây, khuôn mặt ai đó lướt qua tôi - một hình tam giác đen, nhọn rồi biến mất ngay: mắt tôi - hàng ngàn cặp mắt - hướng lên trên, về phía cổ Máy. Cánh tay siêu nhân khoát một cử chỉ rắn như gang thép lần thứ ba.

Tội phạm, lắc lư bởi luồng gió vô hình, chậm chậm lần từng bước theo bậc thang; đây rồi, còn một bước cuối trong đời, rồi hất đặt thân hình xuống chỗ nằm phút lâm chung, mặt ngửa lên trời, đầu ngật ra sau.

Nặng nề, như đá tảng, như số phận, Lãnh Tụ Thiện Nguyên bước vòng quanh cổ Máy, đặt bàn tay khổng lồ lên cần gạt... Không một tiếng sột soạt, không một hơi thở, mọi con mắt đều hướng về cánh tay đó. Một cơn lốc lửa mê hoặc làm sao, tựa vũ khí có tác dụng tương đương hàng trăm ngàn volt. Vận mệnh vĩ đại làm sao!

Một giây kéo dài bằng vô tận. Cánh tay hạ xuống, nguồn điện được nối. Tia chớp lóa mắt sắc như dao cạo lóe lên, một cơn rùng mình, tiếng lách tách hầu như không nghe thấy trong đường ống của cổ Máy. Thân thể duỗi dài bọc trong làn khói nhẹ rực rỡ, trong nháy mắt tan chảy ra, phân rã với tốc độ nhanh khủng khiếp. Rồi chẳng còn gì ngoài một vũng nước sạch, mà phút giây trước còn đỏ thắm, rợn rợn theo nhịp đập trái tim...

Mọi thứ đều đơn giản, mỗi một người trong chúng tôi đều rõ: phải, sự phân rã vật chất; phải, sự tách ly những nguyên tử của cơ thể con người. Và cứ mỗi lần chuyện ấy xảy ra, đó giống như một phép lạ, như biểu trưng sức mạnh siêu nhân của Lãnh Tụ Thiện Nguyên.

Trên cao, trước Người - những khuôn mặt rực rỡ của mười mã số nữ, những đôi môi hé mở vì hồi hộp, những cánh hoa lay động trước gió. (*)

() Lẽ dĩ nhiên là hoa từ Bảo Tàng Sinh Vật. Cá nhân tôi chẳng thấy gì đẹp ở hoa, cũng như ở mọi thứ khác thuộc thế giới hoang dã mà từ lâu đã bị tống ra khỏi Bức Tường Xanh. Chỉ những thứ duy lý và hữu ích là đẹp mà thôi, chẳng hạn: máy móc, giấy ống, công thức, thực phẩm, v.v...*

Theo tục lệ cũ - mười mã số nữ choàng những tràng hoa lên đồng phục của Lãnh Tụ Thiện Nguyên, còn chưa ráo nước tóe lên. Bằng bước chân bệ vệ của bậc chần dốt tôi cao, Người chậm rãi bước xuống dưới, đi qua giữa khán đài; theo gót Người, những cánh tay trắng dịu dàng của phụ nữ vươn lên và tiếng hò reo như bão táp, triệu người như một. Sau đó tiếng hoan hô dành cho Phòng Bảo Vệ, không lộ diện nhưng có mặt khắp đó đây, giữa những hàng ghế. Ai biết được: có thể chính họ, đội ngũ Bảo Vệ, theo cách

của người xưa khi tưởng tượng ra những "tổng lãnh thiên thần" vừa dịu dàng vừa đe dọa, hộ mệnh cho mỗi con người trước lúc chào đời.

Phải, có gì đó bắt nguồn từ tín ngưỡng cổ xưa, có gì đó đượm vẻ tày trần như giông bão, trong nghi lễ long trọng ấy. Các bạn, những độc giả tương lai, liệu có quen thuộc với những giây phút ấy chưa? Thật đáng tiếc nếu như các bạn chưa được biết...

Ghi chép 10

Chủ đề:

BỨC THƯ

MÀNG GHI ÂM

TÔI LÔNG LÁ BỜM XÒM

Ngày hôm qua đối với tôi như tấm giấy lọc những hóa chất trong dung dịch chảy qua nó: toàn bộ những hạt lơ lửng, toàn bộ cặn đọng lại trên giấy. Và buổi sáng tôi xuống dưới, được chung cất tinh khiết, trong trẻo.

Dưới sảnh, kiểm soát viên ngồi sau bàn nhìn đồng hồ, ghi chép lại những mã số bước vào. Tên bà ta là U... tuy thế, tốt nhất tôi không đọc số ở sau, vì e rằng sẽ viết những điều không tốt về bà ta. Mặc dù, về bản chất, đó là một phụ nữ đứng tuổi đáng kính. Điều duy nhất mà tôi không thích ở bà là đôi má của bà hơi chảy sệ như mang cá (tưởng tượng chẳng, điều đó thì ảnh hưởng gì tới tôi?).

Bà ta gại bút, tôi thấy tên mình trên trang giấy: "D- 503" và bên cạnh là vết mực.

Tôi mới vừa định lưu ý thì đột nhiên bà ta ngẩng đầu lên và nở nụ cười như rỏ giọt mực vào tôi:

"À, có thư. Vâng. Ông quý mến, ông sẽ nhận được - phải, phải, sẽ nhận."

Tôi biết: bà ta đã đọc thư - còn phải chuyển qua Phòng Bảo Vệ nữa (tôi nghĩ, chẳng cần phải giải thích thủ tục tự nhiên này làm gì cho thừa), và thư sẽ đến tay tôi không muộn hơn 12 giờ trưa. Tuy nhiên tôi bối rối vì nụ cười ấy, giọt mực làm vẩn đục hết dung dịch trong suốt của tôi. Đến mức, sau đó tại xưởng đóng tàu Tích Phân, tôi chẳng thể nào tập trung được, thậm chí một lần còn tính toán sai, điều chưa từng xảy ra với tôi bao giờ.

12 giờ - lại mang cá màu nâu hồng cùng nụ cười ấy - cuối cùng bức thư cũng ở trong tay tôi. Không hiểu sao tôi không đọc thư ngay ở đây mà đút vào túi rồi nhanh chóng trở về phòng. Bóc thư, lướt mắt và ngồi phịch xuống... Đó là thông báo chính thức mã số 1-330 đăng ký tôi và 21 giờ hôm nay tôi phải đến chỗ nàng ta - bên dưới ghi địa chỉ...

Không! Sau tất cả những gì xảy ra, sau khi tôi đã bày tỏ thái độ rõ ràng với nàng. Ngoài ra, nàng cũng chưa biết tôi có đến Phòng Bảo Vệ hay

không, nàng cũng chẳng cách gì biết được là tôi bị bệnh, mà nói chung là tôi không thể... Bất kể mọi việc đó...

Dường như một động cơ phát điện đang quay ong ong trong đầu tôi. Tượng Phật - màu vàng - linh lan - vàng trắng khuyết màu hồng... Phải, còn nữa, còn thế này nữa: hôm nay O muốn đến chỗ tôi. Có nên cho nàng xem thông báo này, liên quan đến cô nàng 1-330 không nhỉ? Tôi không rõ. Nàng sẽ không tin (thực tế, làm thế nào mà tin được?) là tôi chẳng liên quan gì, tôi hoàn toàn... Và tôi biết, sẽ là một cuộc nói chuyện khó khăn, vô nghĩa, tuyệt đối phi logic... Không, chỉ mong không phải thế. Cứ để mọi thứ tự động giải quyết: đơn giản là gửi cho nàng bản sao thông báo này.

Tôi vội vàng nhét thông báo vào túi - và thấy cánh tay như khi đột khủng khiếp của mình. Tôi nhớ lúc I cầm cánh tay tôi lên nhìn trong buổi đi dạo. Chẳng lẽ nàng thật sự...

Rồi đến 21 giờ kém 15. Đêm trắng. Mọi thứ như làm bằng kính phon phốt xanh lục. Nhưng là loại thủy tinh khác của chúng tôi, dễ vỡ, không thực, lớp vỏ kính mỏng manh, và dưới lớp vỏ ấy một thứ gì đó quay cuồng, xô đẩy, kêu o o... Tôi không ngạc nhiên, nếu như bây giờ nóc vòm thánh phòng nâng lên, với những làn mây khói tròn lẳng đặng bao quanh và vàng trắng già nở nụ cười nhòe mực, như người phụ nữ ngồi sau bàn sáng nay, tất cả rèm trong mọi ngôi nhà đều buông xuống và sau rèm...

Cảm giác lạ lùng: tôi cảm thấy những dẻ sườn của mình như những đai sắt siết chặt, siết thật chặt trái tim, ngọt ngạt, không đủ chỗ. Tôi đứng bên cửa kính có dây số bằng vàng 1-330.1 ngồi viết gì đó bên bàn, quay lưng lại phía tôi. Tôi bước vào...

"Đây..." Tôi chìa cho nàng tờ phiếu hồng. "Tôi nhận được thông báo hôm nay và có mặt."

"Ông thật đúng giờ! Vui lòng chờ một phút? Ông ngồi đi, tôi xong ngay đây."

Nàng lại cúi xuống ghi chép - điều gì đang diễn ra bên trong nàng sau tấm rèm buông? Nàng sẽ nói gì, sẽ làm gì sau một giây nữa? Làm cách nào biết được, tính toán được, khi toàn bộ nàng - tới từ bên kia, từ xứ sở cổ xưa, hoang dã của những giấc mơ.

Tôi im lặng ngắm nàng. Dẻ xương sườn như những đai sắt siết chặt... Khi nàng nói - gương mặt như vòng xe lấp loáng quay nhanh: không thể thấy từng chiếc nan hoa. Nhưng bây giờ bánh xe bất động. Và tôi thấy sự kết hợp lạ lùng: cặp mày đen xéch lên phía thái dương - hình tam giác nhọn

như ché giễu, đỉnh hướng lên - hai nếp nhăn sâu từ mũi đến góc miệng. Và hai hình tam giác đó như đối đỉnh với nhau, tạo thành ẩn số X bức mình khó chịu trên mặt - như chữ thập, gương mặt với đường gạch chéo.

Bánh xe quay, những nan hoa hòa lẫn vào nhau...

"Ông chưa đến Phòng Bảo Vệ chứ?"

"Tôi... Tôi chưa thể. Tôi bị bệnh."

"Vâng. Phải rồi, tôi cũng nghĩ thế. Phải có gì đó ngăn ông lại, mà gì cũng thế thôi (mỉm cười, răng sắc nhọn). Nhưng có điều là bây giờ ông đang trong tay tôi. Ông nhớ chứ: Mọi mã số, trong vòng 48 tiếng không báo cáo Phòng Bảo Vệ, được coi là..."

Tim đập thành thịch như bị vòng đai siết chặt. Như một cậu bé, ngờ nghệch như một cậu bé bị bắt quả tang, tôi ngây ngô im lặng. Và có cảm giác bị sa lưới, không nhúc nhích nổi tay chân...

Nàng đứng dậy, uể oải vươn vai. Đưa tay nhấn nút, rèm từ bốn phía buông xuống khẽ kêu lách cách. Tôi bị cách ly khỏi thế giới - chỉ còn tôi với nàng.

I ở đâu đó sau lưng tôi, gần tử áo. Tiếng đồng phục sột soạt rơi xuống - tôi lắng nghe bằng toàn bộ giác quan. Và hồi tưởng... không, nó chỉ lóe lên trong một phần trăm giây... Gần đây tôi phải tính toán đường cong của màng rung ghi âm kiểu mới (bây giờ những màng rung đó được nguy trang tinh xảo và lắp đặt trên mọi con đường, ghi âm những cuộc chuyện trò để Phòng Bảo Vệ theo dõi). Tôi nhớ tấm màng lõm rung động màu hồng - một vật lạ lùng có cấu tạo như một giác quan - cái tai. Bây giờ tôi chính là cái màng rung đó.

Và bây giờ tiếng bật nút áo ở cổ - trên ngực - thụp xuống. Bộ đồ bằng sợi thủy tinh trượt theo vai, đầu gối - rơi xuống sàn. Tôi nghe thấy còn rõ hơn nhìn bằng mắt - từ đồng quần áo màu xanh xám bước ra một chân rồi một chân nữa...

Màng âm căng ra hết cỡ, rung lên một lần rồi im lặng. Không: những cú đập mạnh của búa nện vào đai sắt với nhịp ngắt quãng vô tận. Và tôi lắng nghe - tôi thấy: nàng ở đằng sau, ngấp ngừng giây lát.

Giờ đây - cửa tử, tiếng cánh cửa nào đó mở ra - rồi lại tiếng vải vóc sột soạt...

"Nào, xin mời."

Tôi quay lại. Nàng trong bộ áo váy cổ xưa màu vàng nghệ. Còn ác nghiệt hơn cả ngàn lần không mặc gì. Hai điểm nhọn, qua làn vải mỏng tang, hồng rực lên như hai hòn than trong lớp tro. Hai đầu gối tròn mịn màng...

Nàng ngồi trong ghế tựa thấp. Trên chiếc bàn bốn cạnh trước mặt nàng - một chai nhỏ với chất độc màu xanh gị đỏ, hai chiếc ly con có chân. Khóe miệng nàng tỏa sợi khói - một chất để hút thời xưa vẫn trong cái ống nhỏ xíu bằng giấy mỏng (tôi quên tên gọi của nó là gì).

Màng ghi vẫn còn rung. Búa nện thỉnh thoảng lên những đai sắt nung cháy đỏ trong tôi. Tôi nghe rõ từng cú nện và... thế bỗng nàng cũng nghe thấy thì sao nhỉ?

Nhưng nàng vẫn bình thản nhả khói, bình thản nhìn tôi và bất cần gạt tàn lên tờ phiếu hồng của tôi.

Với vẻ thản nhiên như có thể, tôi hỏi:

"Nghe đây, trong trường hợp này - cô đăng ký tôi để làm gì? Vì sao buộc tôi phải đến đây?"

Làm như không nghe. Nàng rót từ chai ra ly, chép miệng:

"Rượu hảo hạng. Ông muốn dùng một chút không?"

Giờ tôi đã hiểu: chất côn. Cảnh tượng hôm qua lóe lên như tia chớp: cánh tay đá tảng của Lãnh Tự Thiện Nguyên, tia như dao cạo, nhưng ở đó: trên Đài Lập Phương - một thân mình duỗi dài với cái đầu ngật ra sau. Tôi rùng mình.

"Nghe này," tôi nói, "cô có biết là Quốc Gia Thống Nhất sẽ không tha thứ cho tất cả những ai tự đầu độc mình bằng nicotine và nhất là côn..."

Cặp lông mày đen nhướng lên phía thái dương thành hình tam giác nhọn về chế nhạo:

"Hủy diệt nhanh một ít người thì sáng suốt hơn cho nhiều người cái khả năng tự hủy hoại bản thân - và suy thoái v.v... Điều này thật mất tư cách, phải không?"

"Phải... mất tư cách."

"Và một nhóm nhỏ những chân lý trụi lủi và trần truồng được thả ra đường... Không, ông hãy hình dung... Nào, chẳng hạn một người hăm mộ

trung thành nhất của tôi - à, ông biết anh ta, - hãy hình dung anh ta trút bỏ hoàn toàn bộ y phục đối trá đó - và đứng trước công chúng trong hình hài chân thực... Ô!"

Nàng bật cười. Nhưng tôi thấy rõ hình tam giác buồn bã phía dưới, trên mặt nàng: hai nếp hằn sâu từ khóe miệng lên đến mũi. Vì lẽ gì từ những nếp hằn đó tôi thấy rõ: mã số với hai nét uốn lượn, lưng khòm, tai vênh ôm lấy nàng... nàng thì y như thế này... Anh ta...

Tuy vậy, tôi đang ráng truyền đạt lại cảm giác không bình thường lúc đó của tôi. Giờ đây, khi tôi viết điều này, tôi ý thức rõ: tất cả phải như thế, và anh ta cũng có quyền sung sướng như bất kỳ một mã số đứng đắn nào - và thật không công bằng... Phải, điều ấy rõ ràng.

I cười rất lạ lùng mãi không thôi. Sau đó nhìn tôi chăm chăm như soi vào nội tâm:

"Nhưng chủ yếu là tôi cảm thấy bình yên bên ông. Ông thật đáng yêu - ô, tôi tin chắc điều đó - ông sẽ không nghĩ đến chuyện báo cáo Phòng Bảo Vệ là tôi uống rượu và hút thuốc. Ông sẽ bị bệnh, hoặc là ông sẽ quá bận - hay gì đó nữa tôi cũng không rõ. Hơn nữa, tôi tin chắc là ông sẽ cùng uống với tôi chất độc quyền rũ này..."

Giọng nàng nghe mới trơ tráo, giễu cợt làm sao. Tôi cảm thấy một cách chắc chắn: bây giờ tôi lại căm ghét nàng. Tuy vậy, tại sao lại "bây giờ"? Tôi lúc nào cũng căm ghét nàng mà.

Nàng dốc hết ly chất độc màu xanh vào miệng, đứng dậy, rực hồng lên qua làn áo màu nghệ, bước mấy bước rồi dừng lại sau lưng ghế của tôi...

Bỗng - tay choàng qua cổ tôi - môi áp vào môi... không, sâu hơn nữa, khủng khiếp hơn nữa... Xin thề, điều đó hoàn toàn bất ngờ với tôi, và có lẽ chỉ bởi... Tôi chẳng thể nào, bây giờ tôi mới hiểu rất rõ, tôi chẳng thể nào mong muốn điều xảy ra sau đó.

Đôi môi ngọt ngào không chịu nổi (tôi cho đó là vị của "rượu") và một tộp của thứ chất độc như lửa bỏng ấy chảy vào tôi và còn... còn nữa... Tôi bật lên khỏi mặt đất như một hành tinh độc lập, quay cuồng, lao xuống, xuống mãi theo một quỹ đạo không thể tính toán nổi...

Tiếp theo tôi chỉ có thể miêu tả lại gần đúng, ít nhiều bằng phương pháp tương tự.

Trước kia chưa hề có chuyện như thế nảy ra trong đầu tôi, thế mà giờ lại như vậy: chúng tôi đi trên mặt đất, luôn bước trên biển lửa đỏ rực, sôi sùng sục, ẩn trong lòng đất. Nhưng không bao giờ nghĩ về nó. Và giờ đây, bỗng lớp vỏ mỏng dưới chân chúng tôi hóa thành lớp kính, và chúng tôi bỗng thấy rõ... Tôi cũng hóa thành thủy tinh. Tôi thấy rõ bên trong tôi. Có hai "tôi". Một "tôi" vẫn như xưa, D-503, mã số D-503, và một "tôi" khác... Trước kia cái "tôi" chỉ phơi bày tay chân lông lá khỏi lớp vỏ, còn giờ đây toàn bộ bò ra ngoài, lớp vỏ nứt toác, những mảnh vụn bay tứ tán và... và rồi gì nữa?

Bằng toàn bộ sức lực như kẻ chết đuối vớ lấy cọng rơm - tay ghé dựa - như để nghe được "tôi" trước kia, tôi hỏi:

"Cô lấy cái... cái chất độc ấy... ở đâu ra thế?"

"Ô, cái đó! Một bác sĩ ấy mà, một trong số... của tôi."

"Trong số của tôi? Của tôi - là ai?"

Và "tôi" khác, bỗng nhảy dựng và hét toáng:

"Tôi không cho phép! Tôi muốn không có ai ngoài tôi. Tôi sẽ giết bất cứ ai... Bởi vì cô, tôi... cô..."

Tôi thấy: hần thô lỗ chụp lấy nàng bằng đôi tay lông lá, xé tan lớp lụa mỏng trên người nàng, ngập răng vào - tôi nhớ chính xác: bằng răng.

Tôi chẳng rõ bằng cách nào I giãy ra được. Và giờ - đôi mắt ẩn sau rèm mi không nhìn thấu đáng nguyên rửa - nàng đứng dựa lưng vào tủ áo nghe tôi nói.

Tôi nhớ: mình ngồi trên sàn, ôm lấy chân nàng, hôn lên đầu gối. Và van vãn: "Bây giờ - bây giờ - ngay lúc này đây..."

Hàm răng nhọn - hình tam giác nhọn, vẻ chế nhạo của cặp lông mày. Nàng cúi xuống, lạng lẽ tháo huy hiệu của tôi.

"Phải! Phải, em yêu, em yêu!" Tôi vội vã trút bộ đồng phục khỏi người. Nhưng I, vẫn lặng thinh, dí tận mắt tôi đồng hồ trên huy hiệu. Còn năm phút nữa là 22 giờ 30.

Tôi lạnh toát người. Tôi biết điều đó có nghĩa gì nếu xuất hiện ngoài đường sau 22 giờ 30. Mọi điên loạn của tôi bỗng biến mất. Tôi trở lại là tôi. Một điều rõ ràng: tôi căm ghét nàng, căm ghét, căm ghét!

Không chào tạm biệt, không ngoái nhìn, tôi lao ra khỏi phòng. Cài lại huy hiệu trong lúc chạy, qua những bậc thang của cầu thang bộ dự phòng (tôi e gặp phải ai đó ở thang máy), tôi phóng ra đường vắng.

Tất cả vẫn nguyên chỗ cũ - mọi thứ vẫn đơn giản, bình thường, đúng quy luật: những tòa nhà bằng kính, sáng đèn, bầu trời thủy tinh nhợt nhạt, màn đêm màu lục nhạt bất động. Nhưng dưới lớp kính mát rượi yên bình này - một thứ gì đó lông lá bồm xồm, đồ ứng, rộn rã không tiếng động lướt đi. Và tôi nín thở lao đi để khỏi về muộn.

Bỗng cảm giác: huy hiệu cài lỏng tuột ra rơi xuống đập vào vỉa hè bằng kính. Cúi xuống nhặt lên và trong khoảnh khắc yên tĩnh có tiếng giày ai đó phía sau. Quay lại: từ góc đường cái gì đó nhỏ bé cong cong. Ít ra như tôi tưởng lúc đó.

Tôi lao hết tốc lực, nghe ù ù bên tai. Dừng ngoài cửa vào: còn một phút nữa là 22 giờ 30 trên đồng hồ. Lắng nghe, không có ai đằng sau. Tất cả rõ ràng chỉ là tưởng tượng vớ vẩn, tác dụng của chất độc.

Một đêm khổ sở. Giường tôi nằm như nâng lên, hạ xuống, rồi lại nâng lên, trôi theo hình sin. Tôi tự trấn an: “Ban đêm các mã số đều phải ngủ; đó là nghĩa vụ, cũng như ban ngày cần phải làm việc. Không ngủ ban đêm là phạm tội...” Nhưng tôi chẳng thể nào, chẳng thể nào...

Tôi chết mất. Tôi không hoàn thành nghĩa vụ của mình với Quốc Gia Thống Nhất... Tôi...

Ghi chép 11

Chủ đề:

...KHÔNG, TÔI KHÔNG THỂ,

MẶC KỆ, KHỎI CẦN CHỦ ĐỀ

Buổi tối. Sương mù nhẹ. Bầu trời khuất sau lớp màn màu sữa ánh kim, và không thể trông lên cao, hay ra xa. Người xưa đã biết ngự trị trên đó là đáng hoài nghi nhằm chán vĩ đại của họ - Thượng đế. Còn chúng tôi biết, trên đó chỉ là cõi vô hình thô lậu, trần trụi, có màu xanh pha lê. Giờ đây tôi không rõ, liệu tôi có biết gì nhiều trên đó không nữa. Kiến thức tự tin một cách tuyệt đối là nó không bao giờ nhằm lẫn - đó là niềm tin. Tôi đã có niềm tin vững chắc vào bản thân, tôi đã tin mình biết rõ toàn bộ về bản thân. Còn bây giờ...

Tôi đứng trước gương. Lần đầu trong đời, chính thể, lần đầu trong đời nhìn thấy bản thân rất rõ ràng, sắc nét, đầy ý thức - sửng sốt khi nhìn thấy mình, như thấy một "gã" nào đó. Tôi là hắn: cặp lông mày đen, như được kẻ theo đường thẳng; ở giữa là nếp nhăn thẳng đứng như vết sẹo (không biết trước kia có hay không).

Đôi mắt xám, như ánh thép, với quầng thâm mắt ngủ bao quanh: và sau ánh thép đó... hóa ra, tôi chẳng hề biết gì ở phía sau đó. Và từ "nơi đó" ("nơi đó" đồng thời là nơi đây, và là xa vô tận) - từ "nơi đó" tôi nhìn vào bản thân - vào hắn, và biết chắc: hắn - với cặp lông mày kẻ theo đường thẳng - là người khác, xa lạ với tôi, tôi gặp hắn lần đầu trong đời. Còn tôi thật sự, tôi-không-phải- là-hắn...

Không. Chấm hết. Toàn bộ chuyện này thật vớ vẩn, và tất cả những cảm giác vô nghĩa ấy là mê sảng, hậu quả của chất độc hôm qua... Bởi cái gì: ngum độc được màu xanh - hay là chính năng? Gì cũng mặc. Tôi viết điều này, cốt để chỉ ra làm thế nào mà lý trí con người, chính xác và sắc bén như vậy, lại có thể rối tung và lẫn lộn được. Lý trí ấy, thậm chí biết cách biến cái vô tận khiến người xưa khiếp sợ trở nên dễ tiêu hóa nhờ vào...

Bảng tín hiệu kêu lách tách - R-13. Càng hay, tôi thấy mừng là khác: giờ mà ở một mình thì...

HAI MƯƠI PHÚT SAU

Trên mặt phẳng giấy, trong thế giới hai chiều, những dòng chữ này nằm cạnh nhau, nhưng trong thế giới khác... Tôi mất cảm nhận về con số: 20

phút cũng có thể là 200 hay 200.000. Và thật lạ là có thể viết ra một cách bình thản, cân nhắc, suy nghĩ từng lời, những gì giữa tôi và R. Chẳng phải muốn ra sao thì ra, giống như bạn đang ngồi vắt chéo chân trên ghế tựa bên cạnh giường của mình và quan sát bạn, chính bạn đang lặn lộn trên chiếc giường đó.

Khi R-13 bước vào, tôi hoàn toàn thản nhiên và bình thường. Với tâm trạng thán phục nồng nhiệt tôi bắt đầu nói về việc anh ta thành công rực rỡ trong việc làm thơ trochee tại buổi xử án và hơn hết chính những vần thơ trochee đã hạ gục, đã hủy diệt kẻ điên.

"...Và thậm chí thế này: nếu như người ta đề nghị tôi thực hiện bản vẽ kỹ thuật cỗ Máy của Lãnh Tụ Thiện Nguyên, tôi nhất định, nhất định bằng cách nào đó đưa vào bản vẽ vần thơ Trochee của ông," tôi dứt lời.

Bỗng nhiên tôi thấy: mắt R mờ đục, môi tái nhợt.

"Ông sao thế?"

"Sao cái gì? Nào... đơn giản là tôi chán ngấy: suốt ngày xử án với lại xử án. Không muốn nói về chuyện này nữa - chấm dứt. Hừm, không muốn nữa!"

Anh ta cúi đầu, gãi gáy - cái va-li con chứa mớ hành lý lạ lẫm khó hiểu với tôi. Im lặng một lúc. Anh ta tìm được thứ gì đó chứa trong chiếc va-li, lôi ra, trải ra, đôi mắt lấp lánh nụ cười, anh ta bật dậy.

"À, tôi sáng tác cho tàu Tích Phân của ông... Phải rồi! Phải rồi, sẽ ra tám ra món đấy!"

vẫn là anh ta như xưa: môi lấp bắp, từ ngữ bắn lóp bốp tung tóe như vòi phun.

"Ông h...h...hiều chứ ('h' như vòi phun) - truyền thuyết cổ về thiên đường... Chính là về chúng ta, về thời nay. Phải! Ông cứ nghĩ mà xem. Hai người trên thiên đường được ban cho một lựa chọn: hoặc hạnh phúc mất tự do - hoặc tự do không hạnh phúc, không có phương án thứ ba. Họ, những kẻ ngu ngốc, chọn tự do - rồi sao nào? Dễ hiểu là sau đó hàng thế kỷ họ tiếc nhớ gông cùm. Gông cùm - ông có hiểu không - đó là nỗi sầu nhân thế. Hàng thế kỷ! Và chỉ có chúng ta mới biết cách làm thế nào để lấy lại hạnh phúc... Không, ông hãy nghe tiếp, tiếp nữa! Thượng đế cổ xưa và chúng ta ngồi cạnh nhau, cùng một bàn. Phải! Chúng ta giúp Thượng đế rút cuộc khuất phục được quỷ dữ - kẻ đã đẩy con người phạm điều răn và cắn vào trái cấm tự do chết người, nó là con rắn độc nham hiểm. Còn chúng ta giẫm

gót giày lên đầu nó - rắc! Và mọi thứ sẵn sàng trở lại thiên đàng. Rồi chúng ta lại chất phác, vô tội, như Adam và Eva. Chẳng có gì lẫn lộn về cái thiện và cái ác: mọi thứ thật đơn giản, thiên đàng, đơn giản như trẻ thơ. Lãnh Tự Thiện Nguyên, cổ Máy, Đài Lập Phương, Chuông Khí, Phòng Bảo Vệ - toàn bộ là cái thiện, toàn bộ thật uy nghiêm, tuyệt mỹ, đức hạnh, cao thượng, trong veo như tinh thể. Bởi vì nó bảo vệ sự mất tự do của chúng ta - nghĩa là hạnh phúc của chúng ta. Đó là điều mà người xưa phải bàn luận, suy nghĩ, đầu đầu - đạo đức, phi đạo đức... Thôi được rồi, tóm lại, một trường ca cõi thiên đàng như thế đấy? Và tất nhiên bằng giọng điệu nghiêm túc nhất... Ông hiểu chứ? Đại loại thế?"

Lại còn không hiểu ư? Tôi nhớ tôi đã nghĩ: "Anh ta có vẻ bề ngoài không cân đối, vô lý, thế mà đầu óc lại suy nghĩ đúng đắn như thế". Và vì thế anh ta thân với tôi - gã tôi thật sự (tôi vẫn coi tôi trước kia là tôi thật sự, còn tôi bây giờ tất nhiên là do bệnh tật).

Rõ ràng R đọc được ý nghĩ trên trán tôi, ôm lấy vai tôi, cười hô hô.

"Hãy, ông đúng là... Adam! Phải, nhân tiện, còn Eva..."

Anh ta lục túi, lôi ra quyển sổ, lật trang.

"Ngày một... không: hai ngày nữa - O có phiếu hồng với ông. Ông thấy sao? vẫn như trước chứ? Ông có muốn cô ấy..."

"Phải, rõ ràng rồi."

"VẬY tôi nói nhé. Còn cô ấy thì ngại, ông biết không... Tôi nói nhé, chuyện là thế này! Tôi đôi với cô ấy chỉ có thể, chỉ là phiếu hồng thôi, còn ông thì khác... Cô ấy không nói ai là người thứ tư chui vào tam giác của chúng ta. Ai - ông thú nhận đi, kẻ tội đồ, nào?"

Tấm màn trong tôi kéo lên, và tiếng lụa sột soạt, chiếc lọ chứa chất màu xanh, đôi môi... Và chẳng vì gì, chẳng nhân điều gì - tôi bỗng bật ra (giả như tôi kìm nén lại!):

"Ông nói xem đã bao giờ ông thử nicotine hay còn chưa?"

R mím môi, ngó ngược lên tôi. Tôi nghe thấy suy nghĩ của anh ta hoàn toàn rõ ràng: "Anh bạn đúng là bạn tôi... Rốt cuộc..." Và câu trả lời:

"Biết nói thế nào nhỉ? Thật sự thì không. Nhưng tôi biết một phụ nữ..."

"1-330," tôi la lên.

"Sao... cả ông, ông cũng... với cô ta?" Tiếng cười tràn ra, ban đầu còn hơi nghẹn và bây giờ bắn tung tóe.

Tấm gương trong phòng tôi treo ở chỗ phải nhìn qua bàn mới thấy; từ đây, trên ghế dựa, tôi chỉ thấy trán và cặp lông mày của mình.

"Gã tôi thật sự" nhìn thấy trong gương một đường thẳng xoắn bện nhảy nhót của cặp lông mày, và "gã tôi thật sự" nghe thấy tiếng la khó chịu hoang dã:

"Cũng là thế nào? Không, cũng nghĩa là sao? Không, tôi yêu cầu câu trả lời."

Đôi môi trề há to. Đôi mắt trợn ngược... "Gã tôi thật sự" tóm chặt cổ của một gã tôi khác - lông lá, hoang dã, thở nặng nề. "Gã tôi thật sự" nói với R:

"Vì Lãnh Tụ Thiện Nguyên, thứ lỗi cho tôi. Tôi bị bệnh, bị mất ngủ. Không hiểu chuyện gì xảy ra với tôi..."

Đôi môi dày thoáng cười khẩy:

"Phải-phải-phải! Tôi hiểu - tôi hiểu! Tất nhiên, tôi đã quen những thứ đó... một cách lý thuyết. Chào ông!"

Ra đến cửa, anh ta nẩy ngược lại như trái bóng nhỏ màu đen về phía bàn, ném lên đó quyển sách:

"Quyển cuối cùng của tôi... Chủ ý đem đến - suýt chút nữa là quên. Ch...ch...chào ông..." Một tràng "ch" tóe vào tôi, rồi khuất dạng...

Tôi còn một mình. Hay đúng hơn: một mình với một "tôi" khác. Một tôi ngồi trên ghế dựa, vắt chéo chân, từ "nơi đó" với vẻ hiếu kỳ nhìn vào một tôi - chính tôi - đang lẫn lộn trên giường.

Vì lẽ gì, vì lẽ gì suốt ba năm trời chúng tôi - O, R và tôi - bạn bè thân thiết với nhau, bỗng nhiên giờ đây chỉ vì một câu về cô nàng 1-330... Chẳng lẽ tất cả những thứ điên loạn ấy - tình yêu, ghen tuông - không phải chỉ có mỗi trong mớ sách cổ ngu ngốc? Và nhất là tôi nữa! Những phương trình, những công thức, những con số và... điều này - tôi chả hiểu gì hết! Không gì hết... Ngày mai tôi sẽ đến chỗ R và nói với anh ta là...

Không đúng: tôi sẽ không đi. Và ngày mai, ngày kia - cũng không bao giờ đi. Tôi không thể, tôi không muốn nhìn thấy anh ta. Hết rồi! Tam giác của chúng tôi đã sụp đổ.

Một mình tôi. Buổi tối. Sương mù nhẹ. Bầu trời khuất sau tấm màn màu sữa ánh kim, giá như biết được cao hơn nữa là gì? Và giá như biết được: tôi là ai, tôi như thế nào?

Ghi chép 12

Chủ đề:

GIỚI HẠN CỦA VÔ TẬN

THIÊN THẦN

SUY TƯ VỀ THI CA

Tôi có cảm giác là mình sẽ khỏe lại, tôi có thể đã bình phục. Ngủ ngon. Không còn những giấc mơ như thể hoặc những triệu chứng bệnh hoạn khác. Ngày mai O đáng yêu sẽ đến chỗ tôi, mọi thứ sẽ đơn giản, đúng đắn và giới hạn như vòng tròn. Tôi không e ngại từ này - "giới hạn": chính chức năng lý trí cao quý của con người dẫn đến giới hạn vô tận, đến sự phân nhỏ vô tận thành những phần thuận tiện, dễ tiêu hóa - đây là vi phân. Ở đó chính là cái đẹp thần thánh trong lĩnh vực của tôi - toán học. Và chỉ hiểu biết về cái đẹp này không thôi thì vẫn còn là chưa đủ đối với cái đẹp khác. Tuy vậy, đó là một sự kết hợp ngẫu nhiên.

Toàn bộ suy nghĩ diễn ra trong nhịp gõ đều đặn của những bánh xe tàu điện ngầm. Tôi lẩm nhẩm từng vần bài thơ theo nhịp bánh xe (quyển sách anh ta để lại hôm qua). Rồi tôi cảm thấy: ở phía sau có ai đó thận trọng cúi người và nhìn qua vai tôi vào trang sách mở. Khỏi cần quay lại, chỉ liếc mắt một cái, tôi nhận ra: đôi tai vĩnh màu hồng, hai nét cong uốn lượn... anh ta! Không muốn làm phiền anh ta, tôi làm ra vẻ không để ý. Tôi không rõ anh ta lọt vào đây bằng cách nào, khi tôi bước vào toa - hình như anh ta chưa có mặt.

Chuyện xảy ra tự thân nó chẳng có gì đáng kể nhưng đặc biệt lại tác động tốt đến tôi, có thể nói: tôi được tiếp thêm sức mạnh. Thật dễ chịu khi cảm thấy ánh mắt tinh tường của ai đó dõi theo, đầy thương yêu, ngăn ngừa ta khỏi sai lầm nhỏ nhất, khỏi những bước chệch choạc nhỏ nhất. Điều này nghe chừng khá ủy mị, song một điều tương tự lại nảy ra trong đầu tôi: những thiên thần hộ mệnh mà người xưa khao khát trong mơ. Thật lẩm thú mà xưa kia chỉ có trong mơ đã trở thành hiện thực trong cuộc sống chúng tôi.

Vào thời điểm khi tôi có cảm giác thiên thần hộ mệnh ở phía sau lưng, tôi đang thưởng thức bài thơ sonnet có nhan đề *Hạnh phúc*. Tôi nghĩ mình không nhầm, nếu nói rằng đó là thứ hiếm có về vẻ đẹp và chiều sâu ý tưởng. Bốn dòng đầu như sau:

Mãi mãi dấu yêu như hai lần hai,

Mãi mãi đắm say kết thành số bốn,

Những người tình nồng nàn nhất trên đời

Không thể chia lìa như hai lần hai...

Và tiếp theo là về niềm hạnh phúc bất diệt, thông thái của bảng cửu chương.

Bất cứ nhà thơ chân chính nào hẳn đều phải là một Columbus. Châu Mỹ trước Columbus đã tồn tại hàng nghìn thế kỷ, nhưng chỉ Columbus mới biết tìm ra nó. Bảng cửu chương trước R-13 cũng đã tồn tại hàng nghìn thế kỷ, nhưng chỉ R-13 mới biết khám phá ra một El Dorado⁵ mới trong khu rừng nguyên sinh của những con số. Thực tế: liệu ở đâu có thứ hạnh phúc thông thái hơn, không gợn mây mù trong thế giới thần tiên này. Thép sẽ gỉ; Thượng đế cổ đại tạo ra người cổ đại, nghĩa là những con người có bản năng mắc sai lầm; từ đó suy ra: Thượng đế của họ cũng sai lầm. Bảng cửu chương thông thái hơn, tuyệt đối hơn Thượng đế: nó không bao giờ, các bạn ý thức được chứ, không-bao-giờ-sai-lầm. Và không gì hạnh phúc hơn những con số, tồn tại theo những quy luật vĩnh cửu hài hòa của bảng cửu chương. Không do dự, không lảm nhảm. Chân lý chỉ có một, con đường dẫn đến chân lý cũng chỉ có một mà thôi; chân lý ấy là hai lần hai, và con đường ấy là bốn. Chẳng lẽ không phải vô lý sao, nếu như những con số hai làm phép nhân với nhau một cách hạnh phúc và lý tưởng đó lại nghĩ đến chuyện tự do, nghĩa là rõ ràng nghĩ đến điều sai lầm? Đối với tôi thì tiên đề là R-13 biết nắm bắt điều cơ bản nhất, điều...

Lúc này tôi lại cảm thấy - trước tiên là ở gáy, sau đó bên tai trái - hơi thở ấm áp, dịu dàng của thần hộ mệnh. Thiên thần rõ ràng đã nhận thấy quyền sách trên gối tôi đã đóng lại và những suy nghĩ của tôi đã bay xa. Gì nào, ít ra giờ đây tôi sẵn sàng giữ những trang trong trí óc tôi ra trước thiên thần: đó là cảm giác sung sướng, bình yên. Tôi nhớ rõ: tôi thậm chí còn quay lại, còn nhìn thẳng vào mắt thiên thần với vẻ thiết tha, nài nỉ, nhưng thiên thần không hiểu hoặc không muốn hiểu - thiên thần không hỏi gì tôi... Tôi chỉ còn một cách: kể hết tất cả cho các bạn, độc giả chưa quen biết (bây giờ đối với tôi các bạn rất đáng quý, rất thân thiết, và không thể chạm vào được - cũng như thần hộ mệnh vào thời điểm này).

Con đường của tôi là: từ số hạng cho đến tổng; số hạng là R-13, tổng uy nghi là Viện Thơ Văn Quốc Gia. Tôi nghĩ sao lại có thể thế được, khi người xưa không nhận ra toàn bộ sự vô nghĩa của cái thứ văn chương thi phú của họ. Sức mạnh lớn lao kỳ diệu của ngôn từ văn chương đã bị phí hoài hoàn toàn vô ích. Thật buồn cười: ai cũng có thể viết những gì nảy ra

trong đầu họ. Càng buồn cười và vô nghĩa hơn khi biển của người xưa quanh năm suốt tháng vỗ vào bờ một cách ngổ ngân, trong khi hàng triệu kilo năng lượng của sóng biển tiêu tốn chỉ để sưởi ấm tình cảm của những kẻ đang yêu. Chúng tôi ư, chúng tôi khai thác điện năng từ tiếng thì thầm yêu đương của sóng biển, chúng tôi thuần hóa những con thú hoang bọt dãi điên cuồng thành gia súc: và cũng bằng cách đó, yếu tố hoang dã của thi ca được chế ngự và thắng yên cương. Giờ đây thi ca đã không còn là tiếng hét trơ trẽn của bầy sơn ca, mà là để phụng sự quốc gia, thi ca phải là thứ hữu ích.

Thơ cứu chương Toán học nổi tiếng của chúng tôi là ví dụ, nếu như không có chúng, lẽ nào ở trường học chúng tôi lại có thể yêu thích bốn phép tính số học một cách chân thành và đắm thắm như vậy được? Còn "Gai nhọn" - đó là hình mẫu cổ điển: Phòng Bảo Vệ là những gai nhọn trên cành hồng, bảo vệ loài Quốc Hoa dịu dàng khỏi những động chạm thô bạo... Chỉ trái tim bằng đá mới có thể thờ ơ được với những câu về bập bẹ từ miệng con trẻ thơ ngây như lời cầu kinh: "*Thằng bé nghịch ác. Thò tay ngắt hoa. Gai đâm đau quá. Chạy bay về nhà.*" v.v... Rồi còn *Tụng ca thường nhật Lãnh Tự Thiện Nguyên*? Ai đọc chúng mà không nghiêng mình kính cẩn trước đức tính lao động quên mình của Mã số của mọi mã số ấy? Rồi còn *Những đóa hoa đỏ đáng sợ của phiên xét xử*? Rồi còn bị kịch bắt từ *Kẻ đi làm muộn*? Rồi còn sách gối đầu giường *Thơ tứ tuyệt về vệ sinh tình dục*?

Toàn bộ cuộc sống trong tất cả sự phức tạp và cái đẹp của nó - mãi mãi được chạm khắc bằng vàng ròng của ngôn từ.

Những nhà thơ của chúng tôi không còn bay bổng trên chín tầng mây nữa, họ hạ xuống mặt đất; họ sống bước cùng chúng tôi theo nhịp *Hành khúc* cơ học đều tăm tắp của Xưởng Nhạc; cây đàn lia của họ giờ là tiếng sột soạt của bàn chải răng điện vào buổi sáng, là tiếng lách tách đầy đe dọa của tia lửa điện trong cổ Máy của Lãnh Tự Thiện Nguyên, là tiếng vọng uy nghiêm của *Quốc Ca Quốc Gia Thống Nhất*, là tiếng lanh canh riêng tư của chiếc bộ tiểu tiện ban đêm lấp lánh ánh thủy tinh, là tiếng loạt soạt hồi hộp của rèm cửa buồng xuống, là giọng điệu vui tươi của cuốn sách dạy nấu ăn mới nhất, và là tiếng thì thầm khó lòng nghe thấy của màng ghi âm gắn ngoài phố.

Những Thượng đế của chúng tôi ở dưới đây cùng với chúng tôi - trong văn phòng, nhà bếp, xưởng thợ, nhà vệ sinh; những Thượng đế trở nên giống chúng tôi: do đó - chúng tôi cũng trở nên giống những Thượng đế. Các độc giả không quen biết trên những hành tinh khác, chúng tôi sẽ đến

với các bạn để biến cuộc sống các bạn trở nên đúng đắn một cách thần thánh và chính xác như cuộc sống của chúng tôi...

Ghi chép 13

Chủ đề:

SƯƠNG MÙ

ANH

CHUYỆN HOÀN TOÀN VÔ NGHĨA

Tôi thức giấc từ lúc bình minh, đập vào mắt tôi là bầu trời vững chắc màu hồng. Mọi thứ xung quanh đều tròn trịa đẹp đẽ. Tối nay 0-90 sẽ đến. Không còn ngờ gì, tôi đã bình phục. Tôi mỉm cười, lại ngủ thiếp đi.

Chuông báo thức vang lên - tôi nhòe dậy - mọi thứ hoàn toàn khác: qua lớp kính của trần nhà, vách tường, khắp nơi sương mù dày đặc. Những đám mây đen cuồn cuộn càng lúc càng dày đặc, rồi nhẹ dần, sà xuống gần hơn, chẳng còn ranh giới giữa trời và đất, mọi thứ bay đi, tan chảy, rơi xuống, không nắm bắt được. Không còn thấy nhà cửa, những bức tường kính hòa lẫn vào sương mù tựa những tinh thể muối tan trong nước. Nếu nhìn từ hè phố - những bóng người thẫm màu trong nhà - như những hạt lơ lửng trong dung dịch sữa hoang tưởng - chìm xuống thấp, rồi trôi lên cao, cao nữa, tận tầng mười. Rồi mù mịt khói, có lẽ là một đám cháy dữ dội âm thầm nào đó.

Đúng 11 giờ 45: lúc đó tôi chủ tâm nhìn đồng hồ - để bầu vúi vào những con số - để ít ra còn được an toàn với những con số.

11 giờ 45, trước khi bước vào giờ lao động thường nhật theo quy định của Bảng Giờ, tôi chạy về phòng mình. Bỗng điện thoại reo, một giọng nói như mũi kim dài từ từ đâm vào tim:

"A ha, ông còn ở nhà à? Mừng quá. Chờ tôi ở góc phố. Chúng ta sẽ đi... rồi ông sẽ biết là đi đâu."

"Cô biết rõ là đến giờ tôi phải đi làm việc."

"Ông biết rõ là ông sẽ làm như tôi nói với ông. Hẹn gặp lại. Hai phút nữa..."

Hai phút sau tôi đứng ở góc phố. cần phải cho cô ta thấy, Quốc Gia Thống Nhất điều khiển tôi, chứ không phải cô ta. "Làm như tôi nói với ông..." Và rất tự tin: nghe rõ qua giọng nói. Được, lát nữa tôi sẽ bảo với cô ta cho ra nhẽ...

Những bộ đồng phục xám như được dệt từ sương mù xám xịt hồi hải lướt qua sát bên tôi trong giây lát rồi bất ngờ hòa lẫn vào màn sương. Tôi không rời mắt khỏi đồng hồ, tôi như chiếc kim giây nhọn hoắt và run rẩy. Tám, rồi mười phút... Kém ba, kém hai phút là 12 giờ...

Tất nhiên. Tôi đã muộn giờ làm. Tôi căm ghét cô ta. Nhưng tôi cần phải cho cô nàng thấy là...

Ở góc phố, qua làn sương trắng - đôi môi đỏ như máu từ vết cắt bằng dao sắc.

"Có lẽ, tôi khiến ông phải chờ lâu. Tuy vậy, đằng nào cũng thế. Dù gì ông cũng đã muộn rồi."

Sao mà tôi... Tuy nhiên, đúng, đã muộn rồi.

Tôi im lặng ngó đôi môi. Mọi phụ nữ - những đôi môi, toàn môi là môi. Của người này thì màu hồng, tròn đầy như chiếc vòng, hàng rào dịu dàng ngăn cách với toàn bộ thế giới. Còn đôi môi này: một tích tắc trước còn chưa tồn tại, thế mà bây giờ - như một lưỡi dao, còn nhỏ máu ngọt ngào.

Nàng tiến gần, dựa sát vai tôi - và chúng tôi nhập thành một, có gì ở nàng hòa vào tôi - và tôi biết, ắt là phải thế. Tôi cảm nhận bằng từng dây thần kinh, từng sợi lông tơ, từng nhịp đập ngọt ngào đến đau thắt của trái tim. Và niềm hân hoan quy phục cái "ắt là phải thế". Có lẽ, một mẫu sắt cũng hân hoan phục tùng quy luật chính xác, không thể tránh khỏi - bị hút vào nam châm. Viên đá, được ném lên cao, có thể thoáng chút do dự, rồi cũng lao thẳng xuống mặt đất. Và con người, sau cơn hấp hối, rốt cuộc cũng thở hắt một lần cuối, rồi vĩnh viễn lìa đời.

Tôi nhớ mình đã mỉm cười bối rối và nói một câu chả ra đâu vào đâu:

"Sương mù... Nhiều quá."

"Anh có yêu sương mù không?"

Tiếng "anh" của thời xa xưa, đã bị quên lãng từ lâu, tiếng xưng hô của chủ nhân với nô lệ - đâm vào tôi từ từ, sắc lẹm. Phải: tôi là nô lệ, và điều này cũng tốt, cũng "ắt là phải thế".

"Phải, tốt..." - Tôi thầm thì với bản thân. Rồi trả lời nàng: "Ô tôi căm ghét sương mù. Tôi sợ sương mù."

"Nghĩa là anh yêu nó. Anh sợ bởi vì nó mạnh hơn anh, anh căm ghét bởi vì anh sợ nó, anh yêu bởi vì không thể khuất phục được nó. Chỉ có thể yêu những gì không khuất phục được."

Phải, đúng thế. Và chính vì - chính vì lẽ đó mà tôi...

Chúng tôi đi, hai người như nhập làm một. Đâu đó xa xa qua làn sương mù, mặt trời như khẽ cất tiếng hát, vạn vật tràn ngập thứ gì vững chắc, màu ngọc trai, màu ánh kim, màu hồng, màu đỏ. Toàn thế giới là một phụ nữ vĩ đại duy nhất, và chúng tôi đang ở trong tử cung của người phụ nữ ấy, chúng tôi còn chưa sinh ra, còn đang vui sướng lớn lên. Và tôi thấy rõ, vô cùng rõ ràng, tất cả đều dành cho tôi: mặt trời, sương mù, màu hồng, màu ánh kim - tất cả đều dành cho tôi...

Tôi còn không hỏi chúng tôi đi đâu. Như nhau cả thôi: miễn là đi, cứ đi, lớn lên, cứ tràn đầy, đầy ắp...

"Đây rồi..." Tôi dừng lại trước một cánh cửa. "Hôm nay có một người trực ở đây... Người mà có lần em nói với anh lúc ở Nhà cô."

Thận trọng nâng niu những cảm xúc đang lớn dần trong người, tôi tận mắt đọc thấy tâm biên từ xa: "Phòng Y Tế". Tôi chợt hiểu hết.

Một gian phòng bằng kính đầy sương mù màu ánh kim. Trần nhà kính với những chai lọ đủ màu. Dây dẫn. Tia lửa xanh nhạt trong ống.

Và một người rất gầy. Dường như anh ta được cắt ra từ một tờ giấy, và bất kể anh ta có quay người lại hay không - cũng đều thế cả, chỉ là nét nhìn nghiêng, được mài nhọn: lưỡi dao cạo lấp lánh là chiếc mũi, còn lưỡi kéo là đôi môi.

Tôi không nghe I nói gì với anh ta: tôi nhìn nàng nói - và có cảm giác: mình mỉm cười sung sướng không kiềm chế nổi. Đôi môi lưỡi kéo lóe sáng, bác sĩ bảo:

"Thế đấy, thế đấy. Tôi hiểu. Vô cùng hiểm nghèo - tôi chưa thấy căn bệnh nào nguy hiểm hơn..." Anh ta bật cười, cánh tay mỏng như tờ giấy viết gì rất nhanh, rồi trao tờ giấy cho I; đoạn viết tờ khác rồi đưa tôi.

Đó là giấy chứng nhận chúng tôi bị bệnh, chúng tôi không thể đi làm. Tôi đã ăn cắp giờ làm việc của Quốc Gia Thống Nhất, tôi là kẻ trộm, tôi thấy mình dưới cổ Máy của Lãnh Tự Thiện Nguyên. Nhưng đối với tôi, tất cả dường như xa vời, vô cảm, tựa như trong sách... Tôi cầm tờ giấy, không

do dự lấy một giây; toàn bộ con người tôi - mắt, môi, tay - rõ một điều: ắt là phải thế.

Tại một góc phố, một gara gần như trống vắng, chúng tôi lấy phi cơ, I lại ngồi sau tay lái như lần trước, đẩy cần lái sang mức "tới", chúng tôi rời mặt đất, trông tránh bay lên. Bỏ lại đằng sau chúng tôi: sương mù ánh kim pha hồng, mặt trời, hình trông nghiêng mỏng như dao cạo của tay bác sĩ, đột nhiên trở nên thân ái và gần gũi. Trước kia - vạn vật quay quanh mặt trời; còn giờ đây tôi biết - mọi thứ quay quanh tôi, chậm chậm, với những con mắt nheo nheo...

Bà cụ gác cổng Nhà cổ. Cái miệng đáng yêu, khép kín, với những nếp nhăn hình tia. Có lẽ nó đã khép kín nhiều ngày rồi và chỉ giờ đây mới hé ra một nụ cười:

"A, con tiểu yêu! Không chịu làm việc như mọi người mà lại... thôi được! Nếu có gì đó, ta sẽ chạy đến báo cho..."

Cánh cửa không trong suốt, nặng nề, kêu ken két khép lại, và giờ đây tim tôi quặn thắt, mở rộng, mở toang ra. Đôi môi nàng như biến thành môi tôi, tôi uống, uống mãi, rồi dứt ra, lặng lẽ nhìn sâu vào đôi mắt nàng đang mở to nhìn tôi, rồi tiếp tục...

Những căn phòng tranh tôi tranh sáng, màu xanh biếc, màu vàng nghệ, da dê thuộc xanh thẫm, nụ cười ánh kim của tượng Phật, ánh gương soi lấp lánh. Giấc mơ cũ của tôi, bây giờ mới trở nên dễ hiểu: tất cả đều đắm nhựa hồng pha ánh kim, bây giờ chảy rờn rờn, bắn thành tia...

Đã chín ngấu. Và không cưỡng nổi, như sắt và nam châm, với sự khuất phục ngọt ngào đúng như một quy luật bất di bất dịch - tôi tan chảy vào nàng. Chẳng còn phiêu hồng, chẳng còn tính toán, chẳng còn Quốc Gia Thông Nhất, chẳng còn tôi gì hết nữa. Chỉ còn hàm răng nhọn dịu dàng nghiền chặt, chỉ còn đôi mắt lấp lánh ánh vàng mở to nhìn tôi - và qua đôi mắt đó tôi chậm chậm chui vào trong, mỗi lúc một sâu hơn. Và thỉnh lặng - chỉ trong góc phòng mà như cách xa hàng nghìn dặm - những giọt nước rơi tí tách trong bồn rửa mặt, và tôi hóa thành vũ trụ, và từ giọt rơi này đến giọt rơi khác là hàng niên đại, hàng thiên niên kỉ...

Khoác lên người bộ đồng phục, tôi cúi xuống I - và lần cuối hút trọn lấy nàng bằng ánh mắt.

"Em biết mà... Em biết anh mà..." I nói rất khẽ. Nhóm dậy rất nhanh, nàng mặc lại đồng phục và nở nụ cười thường lệ, nhọn hoắt như muốn cắn.

"Nào, thiên thần sa đọa. Ông chết mất thôi. Không, ông không sợ sao? Thôi, tạm biệt! Ông về một mình nhé. Nào?"

Nàng mở cánh cửa gương của tủ áo âm tường: quay lại nhìn tôi, chờ đợi. Tôi ngoan ngoãn bước ra. Song vừa bước qua ngưỡng cửa - bỗng tôi cảm thấy cân bở vai nàng tựa vào tôi, dù chỉ một giây, chỉ bở vai nàng thôi, không hơn không kém.

Tôi lao ngược lại căn phòng ấy, nơi (dường như) nàng còn đang đứng trước gương cài khuy bộ đồng phục, chạy vào và đột nhiên dừng lại. Rồi tôi thấy vòng nắm kiểu cổ của cánh cửa tủ còn rung rinh mà 1-330 thì biến mất. Nàng có thể đi đâu được chứ - căn phòng chỉ có một lối ra - thế mà nàng vẫn biến mất. Tôi sờ soạng khắp chốn, thậm chí mở toang tủ áo và mò mẫm những bộ áo váy cổ xưa sặc sỡ: không một bóng người...

Thưa các độc giả của những hành tinh khác, tôi thấy lúng túng khi phải kể cho các bạn về sự việc hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi này. Nhưng biết làm sao được, nếu mọi chuyện lại xảy ra đúng như thế. Chẳng lẽ cả ngày, từ sáng tinh mơ, lại không đầy những chuyện khó tin hay sao, chẳng lẽ tất cả lại không giống như giấc mơ, căn bệnh từ thời cổ xưa hay sao? Và nếu thế - chẳng phải sao cũng được mặc tình: khi thêm hay bớt đi một điều phi lý? Hơn nữa, tôi còn tin chắc: sớm muộn gì tôi cũng thành công trong việc đưa bất kỳ điều phi lý nào vào tam đoạn luận. Điều đó làm tôi yên tâm, hy vọng nó cũng khiến các bạn yên tâm.

...Ôi, lòng tôi ngập tràn cảm xúc. Giá như mà các bạn biết cảm xúc trong tôi tràn trề lại lắng thế nào!

Ghi chép 14

Chủ đề:

"CỦA EM"

CHẰNG THỂ NÀO

SÀN LẠNH

Lại về chuyện ngày hôm qua. Tôi bận rộn vào Giờ Riêng Tư trước khi đi ngủ, và không thể viết được gì- Nhưng toàn bộ sự việc như được khắc trong tôi, vĩnh viễn thiên thu, vô cùng đặc biệt - sàn nhà lạnh buốt không tài nào chịu nổi.

O phải đến chỗ tôi vào buổi tối - ngày của nàng mà. Tôi xuống chỗ trực nhật để nhận phiếu cho phép buông rèm.

"Ông sao vậy?" mã số trực ban hỏi. "Hôm nay trông ông thế nào ấy..."

"Tôi... tôi bị bệnh..."

Thực chất đúng như thế: tất nhiên là tôi bị bệnh. Toàn bộ là do cơn bệnh. Và đúng lúc này tôi nhớ lại: phải, giấy phép của bác sĩ... Lục trong túi: nó sột soạt đây này. Nghĩa là - tất cả đã xảy ra, tất cả đều có thực...

Tôi chìa tấm giấy cho trực ban. Cảm giác hai má nóng bừng; khỏi cần nhìn mà vẫn thấy, mã số trực ban nhìn tôi với vẻ ngạc nhiên.

21 giờ 30. Phòng bên trái đã buông rèm. Từ bên phải tôi thấy người phòng bên cạnh: đang ngồi đọc sách - cái đầu hói và chỗ trán U lên tựa hình parabol màu vàng to lớn. Tôi khổ sở đi qua đi lại. Sau hết mọi chuyện, tôi phải cư xử với nàng, với O sao bây giờ? Và từ bên phải, tôi cảm nhận rõ ràng đôi mắt chăm chú vào tôi, thấy rõ những nếp nhăn trên trán - những hàng chữ màu vàng không đọc được; chẳng rõ vì sao tôi có cảm giác những dòng chữ nói về tôi.

22 giờ kém 15, cơn lốc xoáy màu hồng hân hoan lao vào phòng tôi, vòng tay màu hồng ôm chặt cổ tôi. Và tôi cảm thấy vòng tay lỏng dần, lỏng dần, rồi rời hẳn, cánh tay buông xuống...

"Ông không phải, không phải như trước kia, không phải của em!"

"Sao lại có cái thuật ngữ hoang dã ấy chứ: 'của em'. Tôi đã từng bao giờ của..." Rồi ngắc ngứ. Một ý nghĩ trong đầu - trước kia chưa từng, song giờ đây... Giờ đây tôi không còn sống trong một thế giới đầy lý trí nữa, mà trong thế giới cổ xưa, hoang tưởng, thế giới của .

Rèm buông xuống. Ở bên kia, bên phải sau bức vách, người lảng giềng của tôi đánh rơi quyển sách xuống sàn, và vào khoảnh khắc cuối cùng giữa tấm rèm buông xuống và sàn chỉ còn một khe rất hẹp - tôi thấy: cánh tay màu vàng chụp lấy quyển sách, và mong muốn trong tôi: bầu vú vào cánh tay ấy bằng toàn bộ sức lực của mình...

"Em nghĩ, em muốn gặp ông hôm nay vào giờ đi dạo. Em có nhiều điều, em phải nói với ông nhiều điều..."

O yêu quý đáng thương! Chiếc miệng hồng - nửa vàng trắng cụp xuống. Nhưng tôi không thể nào kể cho nàng nghe về tất cả những gì đã xảy ra - thậm chí chỉ vì điều đó khiến nàng thông cảm với tội lỗi của tôi: bởi tôi biết nàng không đủ can đảm để đến Phòng Bảo Vệ và vì thế...

O nằm xuống. Tôi chậm rãi hôn nàng. Tôi hôn lên ngấn tròn múp trên cổ tay nàng, đôi mắt xanh khép lại, nửa vàng trắng màu hồng khẽ hé mở như hoa nở, rồi tôi hôn khắp người nàng.

Đột nhiên tôi cảm nhận rõ ràng: hoàn toàn trống rỗng, cạn kiệt. Tôi không thể, chẳng thể nào. cần phải - nhưng chẳng thể nào. Môi tôi nguội lạnh...

Nửa vàng trắng màu hồng run run, nhợt nhạt, co giật, O kéo tấm chăn trùm kín lên người, mặt úp vào gối...

Tôi ngồi bệt xuống sàn bên cạnh giường - sàn nhà lạnh lẽo vô cùng - ngồi lặng thinh. Con lạnh như buốt từ dưới ngấm lên, lên cao hơn nữa. Có lẽ, cái lạnh lẽo ở ngoài kia, trong khoảng không giữa những hành tinh, xanh thẳm, câm lặng, cũng chỉ như thế này mà thôi.

"Xin hiểu cho tôi, tôi không muốn thế..." Tôi lẩm bẩm... "Tôi đã cố hết sức..."

Đó là sự thật: tôi, chính tôi thực sự không muốn thế. Rốt cuộc, biết phải nói sao với nàng. Nói sao cho nàng hiểu rằng miệng sắt không muốn, nhưng quy luật của từ tính thì chính xác, không tài nào thoát khỏi nam châm...

O ngẩng mặt lên khỏi gối, mắt vẫn nhắm nghiền và bảo:

"Ông đi đi!" Nhưng lời nàng ghen ngào vì nước mắt nên nghe ra thành "di di", chẳng hiểu sao câu nói vụn vặt vô nghĩa ấy lại khoét sâu vào lòng tôi thế.

Toàn thân buốt lạnh đến đờ đẫn, tôi bước ra hành lang. Ở đó, bên ngoài lớp kính, khói sương mờ giăng nhẹ. Nhưng khi màn đêm buông xuống, sương mù ắt hẳn sẽ dày đặc hơn. Đêm nay sẽ ra sao nhỉ?

O lặng thinh lách qua tôi, đi về phía thang máy - cửa phòng đóng sầm lại.

"Guộm đã!" Tôi la lớn, cảm thấy hãi hùng.

Nhưng thang máy đã rít lên, lao xuống, xuống, xuống nữa...

Nàng đã lấy R khỏi đời tôi.

Nàng đã lấy O khỏi đời tôi.

Rốt cuộc, và rốt cuộc còn gì nữa...

Ghi chép 15

Chủ đề:

CHUÔNG KHÍ

BIÊN GIỚI

TÔI CHÁY VĨNH VIỄN

Vừa bước vào xưởng, nơi đang đóng tàu Tích Phân, Phó công trình sư vội ra gặp tôi. Gương mặt anh ta vẫn như mọi khi: tròn, trắng - như chiếc đĩa bằng sứ, và anh ta nói, như thể có một món gì đó ngon lành đang bày trên chiếc đĩa ấy:

"Hôm qua ông nghỉ bệnh, ở đây không có chỉ huy, có thể nói đã xảy ra sự cố."

"Sự cố gì?"

"Ồ phải! Chuông báo hết giờ, người ta bắt đầu ra khỏi xưởng, và ông có thể hình dung không: nhân viên gác cửa bắt được một người không có mã số. Không tài nào hiểu nổi hắn len lỏi vào đây bằng cách nào. Người ta đưa hắn lên Phòng Phẫu Thuật. Người ta biết khai thác anh bạn ấy, bằng cách nào và để làm gì... (nụ cười - như một món ngon lành bày lên đĩa)."

Những bác sĩ giỏi nhất, nhiều kinh nghiệm nhất của chúng tôi làm việc tại Phòng Phẫu Thuật dưới sự chỉ đạo trực tiếp của Lãnh Tư Thiện Nguyên. Ở đó trang bị nhiều dụng cụ, và dụng cụ chính là chiếc Chuông Khí nổi tiếng, về bản chất, đó là thí nghiệm cô xưa ở trường học: con chuột được cho vào nắp chụp bằng kính, không khí bên trong nắp chụp được hút dần ra bằng bơm hút... Và cứ thế. Nhưng tất nhiên, Chuông Khí là một thiết bị hoàn hảo hơn nhiều, có thể sử dụng nhiều loại khí khác nhau; và tất nhiên, ở đây không phải là để đùa giỡn với những sinh vật nhỏ bé, yếu đuối, mà dùng cho mục đích cao cả là mối quan tâm đến vấn đề an ninh của Quốc Gia Thống Nhất, nói cách khác, đến hạnh phúc của hàng triệu mã số. Khoảng năm thế kỷ trước, khi công việc ở Phòng Phẫu Thuật vừa mới đi vào nề nếp, một số kẻ ngu ngốc đã ví Phòng Phẫu Thuật với phòng tra tấn cổ xưa, nhưng điều đó thật phi lý, sao lại có thể đánh đồng một bác sĩ phẫu thuật tiến hành thủ thuật mở khí quản với một tên cướp đường; có thể trong tay cả hai đều có dao, và cả hai cùng làm một việc là cắt cổ người sống. Xét cho cùng, một bên là người làm việc thiện, còn bên kia là kẻ tội phạm, một bên dương còn một bên âm...

Tất cả điều này thật rõ ràng, chỉ trong vòng một giây, một vòng quay của cỗ máy logic, rồi sau đó lập tức những bánh răng bập vào dầu trừ - và ở trên lại là chuyện khác: vòng tay nắm vẫn còn lúc lắc trên cánh cửa tủ. Cửa ra vào, rõ ràng, vừa đóng lại, mà nòng, 1-330, đã không còn, đã biến mất. cỗ máy không cách nào tiêu hóa được điều đó. Giác mơ? Song đến giờ tôi còn cảm thấy: cơn đau ngọt ngào lạ lùng trên vai phải, I tựa người nòng sát bên vai phải của tôi trong sương mù. "Anh có yêu sương mù không?" Có, cả sương mù nữa... Tôi yêu hết thảy, hết thảy những gì chắc chắn, mới mẻ, lạ thường, mọi thứ đều tốt đẹp...

"Mọi thứ đều tốt đẹp," tôi bật thành tiếng.

"Tốt?" Đôi mắt bằng sứ trơn tròn. "Có gì tốt ở đây chứ? Nếu như cái gã không có mã số ấy biết cách xoay xở để lọt vào đây... nghĩa là, bọn họ ở khắp nơi, quanh đây, mọi lúc, bọn họ ở đây, quanh tàu Tích Phân, bọn họ..."

"Bọn họ nào?"

"Làm sao tôi biết được là ai. Nhưng tôi cảm thấy được họ, ông hiểu không? Mọi lúc."

"Ông có nghe nói hình như người ta đã tìm ra phương pháp phẫu thuật cắt bỏ trí tưởng tượng không?" (Thực tế tôi có nghe nói về chuyện này vài hôm trước.)

"Hừm, có biết. Nhưng chuyện đó thì liên quan gì?"

"Nếu ở vị trí của ông, tôi sẽ đến đó yêu cầu họ thực hiện phẫu thuật này cho mình."

Một thứ gì đó rõ ràng chưa như giám xuất hiện trên chiếc đĩa. Anh bạn thân mến ấy có vẻ như bị xúc phạm vì những ám chỉ bóng gió mình quá giàu trí tưởng tượng... Và chẳng, một tuần trước đây, có lẽ tôi cũng thấy bị xúc phạm. Còn giờ đây, giờ thì chẳng còn, bởi lẽ tôi biết là tôi có nó, tôi bị bệnh. Và còn biết là mình không muốn bình phục. Chỉ là không muốn, thế thôi. Chúng tôi bước lên những bậc thang bằng kính. Tất cả mọi thứ bên dưới chúng tôi đều trông rõ như lòng bàn tay...

Các bạn, những người đang đọc ghi chép này, bất kể các bạn là ai, nhưng hẳn là có một mặt trời trên đầu bạn. Và nếu một lúc nào đó các bạn cũng bị bệnh, như tôi bây giờ, các bạn sẽ biết nó như thế nào, nó có thể như thế nào - mặt trời buổi sáng ấy, các bạn sẽ biết - khối vàng ròng ấm nóng, trong suốt, hồng rực ấy. Và làn không khí phốt hồng, và vạn vật được tắm đẫm bầu máu dịu dàng của ánh dương, mọi thứ đều sống động: những hòn

đá sống động và mềm mại, những thanh sắt cũng âm áp và sống động, những con người sống động, mọi người như một đều nở nụ cười. Có thể, sau đó một giờ mọi thứ sẽ biến mất, sau đó một giờ máu hồng sẽ nhỏ giọt, nhưng phút giây này - mọi thứ đều sống động. Tôi thấy một thứ gì đó rung động, tuôn chảy trong lớp thủy tinh của tàu Tích Phân; tôi thấy tàu Tích Phân suy ngẫm về tương lai vĩ đại và khủng khiếp của nó, về chuyến hàng hạnh phúc tất yếu mà nó sẽ mang đến đó, trên kia, cho các bạn - những người chưa hề quen biết, cho các bạn - những người luôn tìm kiếm nhưng chưa bao giờ tìm thấy. Rồi các bạn sẽ tìm thấy, sẽ hạnh phúc, các bạn phải được hưởng hạnh phúc, các bạn sẽ không phải đợi lâu nữa đâu.

Thân tàu Tích Phân hầu như đã sẵn sàng: một khối thủy tinh hình bầu dục thuôn dài điểm lẹ - vĩnh cửu như vàng, chắc chắn như thép. Tôi thấy ở bên trong những khung ngang, những thanh dọc gắn chặt vào lớp vỏ thủy tinh; phía đuôi đặt bệ cho động cơ tên lửa khổng lồ. Cứ mỗi ba giây đuôi tàu Tích Phân hùng mạnh sẽ khạc lửa và khí vào khoảng không vũ trụ - và ngọn lửa hạnh phúc của Timur^[6] sẽ bay xa, bay xa mãi...

Tôi thấy ở bên dưới, người ta cúi xuống, thẳng lên, xoay người, đều đặn và mau lẹ, cùng một nhịp như những cánh tay đòn của cỗ máy to lớn, theo định luật Taylor. Trong tay họ những ống tròn lấp lánh: họ dùng ngọn lửa để cắt, để hàn những vách ngăn, tấm góc, dầm ngang, trục dọc bằng thủy tinh. Tôi thấy: những cần cầu như quái thú bằng thủy tinh trong suốt chạy qua chạy lại theo những đường ray bằng thủy tinh, và cũng như người, chúng xoay mình, cúi xuống, đưa những vật nặng vào bụng tàu Tích Phân. Và tất cả hòa làm một: những cỗ máy như người, những con người hoàn hảo. Cái đẹp đỉnh cao, rung động lòng người, sự hài hòa, âm nhạc... Phải thật nhanh chóng xuống đó nhập bọn với họ, cùng với họ!

Và giờ đây, vai kề vai, hòa cùng với họ, bắt kịp nhịp điệu thép... Những chuyển động đều tăm tắp: những gò má đỏ tròn sẵn chắc, những vầng trán sáng như gương không U ám vì suy nghĩ điên rồ. Tôi bơi theo biển gương. Tôi thư giãn.

Và bỗng một người nhẹ nhàng quay sang tôi:

"Sao rồi: hôm nay khá hơn chứ?"

"Cái gì khá hơn?"

"Thì hôm qua ông vắng mặt. Chúng tôi nghĩ ông đã gặp gì đó nguy hiểm..." vầng trán tỏa sáng, nụ cười trẻ thơ hồn nhiên.

Máu tóe vào mặt tôi. Tôi không thể, không thể nào lừa dối ánh mắt ấy. Tôi nín thính, chìm chìm...

Khuôn mặt trắng bóng, tròn như đĩa sứ từ phía trên thò vào cửa buồng lái.

"Này, D-503! Làm ơn lên đây! Ông biết không, ở đây chúng tôi đang ghép rầm vào khung cứng và moment nút tạo lực ép lên khung vuông."

Chưa cần nghe hết, tôi đã ba chân bốn cẳng phóng lên trên chỗ anh ta - tôi thoát khỏi tình huống hết sức nhục nhã bằng cách bỏ chạy. Không đủ sức ngược mắt - mắt hoa lên vì những bậc thang thủy tinh sáng loáng dưới chân, mỗi bước càng thêm tuyệt vọng: không có chỗ nào cho tên tội phạm, kẻ nhiệm độc như tôi ở đây. Tôi không bao giờ còn hòa nhịp vào nhịp điệu cơ học chính xác này được nữa, không bơi theo biển gương phẳng lặng được nữa. Tôi sẽ bị đốt cháy vĩnh viễn, lao đi, tìm một xó để che giấu ánh mắt - vĩnh viễn, cho đến khi cuối cùng tôi có đủ nghị lực để vượt qua...

Và một tia sáng băng giá xuyên qua tôi, mặc tình, sao cũng được; nhưng tôi cần phải nói về nàng, cũng như những gì thuộc về nàng... Tôi chui khỏi cửa buồng lái ra boong và dừng lại, không biết đi đâu bây giờ, không biết đến đây làm gì. Tôi ngược lên. Mặt trời giữa trưa rã rời mờ nhạt trên đó. Phía dưới là tàu Tích Phân, màu xám thủy tinh, bất động. Máu hồng đã chảy, tôi đã rõ là tất cả chuyện này chỉ do ảo giác của tôi mà thôi, tất cả vẫn y hệt như cũ, nhưng vào thời điểm đó nó rất rõ ràng...

"Ông bị sao thế, D-503, không nghe gì hả? Tôi gọi, gọi mãi... Có chuyện gì với ông vậy?" Phó công trình sư, có lẽ đã hét vào tai tôi rất lâu rồi.

Chuyện gì với tôi ư? Tôi mất lái. Động cơ rú ầm, phi cơ rung bần bật và lao đi, nhưng không có lái - và tôi không rõ mình bay đi đâu: lao xuống đất hay bay lên - bay thẳng vào mặt trời, vào lửa đỏ...

Ghi chép 16

Chủ đề:

MÀU VÀNG

CÁI BÓNG HAI CHIỀU

TÂM HỒN VÔ PHƯƠNG CỨU CHỮA

Đã mấy ngày rồi tôi không viết gì. Không biết là bao nhiêu ngày nữa, ngày nào cũng như ngày nào. Cả ngày chỉ toàn một màu vàng rực, như cát rang, nóng bỏng, không chút bóng râm, không một giọt nước, cát vàng trải dài vô tận. Tôi không thể sống thiếu nàng - còn nàng chẳng rõ duyên cớ gì biệt tăm từ lúc đó, hồi ở Nhà Cổ...

Từ bữa ấy tôi chỉ nhìn thấy nàng có đúng một lần vào giờ đi dạo. Không rõ hai, ba, hay bốn ngày trước; ngày nào chả như ngày nào. Nàng lướt qua, lấp đầy cái thế giới trống rỗng màu vàng chỉ chừng một giây. Đi với nàng, tay trong tay, vai kề vai là mã số S hai lần uốn lượn, và vị bác sĩ mỏng như tờ giấy, còn người thứ tư - tôi chỉ nhớ những ngón tay anh ta: chúng thò ra từ ống tay áo đồng phục như chùm tia sáng - thon, trắng, dài một cách lạ thường. I giờ tay vẫy tôi; qua đầu người bên cạnh, nàng đang nghiêng về phía người với những ngón tay như chùm tia sáng. Tôi thoáng nghe nhắc đến Tích Phân. Cả bốn người quay lại nhìn tôi; sau đó khuất dạng dưới bầu trời xanh xám, rồi lại con đường màu vàng khô rang.

Tối đó, nàng có phiếu hồng đến chỗ tôi. Tôi đứng trước bảng tín hiệu, lòng tràn ngập dịu dàng và căm hận, van vì nó hãy lách tách, để trong khe trắng mau mau hiện lên dòng chữ 1-330. Tiếng cửa đóng sầm, những mã số nhợt nhạt, cao, hồng, ngăm ngăm bước ra từ thang máy; rèm ở những phòng chung quanh buông xuống. Chẳng thấy nàng đâu. Nàng không đến.

Có lẽ, chính giây phút ấy, đúng 22 giờ, khi tôi đang viết dòng này - nàng đang tựa đầu vào vai ai đó, với làn mi khép và thì thầm: "Anh có yêu em không?" Ai nhi? Anh ta là ai? Người có những ngón tay như chùm tia sáng, hay là R môi dày, tóe như vòi phun, hay là S?

Mã số S... Sao trong những ngày này, tôi luôn nghe sau lưng tiếng bước chân phẳng, lồm bồm như đi trong bùn của anh ta? Sao những ngày này anh ta cứ theo tôi như một cái bóng? Phía trước, bên cạnh, đằng sau - cái bóng hai chiều màu xanh xám: người ta đi xuyên qua nó, giẫm lên nó, nhưng nó vẫn cứ bắt di bắt dịch, sát bên tôi, như được nối bằng một cuống rốn vô

hình. Phải chăng cuống rốn đó chính là I? Tôi không rõ. Hoặc là họ, Phòng Bảo Vệ, họ đã biết là tôi...

Ví thử người ta bảo: cái bóng của các bạn đang nhìn các bạn, lúc nào cũng nhìn. Các bạn hiểu chứ? Thế rồi bỗng nhiên các bạn có cảm giác lạ lùng: đôi tay lại như không phải của mình, chúng làm vướng bản thân, và tôi phát hiện ra mình vung tay thật vô lý, không theo nhịp bước đi. Hoặc bất thành linh, tôi thấy cần phải quay nhìn ra sau, nhưng không cách nào, cổ mấy cũng chẳng được, cổ như bị đóng gông. Rồi tôi bỏ chạy, vắt giò lên cổ mà vẫn cảm thấy sau lưng: cái bóng còn chạy nhanh hơn tôi, và chẳng thể nào thoát nổi nó, chẳng thể nào...

Rốt cuộc, tôi ở trong phòng một mình. Nhưng còn một thứ khác - điện thoại. Tôi nhắc ông nghe. "Vâng, làm ơn nói máy với mã số 1-330". Rồi trong ống nghe - tiếng loạt xoạt nhẹ, những bước chân ai đó ngoài hành lang - đi qua cửa phòng nàng, rồi lặng ngắt... Tôi buông ống nghe, không thể nào, không thể nào chịu nổi. Phải đến đó, đến chỗ nàng.

Đó là ngày hôm qua. Tôi chạy đến đó và suốt một tiếng đồng hồ, từ 16 giờ đến 17 giờ, cứ lang thang cạnh ngôi nhà nàng ở. Những mã số đi qua mặt tôi, hết hàng này đến hàng khác. Hàng ngàn bước chân theo một nhịp, con quái vật đại dương ngàn chân lắc lư bơi qua. Còn lại mình tôi, bị bão cuốn lên hoang đảo, dỗi mắt tìm, tìm trong những làn sóng màu xanh xám.

Bỗng thỉnh thoảng từ đâu xuất hiện góc nhọn chế giễu của đôi mày xéch ngược về thái dương và những ô cửa sổ đen của đôi mắt, và bên trong lò sưởi cháy đỏ rực, những bóng người nào đó lay động. Rồi tôi bước vào, tận bên trong, và nói với nàng, gọi nàng bằng "em", nhất định phải là "em": "Em đã biết là anh không thể sống thiếu em. Sao em lại thế?"

Nhưng nàng im lặng. Đột nhiên, tôi nghe thấy thỉnh thoảng, không còn âm thanh của Xưởng Nhạc, và tôi nhận ra là đã quá 17 giờ, mọi người đã đi khỏi từ lâu, chỉ còn mình tôi, tôi đã bị muộn giờ. Xung quanh chỉ còn là sự hoang vắng bọc kính, ngập ánh mặt trời vàng. Tôi thấy phản chiếu trong mặt phẳng kính, y hệt như trong nước, những bức tường lấp lánh chông ngược, và tôi cũng bị treo ngược lên, đầu chúc xuống, rất buồn cười.

Tôi cần nhanh chóng, ngay lập tức, đến Phòng Y Tế để lấy giấy chứng bệnh, nếu không họ sẽ bắt tôi và... Cũng có thể, như thế lại tốt nhất? Ở lại đây bình tĩnh đợi, họ sẽ bắt gặp và đưa đến Phòng Phẫu Thuật - thế là kết thúc mọi chuyện, thế là chuộc lại hết lỗi lầm.

Tiếng sột soạt nhẹ, và hiện ra trước tôi - cái bóng với hai nét uốn lượn. Chẳng cần nhìn tôi cũng cảm thấy hai mũi khoan bằng thép xám đang xoay nhanh vào mình, lấy hết sức bình sinh tôi mỉm cười và nói những gì cần phải nói:

"Tôi... tôi phải đến Phòng Y Tế."

"Chuyện gì thế này? Sao ông lại đứng đây?"

Chống ngược một cách vô lý, chân ở trên, đầu ở dưới, tôi im lặng, đây xấu hổ.

"Đi theo tôi," S nghiêm khắc bảo.

Tôi ngoan ngoãn đi theo, vung những cánh tay thừa thãi, như không phải của mình. Không thể ngược mắt lên, tôi đi trong cái thế giới hoang dã đầu lộn ngược xuống dưới: những cỗ máy nào đó - để chống ngược lên, và người thì chân dấn ngược lên trên, còn ở dưới nữa - bầu trời bị chót chặt vào mặt đường bằng lớp kính dày. Tôi nhớ, điều làm tôi bức nhất là trong những phút giây cuối đời, tôi lại thấy như thế, chống ngược lên chứ không phải như bình thường. Nhưng không tài nào đưa mắt nhìn lên được.

Chúng tôi dừng lại. Trước mắt tôi là những bậc thang. Chỉ một bước nữa và tôi sẽ thấy: những bóng người trong bộ áo khoác bác sĩ màu trắng, quả Chuông lớn câm lặng...

Lấy hết sức bình sinh, rớt cuộc tôi cũng rời mắt khỏi lớp kính dưới chân - đột nhiên dòng chữ bằng vàng đập vào mắt tôi "Phòng Y Tế"... Tại sao anh ta lại dẫn tôi đến đây mà không phải đến Phòng Phẫu Thuật, sao anh ta lại tha cho tôi - vào thời điểm ấy tôi còn chưa thể nghĩ ra: chỉ cần một bước, tôi phóng qua mấy bậc thang, khép chặt cánh cửa lại sau lưng và thở phào nhẹ nhõm. Cứ như thể từ sáng đến giờ tôi nín thở, tim không hề đập - và chỉ lúc này mới thở lần đầu, chỉ lúc này mới mở nắp van ở ngực...

Hai người: một thấp, chân to béo, đang ném cái nhìn lên bệnh nhân như treo họ lên móc cân, một mỏng dính, đôi môi như lưỡi kéo sáng loáng, mũi như dao cạo... Chính anh ta.

Tôi lao về phía anh ta, như chạy đến người thân, lao thẳng vào lưỡi dao cạo - lấp bấp gì đó về chuyện mất ngủ, những giấc mơ, cái bóng, thế giới màu vàng. Đôi môi lưỡi kéo ánh lên nụ cười.

"Tình trạng của ông tệ quá! Rõ ràng là trong ông đang hình thành tâm hồn."

Tâm hồn? Đó là một từ cổ lạ lung, đã bị lãng quên từ lâu. Đôi khi chúng tôi cũng nói "đồng tâm", "vô tâm", "ác tâm", song tâm hồn thì...

"Chuyện này rất là... nguy hiểm?" Tôi lẩm bẩm.

"Vô phương cứu chữa," lưỡi kéo ngắt lời.

"Nhưng... thực chất đó là gì? Tôi không cách nào... hình dung nổi."

"Ông thấy đây... giải thích thế nào cho ông nhỉ... Ông là nhà toán học phải không?"

"Phải."

"Thế này - một mặt phẳng, một bề mặt, tấm gương này chẳng hạn. Trên bề mặt này, ông và tôi, đó ông thấy đây, chúng ta nheo mắt vì ánh mặt trời, còn đây là tia chớp điện xanh lè trong ông, và kia là bóng phi cơ lướt qua. Chỉ trên bề mặt, chỉ giây lát. Nhưng ông hãy hình dung - bề mặt không thể xuyên qua bỗng mềm đi do ngọn lửa nung, và một thứ gì đó lại không trượt trên nó - mà xuyên vào trong, trong cái thế giới gương, nơi chúng ta tò mò nhìn vào như thời trẻ con - trẻ con không hoàn toàn khờ khạo, cam đoan với ông. Mặt phẳng trở nên có thể tích, trở thành vật thể, thế giới, và mọi thứ trong gương - trong con người ông - mặt trời, rồi gió xoáy do cánh quạt phi cơ, rồi môi ông run run, rồi môi người nào đó. Ông hiểu không, thay vì phản chiếu, ném trả, gương lạnh lại hút lấy, và mọi thứ vĩnh viễn để lại dấu vết. Một nếp nhăn khó nhận ra trên gương mặt ai đó - và nó vĩnh viễn lưu lại trong ông; có lần ông đã nghe tiếng nước nhỏ giọt trong thỉnh lặng - và bây giờ ông lại nghe thấy..."

"Phải, phải, chính thế..." Tôi chụp lấy tay anh ta. "Bây giờ tôi nghe thấy: từ vòi nước bồn rửa những giọt nước rỉ rả nhỏ vào thỉnh lặng. Và tôi biết sẽ thế mãi. Nhưng rốt cuộc, sao đột nhiên lại có tâm hồn? Chưa hề, chưa từng có - thế mà bỗng... Sao không phải ai khác, mà lại là tôi..."

Tôi bầu chặt hơn vào bàn tay mỏng dính: tôi sợ đánh mất cái phao cứu sinh ấy.

"Vì sao à? Thế vì sao chúng ta không có lông vũ, không có cánh mà chỉ có xương vai đẹp - là gốc của cánh? Là bởi vì không cần cánh nữa - đã có phi cơ, cánh chỉ tổ làm vướng thêm. Cánh là để bay, còn chúng ta làm gì còn đích nào để bay đến nữa, ta đã bay đến đích, đã tìm thấy đích rồi. Phải thế không?"

Tôi bối rối gật đầu. Anh ta nhìn tôi với nụ cười sắc lẹm như lưỡi dao mổ. Người kia nghe thấy, lạch bạch giậm bước khỏi phòng ông ta trên đôi chân ngắn ngủn, dùng mắt nhắc vị bác sĩ mỏng dính, sau đó nhắc tôi lên móc cần.

"Chuyện gì thế? làm hồn à? Anh nói: tâm hồn à? Quỷ tha ma bắt! Cứ kiêu đó chả mấy chốc ta lại quay về thời kỳ thổ tả. Tôi nói ông nhé (nhắc bác sĩ mỏng dính lên đòn cần) - tôi nói với ông là cần phải cắt bỏ hết trí tưởng tượng của mọi người, tất cả mọi người... cắt bỏ tận gốc. Chỉ cần phẫu thuật, chỉ một ca phẫu thuật..."

Ông ta đeo cặp kính tia X bự chẳng, đi vòng quanh rất lâu và nhìn xuyên qua xương sọ - vào não tôi, rồi ghi chép gì đó vào sổ.

"Lạ thật, vô cùng kỳ lạ! Nghe này: ông có đồng ý ngâm mình trong còn không? Điều đó thật vô cùng hữu ích cho Quốc Gia Thống Nhất... Nó có thể giúp chúng tôi ngăn chặn bệnh dịch... cố nhiên, trừ phi ông có lý do đặc biệt..."

"Ông không thấy sao," bác sĩ mỏng dính nói, "mã số D-503 là Tổng công trình sư tàu Tích Phân, và tôi chắc chắn làm thế là vi phạm..."

"À, à..." Người kia lúng búng và lạch bạch quay trở lại phòng ông ta.

Còn lại hai chúng tôi. Bàn tay như tờ giấy nhẹ nhàng, êm ái đặt lên tay tôi, gương mặt trông nghiêng cúi sát vào tôi; anh ta thì thầm:

"Tôi bật mí cho ông biết, không chỉ một mình ông bị như vậy. Đồng nghiệp của tôi chẳng phải vô cớ khi nói về bệnh dịch đâu. Nhớ lại xem, chẳng lẽ bản thân ông không nhận thấy ai đó cũng giống thế, rất giống, rất gần như vậy..." Anh ta nhìn tôi chăm chú. Anh ta ám chỉ điều gì - ám chỉ ai? Chẳng lẽ...

"Ông nghe này..." Tôi bật dậy khỏi ghế. Nhưng anh ta đã lớn tiếng nói át đi về chuyện khác:

"...Còn để khỏi mất ngủ, khỏi nằm mơ - tôi có thể khuyên ông một điều: nên đi bộ nhiều hơn. Bắt đầu từ sáng mai, ông hãy đi dạo... ví thử đến Nhà cổ chẳng hạn."

Anh ta lại xoáy cái nhìn vào tôi, nở nụ cười mỏng dính. Và tôi có cảm giác: tôi thấy rất rõ một từ - một mẫu tự - một cái tên, cái tên duy nhất - gói gọn trong lớp vỏ mỏng của nụ cười ấy... Hay đó lại chỉ là ảo giác?

Khó khăn lắm mới đợi được đến lúc anh ta viết xong giấy chứng bệnh cho tôi hôm nay và ngày mai, tôi im lặng, một lần nữa siết chặt tay anh ta và chạy vụt ra ngoài.

Trái tim nhẹ bang, rộn ràng, tựa phi cơ mang tôi lên cao. Tôi biết, ngày mai sẽ là một niềm vui. Nhưng niềm vui nào cơ chứ?

Ghi chép 17

Chủ đề:

QUA LỚP KÍNH

TÔI LÀ ĐỜI

HÀNH LANG

Tôi vô cùng hoang mang. Hôm qua, đúng vào lúc tôi nghĩ rằng mọi thứ đã được gỡ rối, đã tìm ra mọi ẩn số X, thì trong phương trình của tôi lại xuất hiện những đại lượng mới.

Gốc tọa độ trong toàn bộ câu chuyện dĩ nhiên là Nhà Cỗ. Từ điểm này khởi nguồn những trục tọa độ X, Y, Z mà toàn bộ thế giới của tôi được dựng lên trong thời gian gần đây. Tôi đi bộ theo trục X (đại lộ 59) hướng về gốc tọa độ. Chuyện ngày hôm qua như cơn lốc hỗn tạp xoay tít trong tôi: nhà và người tất thấy đều lộn ngược, những cánh tay xa lạ dày vò, lưỡi kéo lấp lánh, những giọt nhói buốt rỉ rả từ bồn rửa - từng có một lần xảy ra như thế. Và tất cả những thứ đó cào xé thịt da, xoáy vun vút bên trong, dưới bề mặt bị ngọn lửa nung chảy, nơi ngự trị "tâm hồn".

Để làm theo lời khuyên bác sĩ, tôi cố tình chọn con đường theo hai cạnh góc vuông chứ không phải cạnh huyền. Và đã là cạnh góc vuông thứ hai, con đường bao quanh Bức Tường Xanh. Từ đại dương xanh thẳm mênh mông sau Bức Tường vọng tới tôi con sóng hoang dã, dựng tua tủa từ những rễ, hoa, cành, lá và giờ đây quấn chặt lấy tôi, đề rồi từ một con người - cỗ máy nhỏ gọn nhất và chính xác nhất - tôi hóa thành...

Nhưng may thay, giữa tôi và đại dương hoang dã xanh thẳm là vách ngăn bằng kính của Bức Tường. Chao ôi, sự thông thái vĩ đại, giới hạn thần thánh của những bức tường, những hàng rào! Có lẽ, đó là phát minh vĩ đại nhất trong hết thảy những phát minh. Con người đã thôi, không còn là động vật hoang dã nữa từ khi dựng lên bức tường đầu tiên. Con người đã thôi, không còn là con người hoang dã nữa từ khi chúng tôi xây dựng Bức Tường Xanh, khi chúng tôi dùng Bức Tường cách ly thế giới hoàn thiện, chính xác như cỗ máy này khỏi cái thế giới tệ hại, phi lý của cây cối, chim chóc, động vật...

Qua lớp kính, cái mồm đàn độn, đôi mắt vàng mờ đục của con dã thú nào đó cứ trợn trừng vào tôi, li lợm lặp đi lặp lại mãi một ý nghĩ chẳng tài nào hiểu nổi. Chúng tôi chăm chăm nhìn nhau - từ một thế giới trên bề mặt nhìn qua giếng mở vào thế giới sâu bên dưới. Và một ý nghĩ ngọ nguậy

trong tôi: "Nếu lỡ đột nhiên con thú mắt vàng trong cái thế giới vô lý, bần thủ ngập lá cây của nó, trong cuộc sống không tính toán của nó - lại hạnh phúc hơn chúng tôi thì sao?"

Tôi phẩy tay, đôi mắt vàng chớp chớp, thụt lùi, biến mất trong đám lá. Một sinh vật đáng thương! Vô lý thật: nó mà hạnh phúc hơn chúng tôi! Có lẽ, nó hạnh phúc hơn tôi - phải; song chỉ mỗi tôi thôi, tôi là một ngoại lệ, tôi đang bị bệnh mà.

Nhưng ngay cả tôi... Tôi đã thấy những bức tường đỏ sẫm của Nhà cổ và cái miệng thụt vào trong dễ thương của bà cụ - tôi vất giơ lên cổ phóng đến chỗ bà:

"Cô ấy có đây không?"

Cái miệng thụt vào từ từ hé ra:

"Thế cô ấy là ai?"

"Ô, còn ai vào đây nữa? Tất nhiên là 1-330... Chúng cháu đã cùng đến đây, bằng phi cơ..."

"À, à, ra thế... Ra thế đấy..."

Những nếp nhăn hình tia quanh môi, ánh tinh quái từ đôi mắt vàng, xoáy vào tôi, mỗi lúc một sâu hơn...

Rốt cuộc thì:

"Thôi, được rồi... Cô ấy ở đây, vừa tới đấy."

Nàng ở đây. Tôi đã thấy: bên chân bà lão - một bụi ngải cứu đấng màu bạc (mảnh sân của Nhà cổ cũng thuộc bảo tàng, nó được bảo tồn cẩn thận dưới dạng nguyên thủy), một cây ngải cứu vươn cành chạm tay bà lão, bà vuốt ve cành lá, trên gôi bà - một vết nắng vàng. Và trong chớp mắt: tôi, mặt trời, bà lão, ngải cứu, đôi mắt vàng - tất cả chúng tôi hòa thành một, chúng tôi quện chặt vào nhau bằng những mạch máu, và theo đó - một dòng máu chung, cuộn cuộn, tuyệt vời...

Giờ đây tôi thấy xấu hổ khi viết điều này, nhưng tôi đã hứa là cởi mở đến cùng. Thế là: tôi cúi xuống, hôn vào cái miệng mềm, ẩm như rêu, thụt vào trong. Bà lão chùi miệng, bật cười...

Tôi băng qua những căn phòng âm vang, chật chội, quen thuộc, chẳng rõ vì sao lại lao thẳng đến đó - đến phòng ngủ. Đã chạm vào tay nắm cửa

rồi, bỗng tôi nghĩ: "Nhỡ trong đó không chỉ có mỗi mình nàng thì sao?" Tôi dừng lại, nghe ngóng. Song chỉ nghe thấy tiếng tim tôi thình thịch - ở đâu đó quanh đây, chứ không phải trong lồng ngực.

Tôi bước vào. Chiếc giường rộng, phẳng phiu. Tấm gương. Lại một tấm gương khác ở cửa tủ, và trong ổ khóa - vẫn cắm chiếc chìa xỏ trong vòng kiềng cổ. Không một ai. Tôi khẽ gọi:

"I! Em có đây không?" Rồi còn khẽ hơn, nín thở, mắt nhắm nghiền, như thể đang quỳ gối trước nàng: "I! Em yêu!"

Im lặng. Chỉ có tiếng nước nhỏ giọt trong bồn rửa màu trắng, rỉ rả. Giờ đây tôi chẳng tài nào lý giải nổi tại sao, chỉ biết là lúc đó tôi thấy khó chịu; tôi vặn chặt van nước rồi bước ra. Rõ ràng nàng không ở đó. Nghĩa là, nàng ở trong "căn hộ" khác.

Theo cầu thang hẹp tối tăm, tôi chạy xuống dưới, đẩy một cánh cửa, một cánh khác, rồi một cánh khác nữa: khóa trái. Tất cả đều khóa trái, trừ cánh cửa căn hộ của "chúng tôi", mà ở đó lại không một bóng người.

Rốt cuộc, tôi quay lại đó - chẳng rõ để làm gì. Tôi đi chậm chậm, khó nhọc lê bước, gót giày như đúc bằng gang. Tôi nhớ rõ một ý tưởng: "Thật nhầm lẫn khi cho rằng trọng lực là hằng số. Suy ra, mọi công thức của tôi..."

Mạch suy tưởng bị cắt ngang: một cánh cửa ở dưới cùng sập mạnh, bước chân ai đó giậm nhanh lên những phiến đá. Tôi trở lại nhẹ nhàng, nhẹ bỗng - lao vút đến lan can - gập người, dồn toàn lực kêu lên chỉ một từ, một tiếng - "Em!"...

Tôi lặng người đi, phía dưới hòa vào cái bóng hình vuông sẫm màu của khung cửa sổ, đôi tai vênh như đôi cánh màu hồng phe phẩy, cái đầu của S vút qua.

Một ý nghĩ vụt đến như tia chớp chẳng lý do gì (đến giờ tôi cũng còn chưa rõ vì sao): "Không được, bằng mọi giá không được để cho anh ta thấy mình."

Nhón chân, ép sát người vào tường, tôi trườn lên căn hộ chưa bị khóa.

Một giây bên cửa. Những bước chân nặng nề của anh ta hướng lên đây. Chỉ mong cánh cửa... Tôi van xin cánh cửa, song cánh cửa gỗ vô tri cứ rít lên cọt két. Con lốc xoáy qua - màu xanh, màu đỏ, tượng Phật vàng - tôi đứng trước tấm gương cửa tủ: khuôn mặt nhợt nhạt, đôi mắt ngóng từng

động tình, đôi môi... Qua bầu máu rạo rức, tôi nghe tiếng cửa lại nghiêng ken két... Anh ta, anh ta đây.

Tôi toan chụp chìa khóa cắm ở tủ áo, chiếc vòng khóa đung đưa. Nó nhắc tôi nhớ đến - lại một ý nghĩ, đúng hơn là một mảnh ý nghĩ, vụt đến như tia chớp chẳng lý do gì: "Lân này chính là ỉ..." Tức thì, tôi mở cửa tủ, chui vào trong, trong bóng tối, khép cửa lại thật chặt. Một bước - trông tránh dưới chân tôi. Tôi từ từ, nhẹ nhàng trôi xuống dưới, mắt tối sầm, tôi đã lìa đời.

Sau này, khi ngồi viết lại những điều lạ lùng đã xảy ra, tôi lục lại trong ký ức, trong sách vở - và giờ đây, đương nhiên là tôi hiểu: đó là trạng thái chết lâm sàng quen thuộc với người xưa, theo tôi biết, lại hoàn toàn lạ lẫm ở thời chúng tôi.

Tôi không hình dung được mình chết trong bao lâu, năm hay mười giây, nhưng chỉ ít lâu sau tôi sống lại, mở mắt: tối sầm và có cảm giác đang rơi xuống, xuống mãi... Tôi vớ tay, cố bấu víu một thứ gì đó, cọ xát vào bức tường nham nhám chạy vun vút, đầu ngón tay tóa máu, rõ ràng đây không phải là trò ảo giác bệnh hoạn của tôi. Nhưng vậy thì là gì cơ chứ?

Tôi nghe thấy hơi thở run rẩy đứt quãng của mình (thật xấu hổ khi thú nhận điều này - thật bất ngờ và khó hiểu). Một, hai, ba phút - vẫn rơi xuống. Cuối cùng, một cú chạm nhẹ: có gì đó rơi dưới chân tôi, giờ đây bất động. Trong bóng tối, tôi mò mẫm được tay nắm cửa, đẩy mạnh và cửa mở - ánh sáng mờ mờ. Tôi thấy đằng sau mình một sàn vuông nhỏ được kéo vút lên trên. Tôi lao đến nhưng đã quá muộn: tôi bị bỏ rơi ở đây nhưng "đây" là đâu tôi cũng không biết nữa.

Hành lang. Sự im lặng ngàn cân. Dọc vòm trần là những bóng đèn, hàng kẻ chấm run rẩy, nhấp nháy, vô tận. Hơi giống "những ống" đường tàu điện ngầm của chúng tôi, chỉ có điều không phải bằng kính, mà bằng vật liệu cổ xưa nào đó. Một ý nghĩ vụt lóe lên - những hầm trú ẩn trong thời kỳ Chiến Tranh Hai Trăm Năm... Gì thì gì cũng phải đi thôi.

Tôi đi, dễ đến hai mươi phút. Rẽ sang phải, ở đây hành lang lớn hơn, những ngọn đèn sáng hơn. Tiếng ù ù mơ hồ nào đó. Có lẽ là tiếng máy, mà cũng có lẽ là tiếng người - tôi không rõ, nhưng chỉ có mình tôi bên cánh cửa nặng nề, không nhìn xuyên qua được: tiếng động từ bên trong đó.

Tôi gõ cửa, gõ thêm lần nữa, lớn hơn. Đằng sau cửa - im bật. Có tiếng loảng xoảng, cánh cửa từ từ, nặng nề mở ra.

Tôi không rõ trong hai chúng tôi, ai sợ hơn ai - trước mặt tôi là vị bác sĩ mỏng dính, mũi như lưỡi dao cạo.

"Là ông? Ở đây sao?" Và đôi môi lưỡi kéo đóng tách một cái. Còn tôi - cơ hồ như tôi chưa từng bao giờ biết tiếng người: tôi nín thinh nhìn, hoàn toàn chẳng hiểu anh ta nói gì với tôi. Tôi cần đi khỏi đây thì phải; bởi vì sau đó anh ta, bằng cái bụng mỏng như tờ giấy của mình, đẩy tôi ra đầu kia hành lang, phía sáng đèn hơn, rồi xoay tôi lại, đẩy vào lưng.

"Xin thứ lỗi... tôi muốn... tôi nghĩ là cô ấy, 1-330. Nhưng sau lưng tôi..."

"Ông đứng yên đây," bác sĩ ngắt lời tôi rồi đi mất...

Rốt cuộc! Rốt cuộc nàng cũng ở bên cạnh tôi - ở đây, chẳng phải cũng thế cả thôi sao, "ở đây" là ở đâu. Áo lụa vàng như nghệ, quen thuộc, nụ cười như muốn cắn, rèm mi... Môi, tay, đầu gối tôi run rẩy, trong đầu một ý nghĩ xuân ngốc nhất: "Dao động là âm thanh. Run rẩy phải phát ra âm thanh. Sao không nghe gì hết?"

Rèm mắt nàng mở toang ra, tôi chui vào bên trong...

"Tôi không thể chịu nổi nữa! Cô đã ở đâu? Vì có gì..." Không rời mắt khỏi nàng lấy một giây, tôi nói như mê sảng - vội vã, không mạch lạc - có lẽ tôi chỉ nghĩ thôi. "Cái bóng - cứ bám lấy tôi... Tôi chết mất - tử áo... Bởi ông bác sĩ của cô... lưỡi kéo ấy bảo: tôi có tâm hồn... Vô phương cứu chữa..."

"Tâm hồn vô phương cứu chữa! Anh chàng tội nghiệp của em!" I cười, tiếng cười của nàng tóe vào tôi: cơn mê sảng qua đi, tiếng cười lấp lánh, ngân vang khắp nơi, thật là tuyệt.

Từ góc hành lang vị bác sĩ lại xuất hiện - bác sĩ mỏng dính, phi thường, tuyệt vời.

"Nào," anh ta dừng lại cạnh nàng. "Không có gì, không có gì! Tôi sẽ kể ông nghe. Ông ấy tình cờ... Hãy nói là tôi sẽ quay lại sau... mười lăm phút..."

Bác sĩ lướt nhanh, khuất sau góc hành lang. Nàng đợi. Cánh cửa khép lại không tiếng động. Lúc đó I mới từ từ, chậm chậm dựa vai, cánh tay, rồi toàn thân vào tôi, như mũi kim nhọn, ngọt ngào xuyên vào tim tôi, mỗi lúc một sâu hơn - rồi chúng tôi đi, tôi và nàng - hai người - hòa một...

Tôi không nhớ chúng tôi rẽ vào góc tối nào và trong bóng tối, im lặng đi lên theo bậc thang, lên vô tận. Tôi không thấy, nhưng tôi biết nàng cũng đi như tôi - mắt nhắm, như người mù, đầu ngửa lên, răng nghiến chặt - lắng nghe tiếng nhạc: cơn rừng mình của tôi bật lên thành tiếng.

Tôi tỉnh lại, thấy mình ở một trong vô số những xó xỉnh tại sân Nhà cổ: bên một hàng rào sắt đất, những mép đá tro trụi và những chân móng vàng ệch của bức tường đổ nát. Nàng mở mắt và bảo: "Ngày mốt, lúc 16 giờ". Rồi đi khỏi.

Tất cả những điều này là thật hay sao? Tôi không biết. Ngày mốt tôi sẽ tìm hiểu. Chỉ có một dấu vết là thật: trên bàn tay phải, ở đầu ngón tay - lớp da bị bong ra. Nhưng hôm nay trên tàu Tích Phân, Phó công trình sư quả quyết với tôi, như thể anh ta tận mắt chứng kiến, tôi vô tình quệt vào vòng đá của máy mài - và cơ sự là ở đó. Có lẽ thế thật. Rất có thể. Tôi không biết, chẳng biết gì.

Ghi chép 18

Chủ đề:

RỪNG RẠM LOGIC

VẾT THƯƠNG VÀ BĂNG DÁN

SẼ KHÔNG BAO GIỜ NỮA

Hôm qua tôi đặt lưng xuống và ngay lập tức chìm vào giấc ngủ sâu, như con tàu quá tải bị lật úp. Một tầng dày đặc nước xanh trông trắng. Rồi tôi chậm chậm từ đáy trời lên và đến lưng chừng sâu thì mở mắt: phòng tôi, buổi sáng đông cứng hãy còn màu xanh. Một mảnh mặt trời, phản chiếu trên tấm gương cửa tủ, rơi vào mắt tôi. Điều này cản trở việc tuân thủ chính xác giờ ngủ do Bảng Giờ định sẵn. Tốt hơn hết là mở cửa tủ. Song dường như tôi bị quán trong lưới nhện, và lưới nhện giăng trước mắt, chẳng đủ sức để dấy nổi...

Cuối cùng tôi cũng nhồm lên được, mở tủ và đột nhiên đằng sau cánh cửa gương là I, toàn thân một màu hồng, cựa quậy thoát ra khỏi mớ quần áo. Tôi giờ đã quá quen với những điều khó tin nhất, theo như tôi nhớ thì thậm chí hoàn toàn chẳng ngạc nhiên chút nào, mà cũng chẳng hỏi gì: chui tót vào tủ, khép cánh cửa gương, hỗn hển, nhanh chóng, mù quáng, thêm khát - hợp nhất với nàng. Rồi tôi thấy: qua khe cửa tối, tia nắng sắc lẹm gầy vụn thành ánh chớp trên sàn nhà, trên thành tủ, cao hơn nữa - và lưỡi dao lấp lánh ác nghiệt ấy bỏ xuống chiếc cổ trần ngửa ra sau của I... khiến tôi thấy kinh hoàng, không kiềm chế nổi, phải rú lên - rồi tôi lại mở mắt ra.

Phòng tôi. Buổi sáng đông cứng hãy còn màu xanh. Mảnh mặt trời trên cửa tủ. Tôi nằm trên giường. Giấc mơ. Nhưng tim còn đập thành thạch, run rẩy, tung tóe, đầu ngón tay, đầu gối còn nhúc nhút. Điều đó đã xảy ra - chẳng còn ngờ gì. Và giờ đây tôi không rõ: đâu là thực - đâu là mộng; những đại lượng vô tỉ cứ mọc xuyên qua mọi thứ chắc chắn, quen thuộc, ba chiều, và thay vì mặt phẳng nhẵn nhụi, rắn chắc - xung quanh tôi toàn những thứ xù xì, lông lá...

Hãy còn lâu mới đến giờ chuông báo thức. Tôi nằm nghĩ - và một chuỗi logic quá đỗi lạ lùng được gỡ nút dần dần.

Mọi phương trình, mọi công thức trong thế giới phẳng tương ứng với một đường cong hay một hình thể. Tuy nhiên, với công thức vô tỉ, với của tôi, ta không biết những hình thể tương ứng, ta chưa hề thấy chúng... Nhưng đáng sợ một điều là những hình thể vô hình ấy lại tồn tại, nhất định, chắc

chấn tồn tại: bởi vì trong toán học, cũng như trên màn hình, những cái bóng gai góc, kỳ quặc của chúng - những công thức vô tỉ - điều qua trước mắt ta; cả toán học và cả cái chết - chẳng đời nào nhầm lẫn. Ví thử ta không nhìn thấy những hình thể đó trong thế giới của chúng ta, trên bề mặt, thì dứt khoát phải có cả một thế giới mênh mông bên ngoài bề mặt dành cho chúng...

Tôi bật dậy, khỏi chờ đến chuông báo thức, và chạy quanh phòng. Toán học của tôi - cho đến nay vẫn còn là ốc đảo bất di bất dịch và vững chắc duy nhất trong toàn bộ cuộc sống bị đảo lộn của tôi - cũng đã lung lay, trôi dạt, quay cuồng. Vậy thì cái "tâm hồn" phi lý ấy có nghĩa là gì, nếu như nó cũng có thực như bộ đồng phục, như đôi giày của tôi - cho dù giờ đây tôi chưa thấy chúng (chúng nằm sau cánh cửa gương)? Và nếu như đôi giày không phải là căn bệnh - thì có sao "tâm hồn" lại là căn bệnh?

Tôi tìm hoài mà chưa tìm được lối ra khỏi khu rậm rạp logic hoang dã này. Đó là khu rừng rậm huyền bí đáng sợ, giống như khu rừng sau Bức Tường Xanh, và chúng cũng là những sinh vật lạ thường, khó hiểu, không nói bằng lời. Tôi có cảm giác, dường như qua lớp kính dày, tôi thấy một vô cùng lớn, mà đồng thời cũng là một vô cùng bé, hình dạng như con bò cạp với chiếc đuôi như dấu trừ ẩn kín nhưng lúc nào cũng cảm nhận được: ... Có lẽ, đó chẳng phải là gì khác ngoài "tâm hồn" tôi, tương tự con bò cạp huyền thoại của người xưa tự nguyện cong đuôi lên đốt mình bằng...

Chuông báo thức. Ngày mới. Tất cả những thứ đó không chết đi, không biến mất, chỉ bị che phủ bởi ánh sáng ban ngày; như những vật có thể trông thấy, không chết đi, chỉ bị che phủ bởi bóng đêm. Một màn sương nhẹ, lằng lằng giăng trong đầu tôi. Qua màn sương - những chiếc bàn thủy tinh dài; những cái đầu hình cầu chậm rãi, lặng lẽ nhai cùng một nhịp. Từ xa, qua màn sương - tiếng tích tắc của máy đếm nhịp, và trong tiếng nhạc điệu quen thuộc ấy, tôi cùng với tất cả mọi người đếm đến 50 như một cái máy: 50 lần nhai quy định cho mỗi mẫu thức ăn. Và lại hòa nhịp như một cái máy, cúi xuống, đánh dấu mã số của mình vào cuốn sổ ở lối ra, như tất cả mọi người. Song tôi có cảm giác mình sống tách biệt với mọi người, một mình, sau bức tường mềm ngăn cách mọi âm thanh, và sau bức tường đó là một thế giới khác...

Nhưng có điều này: nếu thế giới là của riêng tôi, thế vì lẽ gì nó lại hiện diện trong những ghi chép này? Vì lẽ gì trong đây lại có những "giấc mơ" vô nghĩa, tủi áo, những hành lang vô tận? Tôi buồn bã nhận thấy rằng thay vì những vần thơ nhịp nhàng, chặt chẽ như toán học ngợi ca Quốc Gia Thống Nhất - tôi lại sáng tác loại tiểu thuyết phiêu lưu giả tưởng. Ôi, giá

như thực tế đó chỉ là tiểu thuyết mà không phải là cuộc sống hiện tại của tôi, đầy những ẩn số X, và vực thẳm.

Tuy nhiên, có lẽ thế lại tốt nhất. Có khả năng các bạn - những độc giả chưa quen biết - hãy còn là trẻ con so với chúng tôi (do chúng tôi được Quốc Gia Thống Nhất nuôi dưỡng - cho nên chúng tôi đã đạt được những đỉnh cao nhất trong khả năng con người). Và như trẻ con, chỉ khi đó các bạn mới nuốt hết những chất đắng mà tôi đưa cho các bạn không một tiếng kêu, khi những thứ đó được bao bọc cẩn thận trong lớp si-rô đặc của những cuộc phiêu lưu...

Buổi tối.

Bạn có quen với cảm giác khi phi cơ lao vút lên theo đường xoắn ốc xanh ngắt, cửa sổ mở, gió xoáy rít vào mặt - không thấy đất, quên đi mặt đất, mặt đất cách xa bạn như Thổ Tinh, Mộc Tinh, Kim Tinh? Tôi đang sống như vậy đây, gió xoáy vào mặt và tôi quên mặt đất, quên O hồng hồng thân yêu. Tuy nhiên mặt đất vẫn tồn tại; sớm muộn gì cũng phải bay về mặt đất, và tôi chỉ nhắm mắt trước ngày mà tên của nàng hiện trên Bảng Giờ Tinh Dục của tôi - 0-90...

Tối nay mặt đất xa xôi gợi nhớ về nó. Để thực hiện lời khuyên bác sĩ (tôi rất thực tâm muốn bình phục), hai giờ liền tôi lang thang dọc những đại lộ thẳng tắp bằng kính vắng tanh. Tất cả theo Bảng Giờ có mặt tại thánh phòng chỉ riêng mình tôi... về bản chất đó là cảnh quan phản tự nhiên: hãy tưởng tượng ngón tay người bị cắt cụt khỏi bàn tay - một ngón tay tách rời, cúi gập, nhún nhảy, chạy dọc vỉa hè bằng kính. Ngón tay đó là tôi. Và lạ nhất, trái tự nhiên nhất là ngón tay ấy không muốn ở trên bàn tay với những ngón khác: hoặc là cứ muốn một mình thê này, hoặc là... Được rồi, chẳng có gì phải giấu, hoặc là sóng đôi với nàng - với người ấy, lại nhập vào nàng trọn vẹn qua bờ vai, qua những ngón tay đan vào nhau...

Tôi quay về nhà khi mặt trời đã lặn. Lốp tro tàn hồng của buổi chiều trên tường kính, trên chóp dát vàng của Tháp Lưu Điện, trong giọng nói và nụ cười của những mã số gặp trên đường. Không lạ sao: những tia nắng tàn rơi xuống theo đúng cái góc mà nó chiếu vào buổi sáng, nhưng tất cả lại hoàn toàn khác, màu hồng khác - bây giờ rất thanh bình, hơi đặng đặng, còn buổi sáng - lại rộn rang, sủi bọt.

Ở dưới, trong sảnh, U, kiểm soát viên, rút ra từ đồng phong bì phủ tro hồng một bức thư và đưa cho tôi. Tôi nhắc lại: đó là một phụ nữ đáng kính, và tôi tin là bà rất có thiện cảm với tôi. Tuy thế, cứ mỗi lần thấy đôi má sệ giống như mang cá của bà, không hiểu sao tôi lại thấy khó chịu.

Chìa cho tôi bức thư bằng bàn tay xương xẩu, U thở dài. Nhưng tiếng thở dài chỉ khẽ lay động bức màn ngăn cách tôi với thế giới: toàn bộ con người tôi tập trung vào phong bì đang run rẩy trong tay tôi, mà trong đó, không còn ngờ gì nữa, là thư của I.

Ở đây - tiếng thở dài thứ hai, được nhấn mạnh hơn bằng hai gạch, khiến tôi dứt ra khỏi phong thư và nhìn lên: giữa hai mang cá, qua đôi mí mắt e lệ sụp xuống, là nụ cười dịu dàng, bao che, mê muội. Rồi tiếp đó:

"Ông thật đáng thương, tội nghiệp," tiếng thở dài với ba nét gạch dưới và hát đầu rõ rệt vào bức thư (đương nhiên do nhiệm vụ bà ta đã biết nội dung thư).

"Không, thực ra, tôi... Nhưng vì sao?"

"Không, không, ông thân mến: tôi biết ông còn rõ hơn chính ông. Từ lâu tôi đã quan sát ông và thấy rằng phải có ai đó nhiều năm trời hiểu rõ cuộc sống này dặt tay ông trong đời..."

Tôi có cảm giác mình bị bọc kín bởi nụ cười của bà ta - đó là miếng băng dán lên vết thương, do bức thư run rẩy trong tay tôi gây nên. Và cuối cùng, qua mí mắt e lệ chỉ còn tiếng thì thầm:

"Tôi sẽ nghĩ, ông thân mến, tôi sẽ suy nghĩ về chuyện này. Hãy yên tâm: nếu tôi thấy mình đủ sức - không, không, trước tiên tôi cần nghĩ đã..."

Lãnh Tụ Thiện Nguyên vĩ đại! Chẳng lẽ tôi bị phán xét... chẳng lẽ bà ấy muốn nói là...

Trong mắt tôi - gợn lăn tăn, hàng ngàn hình sin, bức thư nhảy múa. Tôi bước đến gần bức tường, chỗ nhiều ánh sáng. Mặt trời lặn và từ đó, tro tàn buồn bã, hồng đậm đặc hơn rơi lên tôi, sàn nhà, bàn tay tôi, bức thư.

Tôi xé phong bì - chữ ký - vết thương - không phải I, mà là... O. Lại một vết thương: trên góc giấy phía dưới bên phải - vết mực nhòe - nhỏ xuống đó... Tôi không chịu đựng nổi vết nhòe - bất kể là do mực hay là... do bất kể thứ gì. Tôi biết, trước kia đơn giản là tôi thấy khó chịu, thấy gai mắt với cái vết khó ưa ấy. Nhưng vì sao giờ đây cái vết nhỏ xám xám như mây đen ấy lại khiến mọi thứ xám xịt như chì, tối sầm lại? Hay đó lại là "tâm hồn"?

BỨC THƯ:

Ông có biết... hoặc có lẽ, ông không biết... em không thể viết cho ra đầu ra đũa, nhưng chẳng hề gì: bây giờ ông có biết là không có ông thì em

sẽ chẳng có nổi một ngày, chẳng có buổi sáng, chẳng có mùa xuân. Bởi vì đối với em, R chỉ là... Phải, nhưng điều này đâu có gì quan trọng với ông. Dù sao đi nữa em cũng rất biết ơn ông ấy: nếu như không có ông ấy trong những ngày này, em không còn biết phải làm sao... Em đã trải qua những ngày những đêm vừa rồi cứ như thể mười, hoặc có lẽ hai mươi năm. Và căn phòng của em dường như không phải hình chữ nhật, mà là hình tròn, vòng tròn vô tận, chỗ nào cũng hết như nhau, không có lối ra, không có lấy một cánh cửa.

Em không thể sống thiếu ông, bởi vì em yêu ông. Bởi vì em thấy, em hiểu: bây giờ ông chẳng cần một ai trên đời này ngoài cô ấy, một người khác, và ông có hiểu không: chính vì em yêu ông, cho nên em phải...

Em chỉ cần thêm hai, ba ngày nữa để làm thế nào dán lại những mảnh vụn của em cho giống với O-90 trước kia, dù chỉ là một chút, rồi em sẽ đi và sẽ tự làm đề nghị không đăng ký với ông nữa, và ắt là ông sẽ cảm thấy tốt hơn, ông sẽ thoải mái hơn. Em sẽ không bao giờ nữa...

Xin thứ lỗi!

O.

Sẽ không bao giờ nữa. Dĩ nhiên thế là tốt nhất,, nàng nói đúng. Nhưng vì sao, vì sao chứ...

Ghi chép 19

Chủ đề:

VÔ CÙNG BÉ BẠC BA

TỪ DƯỚI TRẦN

QUA TƯỜNG CHẤM

Ở đó, trong hành lang lạ với những bóng đèn mờ tạo thành hàng kẻ chấm run rẩy... hoặc là không, không phải ở đó mà sau đây, khi tôi và nàng ở một góc khuất nào đó trong sân Nhà cổ, nàng bảo: "ngày mốt". Cái "ngày mốt" ấy chính là hôm nay, và rồi tất cả đều trên đôi cánh, ngày bay vèo và tàu Tích Phân đã lắp cánh: trên tàu đã hoàn thành lắp đặt động cơ tên lửa, và hôm nay cho chạy thử không tải. Những loạt tiếng nổ hùng mạnh, tráng lệ, đối với tôi từng loạt ấy là lời chào mừng cho một thứ duy nhất, cho ngày hôm nay.

Trong lần khởi động (= loạt bắn) đầu tiên, khoảng một chục mã số ở xưởng đóng tàu của chúng tôi lơ đãng đứng dưới họng động cơ - họ chẳng còn gì lại ngoài những mảnh vụn và bột hóng. Tôi tự hào ghi vào đây là nhịp độ công việc của chúng tôi chẳng vì thế mà chậm lại một giây nào, không một ai rùng mình; cả chúng tôi lẫn những cỗ máy đều tiếp tục những chuyển động thẳng tắp và tròn trịa của mình vẫn với độ chính xác ấy, như thể chẳng có gì xảy ra. Một chục mã số - chưa đầy một phần trăm triệu dân số Quốc Gia Thống Nhất, trong tính toán thực tế thì đó là một vô cùng bé bạc ba. Chỉ có người xưa mới biết đến lòng thương hại dốt nát về số học ấy: với chúng tôi nó thật buồn cười.

Và tôi thấy buồn cười là hôm qua tôi có thể nghĩ, rồi thậm chí còn chép vào những trang này - về cái vết xam xám thâm hại, về một giọt mực nào đó. Tất cả những thứ ấy chẳng qua là "sự làm mềm bề mặt", lẽ ra phải rắn như kim cương, như những bức tường của chúng tôi (một câu ngạn ngữ xưa: "như hạt đậu húc vào tường").

Mười sáu giờ. Tôi không ra ngoài đi dạo thêm: đâu biết được, có khi đúng lúc này nàng lại nảy ra ý định, khi mọi thứ rộn ràng do ánh mặt trời...

Hầu như còn mỗi mình tôi trong nhà. Qua những bức tường chan hòa ánh nắng - tôi thấy rõ rất xa phía bên phải, bên trái và bên dưới - lơ lửng trong không khí, những căn phòng trống như phản chiếu trong gương. Theo lối cầu thang xanh nhạt hơi bị nhuộm đen do mực mặt trời, một bóng xám khẳng khiu chậm chậm trườn lên. Nghe tiếng bước chân - nhìn qua cửa - tôi

cảm thấy: nụ cười như miếng băng dính dán vào tôi - sau đó lướt qua, theo cầu thang khác đi xuống...

Bảng tín hiệu lách tách. Tôi nhào vào cái khe trắng hẹp... và một mã số nam không quen nào đó (có mẫu tự là một phụ âm). Thang máy rít lên, đóng sập. Trước mặt tôi - cái mũ kéo sụp xuống trán một cách cầu thả, rồi đôi mắt... ấn tượng rất lạ: dường như tiếng nói của anh ta từ đó, dưới trán, chỗ đôi mắt.

"Ông có thư của cô ấy... (Giọng nói từ dưới trán.) Cô ấy yêu cầu nhất định phải thế, như viết trong thư."

Từ dưới rèm che liếc quanh một vòng. Không có ai, không một ai, thôi nào đưa đây! Lại nhìn quanh một vòng, anh ta cúi cho tôi phong thư rồi đi khỏi. Còn lại mình tôi.

Không, không một mình: trong phong thư - tờ phiếu hồng, và mùi thoang thoang của nàng. Đó là nàng, nàng sẽ đến, đến chỗ tôi. Nhanh chóng đọc thư bằng chính mắt mình để tin tưởng đến cùng vào điều đó...

Gì thế này? Không thể thế được! Tôi đọc lại lần nữa - nhảy cách dòng: "Phiếu hồng... nhất thiết buông rèm, cứ như thể thực tế tôi đang ở chỗ ông... Tôi cần để mọi người nghĩ là tôi... tôi rất tiếc, rất tiếc..."

Bức thư bị xé nát. Trong gương một giây - đôi lông mày méo xệch gầy gáp của tôi. Tôi lấy tờ phiếu để xé nát như bức thư...

"Cô ấy yêu cầu nhất định phải thế, như viết trong thư."

Bàn tay buông lỏng. Tờ phiếu rơi xuống bàn. Nàng mạnh mẽ hơn tôi, còn tôi e rằng sẽ làm đúng như nàng muốn. Tuy vậy... tuy vậy tôi không biết: ta sẽ thấy còn lâu mới đến tối... Tờ phiếu nằm trên bàn.

Trong gương - cặp lông mày méo xệch gầy gáp của tôi. Sao hôm nay tôi không có giấy chứng bệnh của bác sĩ chứ: lại phải đi bộ, đi bất tận, quanh Bức Tường Xanh - rồi sau đó đổ vật xuống giường - rơi xuống đáy... Tôi còn phải đến thính phòng 13, tôi phải vít chặt mình ở đó trong hai giờ - hai giờ đồng hồ không động đậy... trong khi cần phải hét lên, phải giậm chân.

Giờ học. Rất lạ là từ cổ máy lắp lánh không phải giọng nói kim loại như bình thường mà là giọng nói rất ư mềm mại, rêu phong mượt mà. Giọng nữ - tôi có cảm giác người ấy nhỏ bé - một bà già trông như cái móc cong tí hon tựa như bà cụ ở Nhà cổ.

Nhà Cổ... Mọi thứ lập tức tuôn trào như vòi phun từ phía dưới, và tôi phải ráng hết sức để vít mình xuống, để khỏi la toáng lên khắp thánh phòng. Những lời mềm mại mượt mà xuyên vào tôi và từ tất cả chỉ còn lại một điều: thứ gì đó - về trẻ em, về nuôi trẻ. Tôi - như đĩa ảnh: tất cả in vào với sự chính xác lạ lùng lạ lẫm vô cảm: lưỡi liềm vàng - ánh phản chiếu trên loa; dưới đó - đứa bé, minh họa sống động - kéo vào tim; đưa vào miệng gấu áo đồng phục tí hon; nắm chặt tay, ngón cái (thật ra rất nhỏ) quắp vào trong - ngón mờ tròn ở cổ tay. Như đĩa ảnh - tôi in: giờ đây bàn chân trần - lơ lửng qua viền, ngón chân rẽ quạt quờ quạng trong không - và bây giờ, bây giờ rơi xuống sàn...

Rồi tiếng thét phụ nữ, bộ đồng phục vẩy đôi cánh trong suốt, bay thẳng lên sân khấu chụp lấy đứa bé, môi cô dính vào ngón mồm mồm trên cổ tay em, cô đẩy đứa bé ra giữa bàn, rồi rời khỏi sân khấu. Dấu ấn in rõ trong tôi: cái miệng lưỡi liềm màu hồng, đầu nhọn quay xuống dưới, tràn tới viền đôi mắt xanh. Đó là 0-90. Rồi tôi, như đọc một công thức cân đối nào đó - bỗng nhận ra sự cần thiết quy luật của trường hợp nhỏ bé không đáng kể ấy.

Nàng ngồi sau tôi một chút mé bên trái. Tôi quay lại; nàng ngoan ngoãn đưa mắt từ chiếc bàn với đứa bé, hướng mắt vào tôi, trong tôi, rồi lại: nàng, tôi và chiếc bàn trên sân khấu - ba điểm, và qua ba điểm ấy - kẻ những đường thẳng, phóng chiếu của những sự kiện nào đó còn chưa xảy ra, chưa được chứng kiến.

về nhà theo con đường xanh tối, đã sáng đèn; tôi nghe toàn thân mình tích tắc như đồng hồ. Những kim đồng hồ trong tôi sắp bước qua chữ số, tôi sẽ làm những điều không sao hoàn lại được. Nàng cần để ai đó nghĩ là nàng ở chỗ tôi. Còn tôi cần nàng, mà tôi thì dính líu gì đến cái nàng cần. Tôi không muốn là tấm rèm cho ai đó - không muốn, thế thôi.

Phía sau - bước chân quen thuộc thành thục như trong vũng nước. Khởi quay lại cũng biết là S. Sẽ đi theo tôi đến tận cửa - rồi sau đó có lẽ sẽ đứng dưới vỉa hè, với cái nhìn như hai mũi khoan nhỏ xoáy lên phòng tôi - cho đến khi tấm rèm hạ xuống, che giấu tội lỗi...

Anh ta - thiên thần hộ mệnh - đặt dấu chấm hết. Tôi quyết định: không. Tôi đã quyết.

Khi tôi lên phòng và xoay công tắc đèn - tôi không tin vào mắt mình: O đang đứng bên bàn. Hoặc đứng hơn là đang treo lơ lửng, như một bộ quần áo cởi ra khỏi người đang treo - dưới lớp áo dường như không có lò xo, tay chân không lò xo, buông thõng, giọng nói yếu ớt, lơ lửng.

"Em... về bức thư của em. Ông đã nhận được chưa? Rồi đúng không? Em cần biết câu trả lời, em cần ngay hôm nay."

Tôi nhún vai. Tôi cảm thấy khoái trá, cứ như thể nàng có lỗi trong mọi chuyện, nhìn vào đôi mắt xanh biếc đến tận khóe mắt của nàng, chưa vội trả lời. Rồi khoái trá bỏ từng từ một vào nàng:

"Trả lời ư? Sao nhỉ... Cô nói đúng. Hoàn toàn. Trong mọi chuyện."

"Thế nghĩa là..." (Nở nụ cười để giấu cái rùng mình, song tôi thấy rõ.)
"Được, rất tốt! Bây giờ em... em sẽ đi ngay bây giờ."

Rồi nàng lơ lửng trên bàn. Mắt sụp xuống, tay chân sống sượng. Trên bàn còn tờ phiếu phiếu hồng vò nát của cô ấy. Tôi giở nhanh quyển sổ ghi chép - "CHÚNG TÔI" - tờ phiếu bị những trang giấy che khuất (có lẽ, để khuất mắt tôi hơn là khuất mắt O).

"Đây này - tôi còn đang viết. Được 170 trang rồi. Chuyển sang điều gì đó thật bất ngờ thế này..."

Giọng nói - hình bóng của giọng nói:

"Ông có nhớ... lúc đó ở trang 7... Lúc đó em roi nước mắt, còn ông thì..."

Cặp mắt xanh tròn - những giọt lặng thình vội vã tràn ra khóe mắt, lăn xuống má - những lời vội vã cũng tuôn tràn:

"Em không thể, em sẽ đi khỏi bây giờ... Em sẽ không bao giờ nữa, mặc tình. Nhưng em chỉ muốn - em phải có con với ông - hãy cho em đứa con, rồi em sẽ đi, sẽ rời đi!

Tôi thấy toàn thân nàng run rẩy dưới bộ đồng phục và có cảm giác tôi cũng sắp sửa như thế. Tôi chấp tay sau lưng, mỉm cười:

"Gì chứ? Cô muốn biết cổ Má của Lãnh Tụ Thiện Nguyên ư?"

Và hướng về tôi - vẫn những lời tựa những dòng suối tràn qua con đập:

"Mặc kệ! Song em phải cảm thấy - em phải cảm thấy nó trong em. Và chỉ ít ngày sau... Để thấy - chỉ một lần nhìn thấy cái ngấn ở đây - như ở đó, trên bàn. Chỉ một ngày thôi!"

Ba dấu chấm: nàng - tôi - nắm tay nhỏ xíu với ngấn mũm mĩm - ở đó trên bàn...

Tôi nhớ hồi còn bé có lần chúng tôi được đưa lên Tháp Lưu Điện. Trên sân thượng tôi nghiêng người qua lan can bằng kính, bên dưới con người là những chấm nhỏ, tim đập thình thịch ngọt ngào: "Chuyện gì xảy ra, nếu như?" Khi ấy tôi siết chặt tay vịn hơn; nhưng giờ tôi sẽ nhảy xuống.

"Cô muốn thế phải không? Hoàn toàn ý thức là..."

Đôi mắt nhắm nghiền, như thể mặt trời rơi thẳng vào. Nụ cười ướm át rạn vỡ.

"Vâng, vâng! Em muốn!"

Tôi chụp lấy tờ phiếu hồng dưới tập ghi chép rồi chạy xuống dưới chỗ trực ban. O chụp lấy tay tôi, hét lớn điều gì đó, nhưng tôi chỉ kịp hiểu sau đó, khi quay về phòng.

Nàng ngồi bên mép giường, hai tay kẹp chặt trong đầu gối.

"Đây là... đây là phiếu của cô ấy?"

"Có gì khác nào. Phải, của cô ấy."

Có gì đó kêu răng rắc. Chắc đơn giản là O cựa quậy. Nàng ngồi im lặng, hai tay bó gối.

"Nào? Nhanh nào..." - Tôi thô bạo siết chặt tay nàng, vết đỏ ửng (ngày mai sẽ thành vết bầm) hiện lên trên cổ tay với ngón mồm mồm như trẻ con của nàng.

Đây là điều cuối cùng. Sau đó - xoay công tắc điện, mọi ý nghĩ tắt ngúm, bóng tối, tia chớp - rồi tôi lao xuống qua khỏi lan can...

Ghi chép 20

Chủ đề:

PHÓNG ĐIỆN

CHẤT LIỆU CỦA Ý TƯỞNG

VÁCH DỰNG SỐ KHÔNG

Phóng điện - định nghĩa thích hợp nhất. Giờ đây tôi thấy điều đó hết như hiện tượng phóng điện. Những ngày gần đây xung điện của tôi trở nên khô hơn, thường xuyên hơn, căng thẳng hơn - những điện cực gần nhau hơn - tiếng nổ lách tách khô giòn - thêm một milimet nữa: nổ tung, rồi sau đó là im lặng.

Trong tôi giờ đây rất im lìm và trống rỗng - như ở nhà, khi mọi người đi khỏi và bạn bị bệnh nằm một mình, rồi nghe rõ tiếng tích tắc kim loại của ý nghĩ.

Có lẽ sự "phóng điện" này rốt cuộc chữa được căn bệnh "tâm hồn" đang dày vò tôi - và tôi trở lại như tất cả chúng tôi. Giờ đây trong thâm tâm tôi tuyệt nhiên chẳng đau đớn gì nếu thấy O trên những bậc thang Đài Lập Phương, thấy nàng trong Chuông Khí. Và nếu ở đó, trong Phòng Phẫu Thuật, nàng khai tên tôi - mặc tình: vào giây phút cuối tôi sẽ hôn lên cánh tay trừng phạt của Lãnh Tụ Thiện Nguyên một cách sùng kính và biết ơn. Đối với Quốc Gia Thống Nhất tôi có quyền chịu hình phạt, và tôi sẽ không từ bỏ quyền này. Không ai trong những mã số chúng tôi phải từ chối và dám chối từ cái quyền duy nhất không gì cao quý hơn ấy.

...Những ý nghĩ cứ gõ âm thầm, rõ ràng như tiếng kim loại; phi cơ vô hình mang tôi lên tầng cao xanh thẳm trừu tượng yêu quý của tôi. Rồi tôi thấy như ở đây - trong bầu không khí loãng tinh khiết nhất - lập luận của tôi về "quyền thực sự ấy" rạn nứt với tiếng lách tách nhẹ, như tiếng sấm xe đầy hơi. Rồi tôi thấy: rõ ràng đó chỉ là tàn dư của những định kiến vô nghĩa của người xưa - ý tưởng của họ về "quyền".

Có những ý tưởng bằng đất sét - và có những ý tưởng được tạc vĩnh cửu bằng vàng ròng hoặc bằng thủy tinh quý giá của chúng tôi. Để xác định chất liệu của ý tưởng, chỉ cần nhỏ lên đó một giọt axit mạnh. Người xưa đã biết một trong những loại axit đó: *reductio ad tinem*^[7]. Có lẽ họ gọi nó bằng cái tên như vậy, song họ lại sợ chất độc ấy, họ thích nhìn thấy một bầu trời nào đó cho dù bằng đất sét, cho dù như đồ chơi, còn hơn là cái hư

không xanh thắm. Chúng tôi ư - vinh danh Lãnh Tụ Thiện Nguyên - chúng tôi trưởng thành hơn, và chúng tôi chẳng cần đồ chơi.

Thế đây - nếu nhỏ một giọt axit lên ý tưởng về "quyền". Thậm chí những người chín chắn hơn trong số những người xưa cũng biết: nguồn gốc của "quyền" là "lực", quyền là hàm số của sức mạnh. Hãy xem hai đĩa cân: trên đĩa bên này - một gram, trên đĩa bên kia - một tấn; trên đĩa này - "Tôi", trên đĩa kia - "Chúng Tôi", Quốc Gia Thống Nhất. Chẳng rõ ràng ư: giả sử "tôi" có những "quyền" nào đó đối với Quốc Gia - hoàn toàn đồng nghĩa với giả sử một gram có thể cân bằng với một tấn. Từ đó suy ra phép chia: quyền - tấn, nghĩa vụ - gram; và con đường tự nhiên từ vô cùng bé đi đến đại lượng vô cùng lớn: hãy quên rằng bạn là một gram đi mà hãy cảm nhận mình là một phần triệu tấn...

Các bạn, những cư dân Kim Tinh thân hình tròn trịa, gò má hồng hào; và các bạn, những cư dân Thiên Vương Tinh đen đúa như thợ rèn - tôi nghe thấy trong thỉnh lặng màu xanh lờn ta thán của các bạn. Song hãy hiểu cho: tất cả những gì vĩ đại đều đơn giản; hãy hiểu cho: chỉ có bốn phép tính số học là bất biến và vĩnh cửu. Và chỉ có đạo đức được xây dựng trên bốn phép tính ấy mới vĩ đại, bất biến và vĩnh cửu. Đó là sự thông tuệ tốt cùng, đó là đỉnh của kim tự tháp mà những con người đổ au vì mồ hôi, khuỷa chân và thở dốc để trèo lên suốt nhiều thế kỷ. Rồi từ đỉnh cao ấy trông xuống - dưới đây, nơi mà những thứ gì đó từ tổ tiên hoang dã, nhưng nhúc nhúc như bầy giun hèn mọn, vẫn còn sống sót trong hình hài của chúng tôi; từ đỉnh cao ấy - bọn họ đều giống nhau: cả O - bà mẹ phạm pháp, lẫn kẻ sát nhân, cùng tên điên loạn dám báng bổ Quốc Gia Thống Nhất bằng những vần thơ; và phán quyết cho bọn họ cũng giống nhau: cái chết trước thời hạn. Đó chính là công lý thần thánh mà những con người sống trong ngôi nhà bằng gạch đá hăng ao ước, được soi rọi bằng những tia sáng ngậy thơ màu hồng của buổi bình minh lịch sử: "Thượng đế" của họ cũng trừng phạt tội phỉ báng Giáo Hội Thiên Liêng tương tự như tội giết người.

Các bạn - những cư dân Thiên Vương Tinh, khắc khổ và đen đúa như người Tây Ban Nha cổ đại, đủ khôn ngoan để biết nổi lửa trên giàn thiêu, các bạn lặng thinh, tôi có cảm giác các bạn đứng về phía tôi. Song tôi nghe thấy những cư dân Kim Tinh hồng hào lăm bầm gì đó về tra tấn, xử tử, về sự trở lại thời kỳ man rợ. Các bạn thân mến, tôi thấy tội nghiệp cho các bạn - các bạn không đủ năng lực tư duy toán - triết học.

Lịch sử nhân loại đi lên theo những vòng tròn - tựa phi cơ. Những vòng khác nhau - có những vòng vàng, có những vòng máu, song tất cả chúng đều chia thành 360 độ bằng nhau. Và đều bắt đầu từ 0 đi tới: 10,20,200, 360

độ - rồi lại về 0. Phải, chúng tôi trở về 0 - đúng thế. Song với tư duy toán học của tôi, rõ ràng 0 này khác, mới hoàn toàn. Chúng tôi từ 0 đi sang phải - chúng tôi trở về 0 từ bên trái và vì thế: thay vì +0, chúng tôi có -0. Các bạn hiểu chứ?

Tôi thấy Số Không này như một bờ vách dựng đứng lặng thình, sừng sững, hẹp, nhọn hoắt, như lưỡi dao. Trong bóng tối rậm rạp, dữ dội, chúng tôi nín thở, khởi hành từ phía đêm đen của Vách Dựng số Không.

Qua nhiều thế kỷ, chúng tôi - những nhà thám hiểm Columbus, dong thuyền bơi mãi miết, chúng tôi đi vòng quanh Trái đất và rút cuộc - hoan hô! Chào mừng - và tất cả hãy giương buồm: trước mắt chúng ta là phía bên kia cho đến nay còn chưa biết tới của Vách Dựng số Không, được hào quang địa cực của Quốc Gia Thống Nhất soi rọi, khỏi địa cầu xanh, những tia cầu vồng, những mặt trời - hàng trăm mặt trời, hàng tỉ cầu vồng...

Nếu như chúng tôi cách phía bên kia Vách Dựng Số Không chỉ một bề dày của lưỡi dao thì sao? Con dao - một vật chắc chắn nhất, bất tử nhất, thiên tài nhất do con người sáng tạo. Dao từng là máy chém, dao là phương cách vạn năng để giải quyết mọi nút thắt, và con đường của những nghịch lý - con đường duy nhất xứng đáng với trí óc không hề biết khiếp sợ - con đường đi theo lưỡi dao...

Ghi chép 21

Chủ đề:

BỔN PHẬN TÁC GIẢ

BÀNG NỖ

TÌNH YÊU KHÓ KHĂN NHẤT

Hôm qua là ngày của nàng, thế mà nàng không đến, rồi lại một bức thư chẳng rõ ràng, mà cũng chẳng giải thích gì hết. Song tôi thấy bình thản, hoàn toàn bình thản. Nếu tôi vẫn cứ theo lệnh làm như trong thư, nếu tôi vẫn cứ đưa phiếu hồng của nàng cho trực ban, rồi buông rèm và ngồi một mình trong phòng, thì tất nhiên đó chẳng phải là vì tôi không đủ sức chống lại ý muốn của nàng. Buồn cười thật! Tất nhiên là chẳng phải rồi. Đơn giản là khi cách ly khỏi tất cả những nụ cười như miếng cao dán chữa bệnh, tôi có thể yên tâm viết những trang này, đó là thứ nhất. Còn thứ hai, tôi sợ mất manh mối, có lẽ là duy nhất, để tìm ra những ẩn số trong I (như chuyện với tử quần áo, cái chết nhất thời của tôi, vân vân). Mà giờ đây tôi cảm thấy mình có nghĩa vụ phải đi tìm đáp án, thậm chí đơn giản như bốn phận của tác giả những ghi chép này, chưa kể là nói chung những gì chưa xác định đều có quan hệ thù địch một cách hữu cơ với con người, và homo sapiens là con người - trong ý nghĩa trọn vẹn của từ này - khi và chỉ khi trong văn phạm của hắn ta hoàn toàn không có dấu chấm hỏi, mà chỉ toàn là dấu chấm than, dấu phẩy và dấu chấm.

Thế là, như tôi nghĩ, theo chỉ bảo của bốn phận tác giả, lúc 16 giờ hôm nay tôi lấy phi cơ và lại bay đến Nhà Cổ. Gió ngược rất mạnh. Phải khó khăn lắm phi cơ mới xuyên qua được làn không khí dày đặc như rừng rậm, những cành nhánh trong suốt rít lên và quất mạnh. Thành phố bên dưới - dường như được làm từ những khối băng xanh. Đột nhiên - một đám mây, cái bóng xiên nhanh, băng trở nên xám như chì, phình lên, như trên dòng sông vào mùa xuân khi bạn đứng trên bờ và đợi: rồi giờ đây mọi thứ nứt toác, tràn trề, quay cuồng, xuôi theo dòng, song từng phút trôi qua, khối băng vẫn đứng yên và chính bạn như đang trương phình lên, càng lúc tim càng đập thình thịch không yên (tuy vậy, tôi viết về chuyện này để làm gì và do đâu mà có cảm giác lạ lùng ấy? Bởi lẽ không tàu phá băng nào có thể phá vỡ thứ pha lê trong suốt nhất và chắc chắn nhất của cuộc sống chúng tôi...).

Ở lối vào Nhà Cổ không có ai. Tôi đi vòng quanh và thấy bà cụ gác cửa đứng gần Bức Tường Xanh: đưa tay che mắt nhìn lên trên. Tại đó, phía trên

Bức Tường - loài chim nào đấy trông như những hình tam giác đen nhọn, kêu quang quác lao vào rào chắn vô hình bằng sóng điện và bật ngược trở lại phía trên Bức Tường.

Tôi thấy những cái bóng xiên nhanh của chúng trượt theo nét mặt U ám đầy nếp nhăn, bà cụ ném cái nhìn nhanh về phía tôi.

"Không ai, không ai, không có ai hết! Phải! Chẳng cần vào đó làm gì. Phải..."

"Chẳng cần" nghĩa là sao? Và điệu bộ lạ lùng ấy là sao - coi tôi chỉ như cái bóng của ai đó. Mà có lẽ, tất cả các bạn chính là những cái bóng của tôi. Chẳng lẽ tôi không đưa các bạn lên sống ở những trang này - mà mới đây còn là hoang mạc giấy trắng hình tứ giác. Không có tôi - chẳng lẽ các bạn, những người được tôi dẫn theo giữa đường mòn nhỏ hẹp của những hàng chữ lại nhìn thấy các bạn?

Tất nhiên, tôi không nói với bà cụ toàn bộ chuyện này; theo kinh nghiệm riêng tôi biết: điều đau khổ nhất là khiến một người nghi ngờ vào hiện thực của người đó - cái hiện thực ba chiều chứ không phải hiện thực nào khác. Tôi chỉ lạnh lùng nhắc nhở bà rằng việc của bà là mở cửa, và bà ấy cho tôi vào trong sân.

Vắng vẻ. Im lìm. Gió ngoài kia, sau những bức vách, xa xôi như cái ngày khi chúng tôi vai kề vai, hai người như một, từ những hành lang bước xuống - nếu như điều đó là có thật. Tôi bước dưới những lối đi có mái vòm bằng đá, nơi những bước chân như nện vào mái vòm ẩm ướt rơi xuống sau lưng tôi - dường như có ai khác bước theo vết chân của tôi. Những bức tường vàng với những vết sần của ngói đỏ dỗi theo tôi qua những vuông kính cửa sổ tối tăm, dỗi theo khi tôi mở cánh cửa kêu cọt két của nhà kho, khi tôi sẫm soi vào những góc nhà, những ngõ cụt, những xó xỉnh. Cánh cổng trở trong hàng rào, rồi một khoảng trống - đài tưởng niệm Cuộc Chiến Tranh Hai Trăm Năm. Từ mặt đất - những khung xương bằng đá trơ trụi, nhe bộ hàm răng vàng khè của Bức Tường, cái lò cổ xưa với ống khói thẳng đứng - một con tàu hóa đá vĩnh viễn giữa muôn trùng tiếng sóng ập ập của gạch vàng và ngói đỏ.

Tôi có cảm giác như đã thấy những chiếc răng màu vàng ấy - lở mồm, hình như ở dưới đáy, qua tầng nước sâu - và tôi lục lọi trong trí nhớ. Tôi tụt chân xuống hố, va vào đá, những móng vuốt han gỉ quắp lấy bộ đồng phục của tôi, những giọt mồ hôi mặn chát đầm đìa trên trán chảy xuống mắt...

Không đâu cả! Tôi không tài nào tìm thấy lối ra dạo ấy bên dưới những hành lang ở đâu cả - nó không có ở đó - không đâu cả. Tuy vậy, có khi thì lại tốt hơn: càng thêm khả năng toàn bộ chuyện đó chỉ là một trong những "giấc mơ" ngớ ngẩn của tôi.

Một rữ, người đầy bụi bặm và mạng nhện, tôi mở cổng, trở lại sân trước. Đột nhiên phía sau có tiếng sột soạt, những bước chân lồm bồm, rồi trước mắt tôi - đôi tai vênh như đôi cánh màu hồng, nụ cười cong hai lần như chữ S.

Anh ta nheo mắt, xoáy hai mũi khoan nhỏ vào tôi và hỏi:

"Ông đi dạo hả?"

Tôi lặng thinh. Đôi tay như thừa thãi.

"Sao rồi, giờ ông cảm thấy đỡ hơn không?"

"Vâng, cảm ơn ông. Có lẽ bình thường lại rồi."

Rồi anh ta cũng buông tha tôi - nhướn mắt, đầu ngửa ra - và lần đầu tôi thấy vết hằn của anh ta.

Bên trên chúng tôi, không cao lắm, khoảng 50 mét, tiếng phi cơ vù vù. Bay thấp và chậm, những vòi đen của ống nhòm thò xuống dưới khiến tôi nhận ra đó là những phi cơ của Phòng Bảo Vệ. Song không phải chỉ đôi ba chiếc như mọi khi, mà khoảng một chục hay cả tá gì đó (rất tiếc là phải hạn chế bằng con số gần đúng).

"Sao hôm nay họ bay đông thế?" Tôi đánh bạo hỏi.

"Sao ư? Hừm... Vị bác sĩ thực thụ là phải bắt đầu chữa trị cho người còn đang mạnh khỏe nhưng sẽ bệnh vào ngày mai, ngày mốt hay tuần tới. Đó là phòng ngừa!"

Anh ta gật đầu và loẹt quẹt đi dọc theo những phiến đá lót sân. Rồi chợt quay lại nói với tôi qua vai anh ta:

"Ông phải cẩn thận!"

Còn lại mình tôi. Im lìm. vắng vẻ. Xa xa trên Bức Tường Xanh gió ù ù, bầy chim bay lảng vảng. Anh ta muốn nói gì nhỉ?

Phi cơ trượt nhanh theo dòng không khí. Những bóng mây nhẹ nhàng rồi nặng nề, bên dưới - những nóc vòm xanh, những khối băng bằng thủy tinh trở nên xám xịt, trương nở...

Buổi tối.

Tôi mở sổ ghi chép để ghi vào những trang này một số suy nghĩ, theo tôi là hữu ích (cho các bạn, những độc giả), về Ngày Nhất Trí vĩ đại - ngày ấy sắp cận kề. Và tôi thấy mình không thể viết gì bây giờ. Suốt thời gian tôi lắng nghe gió đập đôi cánh đen tối vào tường kính, suốt thời gian nhìn quanh, chờ đợi. Đợi gì? Tôi không biết nữa. Rồi khi trong phòng tôi xuất hiện cặp mang cá màu nâu hồng quen thuộc - tôi rất mừng rỡ, nói thật lòng. Bà ngồi e ấp sửa lại nếp váy đồng phục giữa gối, nhanh chóng dán băng khắp người tôi bằng nụ cười - từng mẫu vào mỗi nếp nhăn của tôi - và tôi cảm thấy dễ chịu, gần bó chặt chẽ.

"Ông biết không, hôm nay tôi đến lớp (bà ta làm việc ở Xưởng Dạy Trẻ) - và trên tường là bức biếm họa. Phải, phải, cam đoan với ông đấy! Chúng vẽ tôi trong hình dạng một con cá nào đó. Có lẽ, tôi thực sự..."

"Không, không, sao thế được?" Tôi vội vàng đáp (thực sự lúc nhìn gần rõ ràng chẳng có gì giống như mang cá hết, và những gì tôi tả về mang cá thì hoàn toàn không thích hợp).

"Phải, suy cho cùng thì điều đó không quan trọng. Tuy nhiên, ông hiểu không, vấn đề ở chỗ hành động. Tất nhiên là tôi gọi Phòng Bảo Vệ. Tôi rất yêu trẻ con nhưng tôi cho rằng yêu cho roi cho vọt, ông có hiểu không?"

Lại thế nữa ư! Điều này khớp với suy nghĩ của tôi. Tôi không kiểm chế được và đọc cho bà nghe trích đoạn từ *Ghi chép 20*, bắt đầu từ: "Những ý nghĩ cứ gõ âm thầm, rõ ràng như tiếng kim loại..."

Khỏi cần nhìn lên tôi cũng thấy đôi má nâu hồng rung rung và di chuyển về phía tôi mỗi lúc một gần, rồi trong tay tôi là những ngón tay khô cứng, thậm chí hơi nhói buốt.

"Hãy đưa, hãy đưa nó cho tôi! Tôi sẽ ghi âm lại và bắt bọn trẻ học thuộc lòng. Cái đó còn cần cho chúng ta hơn là cho những cư dân Kim Tinh của ông, chúng ta cần nó - ngay bây giờ, ngày mai, ngày một."

Bà ta nhìn quanh - rồi thì thầm:

"Ông có nghe người ta nói là vào Ngày Nhất Trí..."

Tôi nhảy nhồm:

"Gì chứ - họ nói gì? Ngày Nhất Trí làm sao?"

Những bức vách âm cúng đã không còn. Trong chớp mắt tôi cảm thấy mình bị ném ra ngoài đó, nơi gió lớn thổi thốc trên nóc và những đám mây xám xịt nghiêng nghiêng chìm xuống...

U chụp lấy vai tôi một cách kiên quyết, chắc chắn (mặc dù tôi nhận thấy do cộng hưởng với sự hồi hộp của tôi - ngón tay xương xẩu của bà cũng run rẩy).

"Ngồi xuống đây, ông thân mến, đừng lo. Người ta nói đủ thứ chuyện... Được rồi - nếu ông cần, hôm đó tôi sẽ ở bên ông, tôi sẽ để bọn trẻ ở trường cho người khác trông - còn tôi sẽ ở bên ông, bởi vì ông thân mến, chính ông cũng là một đứa trẻ mà, và ông cần..."

"Không, không," tôi khoát tay. "Không đòi nào! Thế thì bà sẽ thực sự nghĩ rằng tôi là một đứa trẻ, rằng tôi không thể tự mình... Không đòi nào!" (Thú thật: tôi đã có những dự định khác vào ngày ấy.)

Bà ta mỉm cười: rõ ràng ngụ ý của nụ cười là "Ôi chao, thật là một cậu bé búống bình!" Sau đó bà ngồi. Mắt nhìn xuống. Đôi tay ngượng ngùng sửa lại nếp đồng phục giữa hai gối - rồi chuyển qua chuyện khác:

"Tôi nghĩ là tôi phải quyết định... vì ông... Không, van ông đấy, đừng thúc giục tôi, tôi còn phải nghĩ..."

Tôi không thúc giục. Mặc dù tôi hiểu là mình nên vui mừng và không có vinh dự nào hơn là nhận được sự chiếu cố của người đứng tuổi.

...Suốt đêm - những đôi cánh, tôi bước đi, dùng hai tay che đầu khỏi những đôi cánh. Rồi cái ghế. Song không phải loại ghế ngày nay của chúng tôi, mà là ghế thời xưa, bằng gỗ. Tôi khua chân như ngựa (chân phải trước - chân trái sau, rồi chân trái trước - chân phải sau), cái ghế chạy đến bên giường tôi, bò lên - rồi tôi làm tình với cái ghế gỗ. Thật bất tiện và đau đớn.

Lạ thật: chẳng lẽ không thể chế được phương thuốc nào để chữa bệnh nằm mơ ấy hoặc khiến nó trở nên hợp lý - hoặc giả, thậm chí trở nên hữu ích hay sao?

Ghi chép 22

Chủ đề:

SÓNG CỨNG ĐỜ

MỌI THỨ ĐANG HOÀN THIỆN

TÔI LÀ VI KHUẨN

Hãy tưởng tượng là các bạn đang đứng trên bờ: những đợt sóng dâng đều, rồi cao vọt lên và bất thành lình dừng lại, đông đặc, cứng đờ. Điều ấy cũng thật kỳ quái và phi tự nhiên tựa buổi đi dạo của chúng tôi do Bảng Giờ quy định đột nhiên bị rối tung, lộn xộn, ngưng lại giữa chừng. Lần cuối cùng xảy ra chuyện tương tự như thế, theo biên niên sử của chúng tôi, là cách đây 119 năm, khi một thiên thạch, nghi ngút khói kèm theo tiếng rít, từ trên trời rơi xuống giữa đám đông đi dạo.

Chúng tôi đi như mọi khi, nghĩa là như những chiến binh được khắc họa trên những di tích của đế chế Assyria: ngàn cái đầu, những đôi chân dính vào nhau, được tích hợp, đôi cánh tay được tích hợp trong một nhịp vung. Ở đó, cuối đại lộ, nơi Tháp Lưu Điện rúc lên âm thanh đầy đe dọa - một hình tứ giác đi về phía chúng tôi: trước, sau, hai bên là đội cảnh vệ; ở giữa là ba người mặc đồng phục nhưng không có phù hiệu bằng vàng ghi mã số - và mọi chuyện thật rõ ràng đến khủng khiếp.

Mặt đồng hồ không lồ trên đỉnh tháp là một khuôn mặt nghiêng xuống từ những đám mây, vừa thần nhiên chờ đợi vừa khắc xuống những giây thời gian. Lúc đó là đúng 13 giờ 6 phút - trong hình tứ giác có chuyện lộn xộn. Toàn bộ sự việc diễn ra rất gần nên tôi thấy rõ đến từng chi tiết nhỏ, và ghi nhớ rất rõ chiếc cổ cao, mảnh khảnh, rồi trên thái dương là những sợi gân xanh đan rối vào nhau tựa những dòng sông trên tấm bản đồ địa lý của một thế giới tí hon huyền bí, và cái thế giới huyền bí ấy rõ ràng là một thiếu niên. Có lẽ cậu ta nhận ra ai đó trong hàng ngũ chúng tôi nên nhón chân, rướn cổ và dừng lại. Một cảnh vệ dí vào người cậu ta chiếc dùi cui điện lóe tia chớp xanh kêu lách tách; cậu ta khễ thét lên như một chú cún con. Rồi sau đó - tiếng kêu lách tách rõ ràng cách nhau chừng hai giây - rồi tiếng thét, lại tiếng lách tách - rồi tiếng thét.

Chúng tôi vẫn bước đều như những chiến binh Assyria, còn tôi vừa nhìn tia chớp điện loằng ngoằng diễm lệ đó vừa thầm nghĩ: "Mọi thứ trong xã hội loài người đang dần hoàn thiện đến vô hạn - dứt khoát sẽ hoàn thiện. Chiếc roi thời tiền sử quả là một thứ vũ khí gớm ghiếc - còn giờ sao mà đẹp thế..."

Nhưng lúc đó, như một đai ốc văng ra khỏi cỗ máy đang quay hết tốc độ, một phụ nữ thân hình mảnh mai và dẻo dai nhảy ra khỏi hàng và hét lớn: "Đủ rồi!"

Không được!" Cô ta lao thẳng vào đó, vào hình tứ giác. Điều đó tựa như một thiên thạch 119 năm trước đây: toàn bộ cuộc đi dạo đông cứng, hàng ngũ chúng tôi - những ngọn sóng màu xám đông đặc lại trong cơn giá rét đột ngột.

Trong giây lát tôi nhìn cô như một người xa lạ, như tất cả mọi người: cô ta không còn là một mã số - cô ta chỉ là một người, tồn tại như một thực thể siêu hình của sự lãng mạn ném vào Quốc Gia Thống Nhất. Song chỉ một cử động của cô - quay ngoắt, cô gấp đùi qua bên trái - thế rồi tôi bỗng thấy rõ ràng: tôi biết, tôi biết thân hình dẻo dai như một ngọn roi ấy - mắt tôi, môi tôi, tay tôi biết nó - vào đúng khoảnh khắc ấy tôi hoàn toàn tin chắc là như thế.

Hai cảnh vệ chạy ra chặn cô lại. Ngay bây giờ quỹ đạo của họ sẽ cắt điểm phản chiếu rõ ràng trên mặt gương vĩa hè - ngay bây giờ họ sẽ tóm được cô... Tim tôi thắt lại, ngưng đập - và không còn suy nghĩ: có thể, không thể, vô lý, có lý, - tôi lao ra điểm đó...

Tôi cảm thấy hàng ngàn con mắt tròn xoe hải hùng chiếu lên người mình, song điều đó chỉ làm tăng thêm sức mạnh, vừa vui sướng vừa tuyệt vọng, cho kẻ man dã với cánh tay lông lá thoát ra từ trong tôi, khiến hân càng chạy nhanh hơn. Chỉ còn hai bước chân, cô ta quay lại...

Trước mắt tôi là khuôn mặt lấm tẩm tàn nhang run run, cặp lông mày màu hung... Không phải nàng! Không phải I.

Niềm vui sướng tuôn trào, điên dại. Tôi những muốn hét thật to đại loại như: "Cô ta đây!", "Bắt lấy cô ta!" Song chỉ nghe thấy tiếng thì thầm của chính mình. Rồi trên vai tôi là bàn tay nặng nề, họ giữ tôi lại, dẫn đi, tôi định giải thích với họ...

"Các ông nghe này, nhưng các ông phải hiểu cho, tôi nghĩ là..."

Song phải giải thích thế nào về tôi, về căn bệnh của tôi, được chép lên những trang giấy này? Rồi tôi xui xuống, cam chịu bước đi... Chiếc lá lìa cành vì ngọn gió bất ngờ, cam chịu rơi xuống, nhưng giữa chừng vẫn xoay tít, vẫn bầu vịu vào từng nhánh thân quen, từng chạc ba, từng cành nhỏ: y hệt thế, tôi cũng bầu vịu vào từng cái đầu hình cầu lạnh thính, từng khối băng trong suốt của những bức tường, từng cây kim đồng hồ xanh xanh trên Tháp Lưu Điện chọc vào tầng mây.

Đúng lúc ấy, khi bức màn dày đặc cuối cùng chuẩn bị sụp xuống ngăn cách tôi với thế giới tươi đẹp này, tôi bỗng thấy: cách đó không xa, đôi tai vĩnh như đôi cánh màu hồng, trên mặt gương của vĩa hè thấp thoáng hình bóng của cái đầu to lớn quen thuộc. Rồi giọng nói dẹt lét quen thuộc:

"Tôi cho rằng mình có bốn phận phải làm chứng là mã số D-503 bị bệnh và không trong tình trạng điều khiển được cảm xúc của mình. Tôi chắc chắn ông ta bị sự công phần tự nhiên lôi kéo..."

"Phải, phải," tôi vội vúi vào đấy. "Tôi thậm chí đã la lên: bắt lấy cô ta!"

Tiếng người sau lưng:

"Ông chẳng la gì hết."

"Phải, nhưng tôi định la lên, xin thề trước Lãnh Tụ Thiện Nguyên, tôi những muốn thế."

Trong giây phút tôi bị cặp mắt tựa những mũi khoan màu xám xoáy vào. Không biết anh ta có thấy được trong tôi rằng đó (hầu như) là sự thật, hoặc giả anh ta có mục đích bí mật nào đó nên tạm thời lại tha tôi, mà chỉ viết vào tờ giấy rồi đưa nó cho một trong những người đang giữ tôi - thế là tôi lại tự do, nghĩa là lại bị giam giữ trong hàng ngũ những chiến binh Assyria bất tận, đều tăm tắp.

Hình tứ giác và trong đó là khuôn mặt lâm tẩm tàn nhang và thái dương nổi gân xanh như tấm bản đồ địa lý - mắt hút sau góc phố. Chúng tôi đi - một thân hình với hàng triệu cái đầu, và trong mỗi chúng tôi - niềm vui nhần nhịn, có lẽ là của những phân tử, những nguyên tử, những thực bào sống. Trong thế giới cổ đại - những tín đồ Cơ đốc, tiền nhân duy nhất của chúng tôi (mặc dù không được hoàn hảo), đã ngộ ra rằng: khiêm tốn là đức hạnh, kiêu hãnh là tật xấu, và "CHÚNG TÔI" là đại diện cho Thượng đế, còn "TÔI" là đại diện cho quỷ dữ.

Giờ đây tôi cất bước đồng hành với mọi người mà rốt cuộc lại tách rời họ. Tôi hãy còn rung động vì những sóng gió vừa trải qua, tựa cây cầu mà đoàn tàu hỏa cổ đại vừa chạy ầm ầm qua đó. Tôi cảm thấy bản thân mình. Song chỉ có con mắt bị nhiễm bụi bẩn, ngón tay bị mưng mủ, chiếc răng đau mới cảm thấy bản thân chúng, ý thức được cá tính của chúng, còn mắt, tay, răng mạnh khỏe thì không, dường như chúng không tồn tại. Lẽ nào không rõ ràng: ý thức cá nhân chỉ là một căn bệnh hay sao?

Có lẽ tôi không còn là một thực bào, bận rộn và thần nhiên ngôn lữ vi khuẩn (với thái dương xanh lâm tẩm tàn nhang); có lẽ tôi chính là con vi

khuẩn. Và có lẽ cả hàng ngàn con trong số chúng tôi, hãy còn làm bộ ra vẻ mình là một thực bào như chính tôi đây...

Gì nào, nếu chuyện xảy ra hôm nay, thực chất chẳng hề hệ trọng, tất cả mới chỉ là khởi đầu, chỉ là thiên thạch đầu tiên trong cơn mưa đá lửa âm âm bất tận trút xuống thiên đàng thủy tinh của chúng tôi?

Ghi chép 23

Chủ đề:

HOA

SỰ HÒA TAN TINH THỂ

NẾU NHƯ CHỈ CÓ

Người ta bảo có những loài hoa trăm năm mới nở một lần. Sao không phải là những loài ngàn năm, mười ngàn năm mới nở một lần. Có lẽ, cho đến nay ta còn chưa biết về điều đó, bởi vì chính hôm nay là cái ngày ngàn-năm-mới-có-một-lần ấy.

Hân hoan và say sưa, tôi xuống cầu thang bộ đến chỗ trực ban, nhanh chóng đập vào mắt tôi khắp chung quanh - những nụ hoa ngàn năm hé nở không tiếng động, mọi thứ đều nở rộ - những ghê tựa, giấy, huy hiệu bằng vàng, bóng đèn điện, những con mắt đen rậm rạp của ai đó, những cột lan can nhiều mặt, chiếc khăn tay đánh rơi trên bậc thang, chiếc bàn con của trực ban, phía trên bàn là đôi má màu nâu nhạt lốm đốm tàn nhang của U. Tất cả đều lạ thường, mới mẻ, dịu dàng, hồng hồng, ẩm ướt.

U lấy tờ phiếu màu hồng của tôi, trên đầu bà, qua lớp kính, vàng trắng xanh thơm ngát treo lơ lửng từ một nhánh vô hình. Tôi hân hoan chỉ ngón tay lên nói:

"Trăng kia, bà hiểu chứ?"

U nhìn tôi, rồi nhìn vào mã số trên tờ phiếu - tôi thấy động tác quen thuộc của bà, e ấp khả ái làm sao: sửa lại nếp đồng phục giữa hai gối.

"Ông thân mến, trông ông không được bình thường, có vẻ bệnh lắm - bởi vì không bình thường và bệnh tật chỉ là một mà thôi. Ông đang tự hủy hoại bản thân và không ai bảo với ông điều này - không một ai."

"Không một ai" - tất nhiên là đồng nghĩa với mã số trên tờ phiếu: 1-330. U thân mến tuyệt vời! Tất nhiên là bà đúng: tôi xóc nổi, tôi bệnh tật, tôi có tâm hồn, tôi là con vi khuẩn. Song chẳng lẽ nở hoa không phải là bệnh sao? Chẳng lẽ khi nụ hoa nở không đau đớn gì sao? Và chẳng lẽ bà không nghĩ rằng con tinh trùng là một loài vi khuẩn khủng khiếp nhất hay sao?

Tôi ở trên phòng mình. Tôi ngồi trong lòng ghê tựa rộng. Tôi ngồi trên sàn, ôm lấy chân nàng, đầu tôi gục lên gối nàng, chúng tôi im lặng. Tĩnh

lặng, mạch đập... và thế là: tôi hóa thành tinh thể, rồi tôi hòa tan vào nàng, vào I. Tôi hoàn toàn cảm thấy rõ ràng, những mặt khối tinh thể nhẵn thín, tách biệt tôi với không gian, đang tan, tan dần - tôi biến mất, hòa tan vào đầu gối nàng, vào nàng, càng lúc tôi càng trở nên nhỏ dần - và đồng thời lớn dần, lớn nữa, bao la. Bởi vì nàng không phải chỉ là nàng, mà là Vũ trụ. Rồi trong một giây, tôi và chiếc ghế tựa cạnh chiếc giường tràn ngập niềm vui - chúng tôi là một: rồi bà cụ mỉm cười rạng rỡ bên cửa Nhà cổ, rồi rừng rậm hoang dã ngoài Bức Tường Xanh, rồi những tàn tích bằng bạc trên nền đất đen thiu thiu ngủ như bà cụ, rồi ở đâu đó, tiếng sập của những cánh cửa có lẽ ở rất xa - tất cả những thứ đó đều ở trong tôi, cùng với tôi, lắng nghe nhịp đập của mạch máu rồi trôi qua trong một giây thiêng liêng...

Tôi cố kể cho nàng nghe bằng những lời vô nghĩa, lẫn lộn, tràn lan rằng tôi là một tinh thể, rồi vì thế có cánh cửa trong tôi, rồi vì thế tôi cảm thấy hạnh phúc với chiếc ghế nàng ngồi. Song những điều vô nghĩa ấy bật ra khiến tôi ngừng lại, đơn giản là tôi xấu hổ: bỗng dưng tôi lại...

"I thân yêu, tha lỗi cho anh! Anh hoàn toàn không hiểu sao anh lại nói những điều ngốc nghếch như thế..."

"Sao anh nghĩ rằng ngốc nghếch là không tốt? Nếu như người ta chăm chút và dạy dỗ sự ngốc nghếch của loài người, tương tự như trí khôn trong hàng nhiều thế kỷ thì có lẽ nó đã trở thành một thứ gì đó quý giá khác thường."

"Phải..." (Tôi thấy có lẽ nàng nói đúng - giờ đây làm sao nàng có thể không đúng được?)

"Và vì sự ngốc nghếch của anh, vì điều anh làm trong giờ đi dạo hôm qua khiến em còn yêu anh nhiều hơn, nhiều hơn nữa."

"Nhưng sao em lại hành hạ anh, sao em không đến, sao không gửi phiếu hồng của em, sao lại buộc anh phải..."

"Có lẽ em cần phải thử lòng anh? Có lẽ em cần phải biết anh sẽ làm mọi điều em muốn - rằng anh hoàn toàn là của em?"

"Phải, hoàn toàn!"

Nàng ôm khuôn mặt tôi - toàn bộ tôi - trong lòng bàn tay mình và nâng đầu tôi lên:

"Thế nào, còn 'nghĩa vụ của bất cứ mã số trung thực' của các anh thì sao? Hà?"

Hàm răng trắng nhọn ngọt ngào; nụ cười. Nàng ngồi trong lòng ghế rộng như một con ong với ngòi châm nọc độc lẫn mật ngọt.

Phải, nghĩa vụ... Tôi suy tư lật những trang ghi chép cuối: quả thật, thậm chí không một chỗ nào có ý tưởng về việc lẽ ra tôi phải...

Tôi im lặng. Tôi mỉm cười khoan khoái (và có lẽ thật ngốc nghếch), nhìn vào đôi tròng mắt nàng, từ mắt này sang mắt kia, và trong mỗi con người tôi thấy chính mình: một gã tôi bé xiu, độ một milimet - bị giam giữ bên trong đôi tròng đen tí hon lấp lánh. Rồi sau đó lại ong hút mật - đôi môi, niềm đau trở hoa ngọt ngào...

Trong mỗi mã số chúng tôi đều có một máy đo nhịp vô hình khế tích tắc, và chúng tôi chẳng cần nhìn đồng hồ cũng biết thời gian với độ chính xác năm phút. Song khi đó - máy đo nhịp trong tôi ngưng lại, tôi không biết đã bao lâu trôi qua, hoảng hốt tôi chụp lấy huy hiệu có đồng hồ bên dưới gối...

Vinh danh Lãnh Tụ Thiện Nguyên: còn 20 phút! Song những phút ấy thật ngắn ngủi đến buồn cười, trôi vùn vụt, mà tôi còn phải kể với nàng bao nhiêu chuyện - tất cả về bản thân: về bức thư của O, và về buổi tối khủng khiếp hôm qua, khi tôi có con với cô ấy; và vì lẽ gì đó về những năm thơ ấu của tôi - về thầy dạy toán Plyapa, về và về lần đầu tiên tôi dự ngày lễ Nhất Trí và cay đắng khóc ròng vì trên đồng phục của tôi vào ngày hôm ấy có một vết mực.

I nhòm đầu chống lên khuỷu tay. Ở khóe môi nàng hai đường dài rõ nét và góc tối cặp lông mày xéch tạo thành hình chữ thập.

"Có lẽ vào ngày hôm ấy..." Nàng ngưng lại, cặp lông mày trở nên sẫm hơn. Nàng nắm tay tôi, siết chặt. "Anh nói đi, anh sẽ không quên em chứ, anh sẽ mãi mãi nhớ đến em phải không?"

"Sao em lại thế? Em muốn nói gì? I thân yêu?"

I im lặng và ánh mắt của nàng - lướt qua, xuyên qua tôi - hướng về phía xa xăm. Tôi bỗng nghe tiếng gió đập vào kính bằng đôi cánh khổng lồ (tất nhiên lúc nào cũng thế, nhưng chỉ lúc này tôi mới nghe thấy) và vì lý do nào đó tôi nhớ đến lũ chim kêu the thé trên nóc Bức Tường Xanh.

I lúc lắc đầu như muốn rũ khỏi người một thứ gì đó. Một lần nữa, chừng một giây, nàng áp toàn thân vào tôi - tựa như phi cơ trong khoảnh khắc tiếp đất nhún một cái trước khi hoàn tất việc hạ cánh.

"Nào, đưa cho em đôi tất! Nhanh lên!"

Đôi tất được ném lên bàn, trên trang giấy mở (trang 193) những ghi chép của tôi. Trong lúc vội, tôi quơ tay vào những trang bản thảo khiến chúng rơi tung tóe không sao xếp gọn lại được theo thứ tự, mà chủ yếu là nếu có sắp xếp lại được chẳng nữa thì cũng sẽ chẳng có trật tự thực sự, thì cũng thế thôi, sẽ vẫn còn những ngưỡng chần, những ổ gà, những ẩn số X nào đó.

"Anh không thể chịu được thế này," tôi nói. "Em ở ngay đây, bên anh, mà suy cho cùng thì dường như lại ở sau bức tường cổ xưa không trong suốt: anh nghe thấy tiếng sột soạt, những giọng nói bên kia tường mà không thể ghép thành lời, không biết bên đó thế nào. Anh không thể tiếp tục thế này. Em lúc nào cũng không nói trọn vẹn điều gì, chưa lần nào nói với anh là khi đó ở Nhà Cổ em biến đi đâu, rồi những hành lang, rồi sao lại ông bác sĩ - hay chả lẽ điều ấy chưa từng có bao giờ?"

I đặt tay lên vai tôi, chậm rãi ngáp sâu vào mắt tôi.

"Anh có muốn biết hết mọi chuyện không?"

"Có, anh muốn. Anh cần phải biết."

"Anh không sợ đi theo em đến cùng, đến bất cứ nơi đâu em đưa anh theo?"

"Phải, bất cứ nơi đâu!"

"Tốt lắm. Em hứa với anh: sau ngày lễ, nếu như chỉ có... À này: tàu Tích Phân của các anh sắp xong chưa? Em quên khuấy mất chưa hỏi."

"Chưa, mà 'nếu như chỉ có' cái gì? Lại chuyện gì nữa? 'Nếu như chỉ có' cái gì?"

Nàng (đã ra đến cửa):

"Rồi tự anh sẽ thấy..."

Còn mình tôi. Tất cả những gì còn sót lại của nàng là mùi hương thoảng nhẹ, giống như bụi phấn khô ngọt màu vàng của loài hoa nào đó phía sau Bức Tường. Còn nữa: những câu hỏi như lưỡi câu móc chặt trong tôi - tựa như thứ mà người xưa sử dụng để săn bắt cá (trong Viện Bảo Tàng Tiền Sử).

...Sao đột nhiên nàng lại nhắc đến tàu "Tích Phân"?

Ghi chép 24

Chủ đề:

GIỚI HẠN CỦA HÀM SỐ

LỄ PHỤC SINH

XÓA HẾT TẤT CẢ

Tôi như cỗ máy được cho chạy quá tốc độ; những vòng bi bị nung nóng, thêm một phút nữa - kim loại nóng chảy sẽ nhỏ giọt, rồi chấm dứt - chẳng còn gì. cần gấp - nước lạnh, logic. Tôi dội nhiều xô nước, song logic kêu xèo xèo trên những vòng bi nóng và làn hơi nước trắng xóa không tụ lại được tản ra không khí.

Phải, rõ ràng: để xác định giá trị thực của hàm số - cần phải lấy giới hạn của nó. Và rõ ràng, giới hạn của hàm số ngớ ngẩn "hòa tan vào vũ trụ" của ngày hôm qua chính là cái chết. Bởi lẽ cái chết chính là sự hòa tan trọn vẹn nhất của tôi vào vũ trụ. Từ đó, nếu ta ký hiệu tình yêu là "Y" còn cái chết là "C" thì $Y=f(C)$, nghĩa là hàm số tình yêu và cái chết...

Phải, chính thế, chính thế. Đó là lý do vì sao tôi sợ I, tôi kháng cự nàng, tôi không muốn... Song vì sao trong tôi lại đồng thời tồn tại cái "tôi không muốn" và cái "tôi muốn"? Khủng khiếp là ở chỗ - tôi lại khao khát cái chết sung sướng ngày hôm qua. Khủng khiếp là ở chỗ - thậm chí giờ đây khi hàm số logic đã được lấy tích phân, khi mà hiển nhiên nó hàm chứa cái chết bên trong, rốt cuộc tôi vẫn cứ muốn nàng - đôi môi, bàn tay, khuôn ngực - bằng từng milimet của tôi...

Ngày mai là Ngày Nhất Trí. Tất nhiên là nàng sẽ ở đó, tôi sẽ thấy nàng, nhưng chỉ từ xa. Mà từ xa - sẽ thật là đau đớn, bởi lẽ tôi, tôi bị cuốn hút không cưỡng nổi, phải ở sát bên nàng, để tay nàng, vai nàng, tóc nàng... Nhưng thậm chí tôi cũng khao khát cả niềm đau ấy nữa - mặc kệ.

Ôi Lãnh Tụ Thiện Nguyên vĩ đại! Vô lý làm sao khi khao khát cả niềm đau. Ai mà không hiểu rằng niềm đau là những số hạng âm làm giảm tổng số của biểu thức mà chúng ta gọi là hạnh phúc. Từ đó suy ra... Và rồi chẳng có "suy ra" gì hết. Khoảng trống. Trơ trụi.

Buổi tối.

Ánh chiều hồng lên như phát sốt của hoàng hôn náo động, lồng gió xuyên qua những bức tường bằng kính của tòa nhà. Tôi xoay ghế tựa để cái ánh hồng ấy không hiện lù lù trước mắt tôi, lật những ghi chép và thấy rằng:

tôi lại quên là không phải mình viết cho bản thân mà là cho các bạn, những độc giả chưa quen biết, những người tôi yêu mến và thương hại, - cho các bạn, những người còn đang lê bước bên dưới, đâu đó trong những thế kỷ xa xôi.

Này thì về cái ngày vĩ đại ấy - Ngày Nhất Trí. Tôi luôn yêu nó kể từ thời thơ ấu. Tôi cảm thấy - với chúng tôi, đó là một thứ gì đó tương tự như ngày "Lễ Phục Sinh" của người tiền sử. Tôi còn nhớ, vào hôm trước ngày lễ, ta đặt lịch giờ đếm ngược - ta hân hoan xóa đi từng giờ một: một giờ thêm gần hơn, một giờ ít chờ đợi hơn... Nếu tôi biết chắc là sẽ không ai trông thấy, thành thật mà nói, tôi sẽ mang theo lịch giờ này và theo dõi nó xem còn bao nhiêu giờ nữa là đến ngày mai, khi tôi được thấy - dù chỉ từ xa...

(Tôi bị ngắt quãng: người ta đem đến đồng phục mới tinh vừa xuất xưởng. Theo thông lệ, chúng tôi được phát đồng phục mới cho buổi lễ ngày mai. Ngoài hành lang là tiếng bước chân, tiếng reo vui, tiếng ồn ào.)

Tôi xin tiếp tục. Ngày mai tôi sẽ thấy toàn bộ cảnh tượng náo nhiệt lặp đi lặp lại từ năm này sang năm khác nhưng lần nào cũng như mới lần đầu tiên, cũng khiến lòng xốn xang: Chén Nhất Trí hùng mạnh, những cánh tay sùng kính đưa lên. Ngày mai là ngày bầu chọn Lãnh Tự Thiện Nguyễn hằng năm. Ngày mai chúng tôi lại đặt vào tay Lãnh Tự Thiện Nguyễn chìa khóa thành trì hạnh phúc bất diệt của chúng tôi.

Tất nhiên, điều này không giống với việc bầu cử vô tổ chức, thiếu trật tự của người xưa, khi mà - nói ra thật buồn cười - thậm chí chính kết quả bầu cử còn không được biết trước. Xây dựng quốc gia dựa trên những điều ngẫu nhiên hoàn toàn không hề tính toán, mù quáng - còn gì có thể vô nghĩa hơn chứ? Và có lẽ phải cần nhiều thế kỷ mới hiểu được toàn bộ điều này.

Có cần thiết phải nói hay không, rằng trong trường hợp này cũng như trong mọi trường hợp - chúng tôi không có chỗ cho điều ngẫu nhiên, không thể có chuyện bất ngờ nào hết. Và tự thân chuyện bầu cử chủ yếu mang tính biểu tượng: nó nhắc nhở rằng chúng tôi là một cơ thể mạnh mẽ, duy nhất với hàng triệu tế bào, rằng chúng tôi - nói theo ngôn từ "Phúc Âm" của người xưa - là một Giáo hội thống nhất. Lịch sử Quốc Gia Thống Nhất không biết đến trường hợp nào, thậm chí chỉ một giọng nói dám phá hỏng bản hòa âm uy nghiêm vào cái ngày trọng đại ấy.

Người ta bảo người xưa tiến hành bầu cử bí mật, lén lút như bọn trộm, một số sử gia của chúng tôi thậm chí khẳng định rằng họ xuất hiện trong ngày hội bầu cử với lớp nguy trang rất kỹ lưỡng. (Tôi hình dung một cảnh

tượng U ám lạ lùng: đêm, quảng trường, những bóng người lén lút dọc những bức tường ; ánh lửa đỏ rực của những ngọn đuốc lung linh trước gió...) Sao phải cần sự bí mật ấy nhỉ - rốt cuộc cho đến giờ vẫn chưa lý giải được; khả năng lớn nhất là bầu cử liên quan đến những nghi thức huyền bí, mê tín, có lẽ thậm chí còn tội lỗi nữa. Chúng tôi chả có gì phải che giấu hay xấu hổ: chúng tôi mở hội bầu cử công khai, trung thực, giữa ban ngày. Tôi thấy mọi người bầu cho Lãnh Tự Thiện Nguyên; mọi người cũng thấy tôi bầu cho Lãnh Tự Thiện Nguyên - và có lẽ nào lại khác được, một khi "mọi người" và "tôi" - đều là một "Chúng tôi". Việc này thật cao quý, chân thành hơn biết đường nào trò "lén lút" như ăn trộm hèn nhát của người xưa. Còn nữa: việc này thật hợp lý hơn biết đường nào. Thậm chí nếu có giả sử những điều không thể, nghĩa là có sự lệch nhịp trong đơn âm thông thường, thì đã có đội ngũ Bảo Vệ vô hình ở ngay đây, trong hàng ngũ của chúng tôi: ngay lập tức đội ngũ Bảo Vệ có thể điều chỉnh những mã số bị làm lạc và cứu họ thoát khỏi những bước sai trái tiếp theo, cũng như bảo vệ Quốc Gia Thống Nhất khỏi những mã số đó. Và cuối cùng, còn một điều...

Qua bức tường bên trái: trước tấm gương cửa tử - một phụ nữ vội vã cởi đồng phục. Rồi mơ hồ trong giấy lát: cặp mắt, đôi môi, hai chấm nhọn màu hồng. Sau đó rèm buông xuống, tất cả chuyện của ngày hôm qua thoáng hiện trong tôi, và tôi không biết "cuối cùng, còn một điều" nghĩa là gì, tôi không muốn biết điều đó, không muốn! Tôi chỉ muốn một điều: đó là I. Tôi muốn từng phút, mọi phút, nàng luôn ở bên tôi - chỉ với tôi thôi. Và những gì tôi vừa viết về Ngày Nhất Trí chẳng có gì cần thiết, không đúng chủ đề, tôi muốn xóa hết, xé hết, vứt hết. Bởi vì tôi biết (cho dù đó là sự báng bổ, nhưng nó là như thế): lễ hội là được ở bên nàng, chỉ là khi có nàng sát bên, vai kề vai. Còn nếu thiếu nàng thì mặt trời của ngày mai sẽ chỉ là một vòng tròn bằng thiếc, còn bầu trời là tấm thiếc sơn xanh, và chính tôi...

Tôi chụp lấy ống nghe điện thoại:

"I, phải cô không?"

"Phải, tôi đây. Sao ông gọi muộn thế?"

"Có lẽ chưa quá muộn. Tôi muốn đề nghị cô... Tôi muốn ngày mai cô sẽ ở bên tôi. Em yêu..."

Tôi thì thầm tiếng "Em yêu". Vì lý do nào đó trong đầu tôi thoáng hiện chuyện sáng nay tại xưởng đóng tàu: có người đặt chiếc đồng hồ dưới búa máy 100 tấn để đùa chơi - một cú nện, gió vù qua mặt - và khối nặng trăm tấn chạm nhẹ nhàng lên mặt đồng hồ mỏng manh rồi dừng lại.

Ngưng một lúc. Tôi có cảm giác trong phòng I có tiếng ai đó thì thầm.
Rồi sau đó là giọng nàng:

"Không, tôi không thể. Ông hiểu cho: đích thân tôi... Không, tôi không thể. Sao à? Ngày mai ông sẽ thấy."

Đêm xuống.

Ghi chép 25

Chủ đề:

NGHI THỨC ĐẾN TỪ CỘI TRỜI

TAI HỌA LỚN NHẤT TRONG LỊCH SỬ

NHỮNG GÌ ĐƯỢC BIẾT ĐÃ KẾT THÚC

Trước lúc khai mạc mọi người đứng nghiêm và nhạc điệu quốc ca như tấm màn uy nghi chậm chậm lay động trên đầu - hàng trăm cây kèn của Xưởng Nhạc và hàng triệu giọng người - trong giây lát dường như tôi quên tất cả: quên những điều bất an mà I đã nói về ngày lễ hôm nay, thậm chí có lẽ quên luôn năng. Giờ đây tôi như chính cậu bé vào đúng ngày này của năm nào, khóc nức nở vì vết bản nhỏ xíu trên bộ đồng phục mà chỉ mỗi mình cậu để ý đến. Cho dù không một ai chung quanh thấy được là tôi đã bị nhúng chàm, những vết đen không thể xóa nhòa, song tôi biết bản thân mình, một tên tội phạm, không có chỗ đứng giữa những khuôn mặt ngay thật cởi mở này. Chao ôi, giá như bây giờ tôi có thể đứng dậy, nín thở và hét lớn hết thảy mọi điều về mình. Cho dù cuối cùng có ra sao cũng mặc! - miễn là trong giây phút có thể cảm thấy mình trong trắng, vô ưu như bầu trời xanh thăm hồn nhiên trẻ thơ.

Mọi con mắt đều hướng lên trên đó: trên nền xanh ban mai tinh khiết hãy còn vương hơi ẩm của những giọt nước mắt đêm - một đốm mờ, khi thì sẫm màu, khi thì rực ánh nắng. Đó là Người, từ cội trời đến với chúng tôi - Đức Jehovah của thời đại mới ngồi trên phi cơ, vừa thông thái, vừa yêu thương lại vừa khắc nghiệt như Jehovah của người xưa. Mỗi lúc một tới gần - và hàng triệu con tim cùng hướng lên cao để chào đón Người - rồi Người đã thấy chúng tôi. Trong tâm tưởng, tôi như đang cùng Người nhìn xuống từ trên cao: xuống những vòng tròn đồng tâm của lễ đài, nổi bật với những đường kẻ chấm mảnh mai màu xanh đồng phục - tựa những vòng lưới nhện, điểm rải rác những mặt trời tí hon (là những phù hiệu lấp lánh); và ở chính giữa - giờ đây Nhện Chúa trắng toát thông thái đang ngự - Lãnh Tự Thiện Nguyên trong trang phục màu trắng, khôn ngoan kết chặt tay chân chúng tôi bằng những sợi tơ hạnh phúc thiện nguyện.

Nghi thức đến từ cội trời hoành tráng của Người đã kết thúc, giai điệu kèn đồng của bài quốc ca im bặt, mọi người ngồi xuống - và tôi nhanh chóng nhận ra rằng: tất cả thật sự là một lưới nhện vô cùng mảnh mai, nó căng ra và rung chuyển, rồi sẽ đứt rời và điều gì đó không ngờ tới sẽ xảy ra...

Hoi nhóm dậy, tôi nhìn quanh - và bắt gặp cái nhìn của những đôi mắt đầy lo lắng, trùi mền từ gương mặt này tới gương mặt khác. Rồi một người đưa tay lên, khẽ nhúc nhích những ngón tay để ra hiệu cho người khác. Rồi tín hiệu trả lời của những ngón tay. Rồi tiếp nữa... Tôi chợt hiểu: họ là Đội Bảo Vệ. Tôi hiểu: họ lo lắng điều gì đó, mạng nhện căng ra, rung lên. Và trong tôi - tựa như máy thu thanh được chỉnh về cùng bước sóng - cơn rung mình cộng hưởng.

Trên khán đài, một nhà thơ đọc tụng ca trước khi khai mạc bầu cử, song tôi không nghe được lấy một từ: chỉ có những dao động đều đặn sáu âm tiết của con lắc, và cùng với mỗi dao động, giờ phút chưa được định trước mỗi lúc một gần. Tôi vẫn nóng lòng lần giở từng gương mặt trong hàng ngũ như lật từng trang sách - mãi mà vẫn chưa thấy gương mặt duy nhất mình đang tìm, cần phải tìm nhanh hơn, bởi vì con lắc đang tí tách, và rồi sau đó...

Anh ta - tất nhiên là anh ta. Phía dưới, trượt trên tấm kính lấp lánh qua khán đài, đôi tai màu hồng vênh ra như đôi cánh, thân hình đang chạy trông như nút thắt hình chữ S sẫm màu hai lần uốn lượn - anh ta lao đi đầu đó về hướng lối đi nhằng nhịt giữa khán đài.

S, I - một sợi chỉ vô hình (với tôi, luôn có một sợi chỉ giữa họ; tôi còn chưa biết nó là gì - song đến một lúc nào đó tôi sẽ lần ra đầu mối). Mắt tôi bám chặt lấy anh ta, anh ta như một cuộn len lăn đi xa, để lại mối chỉ sau lưng. Anh ta dừng lại, đây rồi...

Như tia chớp điện cao thế: tôi bị xuyên thủng, xoáy thành một nút. Trong hàng của chúng tôi, ở góc chéo 40 độ, S dừng lại, nghiêng người. Tôi thấy I, và cạnh nàng là R-13 nhăn nhó với đôi môi đầy của người da đen trông thật phản cảm.

Ý nghĩ đầu tiên của tôi là lao về phía đó và quát lên với nàng: "Tại sao hôm nay em đi với hắn? Sao lại không muốn đi với anh?" Song sợi tơ nhện thiện nguyện vô hình quấn chặt lấy chân tay; khiến tôi ngồi im như khúc gỗ, nghiêng rặng nhìn không chớp mắt. Giờ đây, cơn đau buốt nhói trong tim; tôi nhớ mình đã nghĩ: "Nếu cơn đau thể xác không phải từ nguyên nhân phi vật chất, thì rõ ràng là..."

Thật đáng tiếc là tôi không rút ra được kết luận nào mà chỉ nhớ lại - điều gì đó về "tâm hồn" thoáng hiện, thành ngữ cổ vô nghĩa - "tâm hồn vấy bẩn". Tôi lặng người: nhịp thơ sáu âm tiết im bật. sắp sửa bắt đầu... Nhưng cái gì mới được?

Nghỉ giải lao năm phút trước giờ bầu cử theo lệ thường. Phút im lặng trước giờ bầu cử theo lệ thường. Song giờ đây không phải là phút im lặng nguyện cầu thiêng liêng như mọi khi, mà như thời của người xưa, khi họ còn chưa biết Thập Lưu Điện của chúng tôi, khi bầu trời chưa được thuần hóa còn có lúc nổi "giông". Giờ đây, bầu trời tựa như của người xưa trước cơn giông.

Không trung như được đúc bằng gang trong suốt. Phải há to miệng để thở. Tiếng xì xào, tai căng ra, đau nhói: đâu đó phía sau có tiếng thì thầm bất ổn như tiếng chuột gặm. Đôi mắt cúi gằm của tôi vẫn luôn thấy hai người bọn họ - I và R - bên nhau, vai kề vai, và trên đầu gối tôi, đôi tay lông lá bồm xồm đáng ghét như của người khác đang run rẩy.

Trong tay mọi người - phù hiệu gắn đồng hồ. Một. Hai. Ba... Năm phút... Từ sân khấu - một giọng như gang thép chậm rãi cất lên:

"Ai tán thành - đề nghị giơ tay lên."

Giá như tôi có thể nhìn vào mắt Người như trước đây - thẳng thắn và trung thành: "Tôi đây. Toàn bộ con người tôi. Hãy tiếp nhận tôi!" Song lúc ấy tôi không dám. Cố gắng lắm tôi mới giơ nổi tay lên, như thể mọi khớp xương của tôi đã rỉ han.

Tiếng sột soạt của hàng triệu cánh tay. Có tiếng "Ôi!" của ai đó! Tôi có cảm giác điều gì đó bắt đầu, song tôi không hiểu là gì, tôi không dám nhìn, không đủ sức...

"Ai phản đối?"

Đó luôn là khoảnh khắc uy nghiêm nhất của buổi lễ: mọi người tiếp tục ngồi yên không nhúc nhích, vui sướng chui đầu vào cái ách thiện nguyện của Mã số của mọi mã số. Song lúc ấy tôi hoảng sợ khi nghe thấy tiếng loạt soạt: rất khẽ, như hơi thở, rồi sau đó còn rõ hơn tiếng kèn đồng của bài quốc ca lúc trước. Tựa như tiếng người trút hơi thở sau cùng rất khẽ - chung quanh ai nẩy mặt tái nhợt, những giọt mồ hôi lạnh lấm tấm trên trán.

Tôi ngược mắt lên, và...

Chỉ một phần trăm giây, mỏng như sợi tóc. Tôi thấy hàng ngàn cánh tay đưa lên "phản đối" rồi hạ xuống. Tôi thấy khuôn mặt nhợt nhạt, như bị gạch chéo dấu chữ thập của I, cánh tay nàng giơ lên. Mắt tôi tối sầm.

Lại một phần trăm giây nữa mỏng như sợi tóc. Ngưng đọng. Im lặng. Mạch đập. Sau đó - như theo hiệu lệnh của một đạo diễn điên rồ - trên khắp

lễ đài lập tức nổi lên tiếng ì ầm, la hét, con lóc của những bộ đồng phục chạy toán loạn, những cái bóng lướt qua của đội Bảo Vệ, gót giày của ai đó trong không trung trước mắt tôi - kể đó là miệng người nào há rộng, kêu la điều gì không rõ. Không hiểu vì có gì điều này khắc sâu vào trí nhớ hơn hết: hàng ngàn cái miệng hét lên những tiếng vô thanh - như trên màn ảnh bộ phim kinh dị.

Và như trên màn ảnh - ở đầu đó đằng xa phía dưới, trước mắt tôi - đôi môi trắng bệch của O; đang đứng nép vào tường ở lối đi, tay khoanh lại che bụng. Rồi nàng biến mất - bị cuốn đi, hay là tôi đã quên bống về nàng, bởi vì...

Rồi không phải trên màn ảnh - mà trong con người tôi, trong trái tim bị bóp nghẹt, trong mạch thái dương đập thành thạch. Phía trên đầu tôi, bên trái, trên băng ghế, đột nhiên R-13 nhảy dựng lên - đỏ bừng, phun tung tóe, điên cuồng. Trong tay anh ta là I, nhột nhạt, đồng phục bị rách từ vai đến ngực, máu đỏ loang trên da trắng... Nàng ôm chặt cổ anh ta, còn anh phóng những bước dài từ băng ghế này sang băng ghế khác - góm ghiếc và khéo léo như khi đột - đem nàng lên phía trên.

Như đám cháy của người xưa - mọi thứ trở nên đỏ rực - tôi chỉ còn biết một điều: phải nhảy lên, đoạt lấy nó. Giờ đây tôi chẳng thể nào giải thích nổi, lấy đâu ra sức mà tôi như một chiếc búa, bổ vào đám đông - nhảy lên vai ai đó, lên băng ghế - chẳng mấy chốc tiến đến gần và nắm lấy cổ áo R.

"Không được cả gan! Không được, tôi nói đây. Bỏ cô ấy ra ngay tức khắc!" (Thật may là giọng tôi nghe không rõ - mọi người đều la hét, đều chạy cuồng cuồng.)

"Ai? Chuyện gì thế? Gì chứ?" Anh ta quay lại, đôi môi run run, phun tung tóe, có lẽ anh ta nghĩ rằng mình bị người của Phòng Bảo Vệ tóm lấy.

"Gì hả? Tôi không muốn, không cho phép! Buông cô ấy ra, ngay tức khắc!"

Song anh ta chỉ chép miệng giận dữ, lúc lắc đầu rồi chạy tiếp. Còn tôi - tôi thấy thật xấu hổ khi chép lại việc này, nhưng tôi thấy dầu sao cũng phải viết lại, để các bạn, những độc giả chưa quen biết, có thể nghiên cứu đến cùng lịch sử căn bệnh của tôi - tôi vung tay đâm vào đầu anh ta. Các bạn có hiểu không - đâm hấn hơi đấy! Tôi nhớ như in việc này. Tôi vẫn nhớ: cảm giác tự do, thoải mái chạy khắp cơ thể sau cú đâm ấy.

I trườn nhanh khỏi tay anh ta.

"Ông đi đi," nàng hét lớn với R, "ông thấy đây: anh ấy... Ông đi đi, R, đi đi!"

R nghiền hàm răng trắng bóng như của người da đen, phun tung tóe vào mặt tôi những từ gì đó, chui xuống dưới rồi mất hút. Tôi bế I lên tay, siết chặt lấy nàng vào lòng rồi mang đi.

Tim tôi đập thành thịch, làn sóng vui sướng, nóng hổi, mạnh mẽ bắn tung tóe theo từng nhịp đập. Cho dù ở đó mọi thứ bay tung thành mảnh vụn - mặc kệ! Chỉ cần được mang nàng đi như thế này, mang đi, đi mãi...

Buổi tối. 22 giờ.

Khó khăn lắm tôi mới cầm bút lên được: một sự mệt mỏi không thể tả sau tất cả những sự kiện chóng mặt của buổi sáng hôm nay. Chẳng lẽ những bức tường bảo vệ hàng thế kỷ nay của Quốc Gia Thống Nhất đã sụp đổ rồi sao? Chẳng lẽ chúng tôi lại thiếu mái nhà che chở, trong tình trạng tự do hoang dã - như tiền nhân xa xưa của chúng tôi? Chẳng lẽ lại không có Lãnh Tu Thiện Nguyên? Phản đối... trong Ngày Nhất Trí - phản đối ư? Tôi thấy xấu hổ, đau đớn, khủng khiếp cho bọn họ. Tuy thế, "bọn họ" là ai? Và chính tôi nữa là ai: "bọn họ" hay "chúng tôi" - lẽ nào tôi biết được ư?

Lúc ấy, nàng ngồi trên băng ghế thủy tinh nóng bỏng dưới ánh mặt trời - ở khán đài phía trên, nơi tôi đưa nàng đến. Vai phải và dưới nữa hở ra - nơi bắt đầu của đường cong kỳ diệu không thể lập phương trình được - một tia máu đỏ mỏng mảnh, ngoằn ngoèo. Nàng dường như không chú ý đến máu, đến bờ ngực trần... không phải, còn hơn thế: nàng thấy tất cả - nhưng chính vì vậy mà bây giờ nếu cần, nếu như đồng phục bị tuột ra - nàng sẵn sàng xé nó ra, nàng...

"Còn ngày mai..." - Nàng thờ hồn hên qua hàm răng nhọn lấp lánh nghiền chặt, "còn ngày mai - chưa biết sẽ ra sao. Anh có hiểu không: em cũng không biết, không ai biết được - không rõ! Anh có hiểu là tất cả những gì được biết đã kết thúc rồi không? Giờ đây mọi thứ sẽ mới, không lường trước được."

Dưới đó người ta chạy cuống cuống, la hét. Nhưng tất cả ở xa, xa hơn, vì nàng đang nhìn tôi, nàng kéo tôi vào xuyên qua ô cửa mắt dát vàng. Cứ thế - lâu thật lâu, im lặng. Vì lẽ gì đó tôi nhớ lại, một lần qua Bức Tường Xanh tôi nhìn vào đôi tròng mắt màu vàng khó hiểu của ai đó, còn trên Bức Tường bày chim lượn vòng vòng (hay là vào một lần khác?).

"Nghe này, nếu ngày mai không có chuyện gì đặc biệt, em sẽ đưa anh tới đó, anh hiểu chứ?"

Không, tôi không hiểu. Song tôi vẫn im lặng gặt đầu. Tôi đã bị hòa tan, tôi là một vô cùng bé, tôi là một điểm...

Thế nhưng, điểm vẫn có logic riêng của nó (logic của ngày hôm nay); điểm chứa nhiều ẩn số hơn bất cứ thứ gì khác; chỉ cần chuyển động, nhúc nhích một chút là nó có thể biến thành hàng ngàn đường cong, hàng trăm vật thể khác nhau.

Tôi không dám nhúc nhích: tôi sẽ biến thành cái gì? Có cảm giác dường như mọi người, cũng như tôi, đều sợ, dù là một cử động nhẹ. Như giờ đây, khi tôi đang viết những ghi chép này, mọi người đều ngồi chết dí trong cái lồng bằng kính của mình, chờ đợi điều gì đó. Ngoài hành lang không nghe thấy tiếng ro ro của thang máy như thường lệ vào giờ này, không có tiếng cười, cũng không có tiếng bước chân. Thỉnh thoảng tôi thấy: hai người một, dáo dác nhìn quanh, đi nhón chân ngoài hành lang, thì thầm điều gì đó...

Ngày mai sẽ ra sao? Ngày mai tôi sẽ biến thành cái gì?

Ghi chép 26

Chủ đề:

THẾ GIỚI TỒN TẠI

SỐT PHÁT BAN

41 ĐỘ

Buổi sáng. Như mọi khi, nhìn qua trần nhà, bầu trời vẫn tròn, vững chắc, hồng hào như gò má. Tôi nghĩ có khi mình còn ít ngạc nhiên hơn, nếu như thấy một mặt trời lạ thường hình vuông trên đầu, người ta mặc quần áo bằng lông thú sắc sỡ, những bức tường bằng đá không nhìn xuyên suốt được. Như vậy nghĩa là thế giới - thế giới của chúng tôi - hãy còn tồn tại? Hoặc đó chỉ là quán tính? Máy đã tắt song những bánh răng vẫn còn lọc xọc và quay - hai vòng, ba vòng - rồi dừng lại ở vòng thứ tư...

Các bạn có quen với trạng thái lạ lẫm ấy không? Nửa khuya bạn chợt tỉnh giấc, mở mắt ra giữa màn đêm và đột nhiên cảm thấy mình bị lạc đường, rồi vội vã, vội vã mò mẫm xung quanh, tìm kiếm gì đó quen thuộc và chắc chắn - bức tường, cái đèn, chiếc ghế chẳng hạn. Tôi đã mò mẫm y như vậy, dò tìm trong Nhật Báo Quốc Gia Thống Nhất - vội vã, vội vã - và đây rồi:

“Hôm qua toàn thể mọi người chào mừng Ngày Nhất Trí, được háo hức mong đợi từ lâu. Lần thứ 48 Lãnh Tụ Thiện Nguyên, người đã nhiều lần chứng tỏ sự thông thái không gì suy suyển của mình, được nhất trí bầu chọn. Lễ hội bị hoen ố bởi một sự cố nhỏ do kẻ thù của hạnh phúc gây ra, lễ tự nhiên chính chúng đã tự chối bỏ quyền được làm những viên gạch để củng cố nền móng Quốc Gia Thống Nhất. Mọi người đều hiểu rõ một điều rằng thật ngớ ngẩn nếu chấp nhận biểu quyết của chúng, tựa như chấp nhận dàn giao hưởng hùng tráng lộng lẫy có lẫn tiếng ho của bệnh nhân tình cờ có mặt tại buổi hòa nhạc...”

Ô thật thông minh! Lễ nào rồi cuộc chúng tôi, bắt kể mọi chuyện xảy ra, đã được cứu thoát? Song thực tế, liệu có thể phản đối suy luận trong sáng như pha lê ấy không?

Tiếp theo là hai dòng nữa:

"Vào lúc 12 giờ hôm nay sẽ tiến hành cuộc họp liên tịch Phòng Hành Chính, Phòng Y Tế và Phòng Bảo Vệ. Trong vài ngày tới sẽ ban bố hành động Quốc gia quan trọng."

Không, những bức tường vẫn đứng vững - chúng đây - tôi có thể mò mẫm thấy chúng. Và đã hết cảm giác lạ lùng rằng tôi bị lạc, tôi đang ở một nơi xa lạ chẳng biết lối về. Và chẳng chút ngạc nhiên là tôi thấy bầu trời xanh, mặt trời tròn; và mọi người đều đi làm việc như thường.

Tôi đi trên đại lộ, bước chân đặc biệt vững chắc, vang vang - và tôi có cảm giác mọi người đều đi như thế. Song ở ngã tư, ngay góc rẽ tôi thấy: mọi người xúm vào góc nhà một cách lạ lùng - dường như trên tường đường ống nào đó bị gãy, nước lạnh phun tung tóe khiến không thể đi lại trên vỉa hè.

Thêm năm, mười bước nữa, dường như tôi cũng bị xối nước lạnh, bật ra khỏi vỉa hè... Trên tường, ở độ cao chừng hai mét - một tờ giấy hình chữ nhật, trên đó là dòng chữ như chất độc màu xanh, thật khó hiểu:

"MEFI"

Ở phía dưới - cái lưng cong hình chữ S, đôi tai vĩnh như đôi cánh, trong suốt do giãn dãn hoặc xúc động. Đưa tay phải lên và kéo tay trái về phía sau một cách vô dụng - như một bên cánh bị thương đau đớn, anh ta nhảy lên - muốn xé tờ giấy - nhưng không thể, lúc nào cũng còn thiếu một chút.

Có lẽ mỗi một người đi ngang qua đây đều có ý nghĩ: "Nếu là tôi, chỉ một mình tôi đến đó, liệu anh ta có nghĩ là tôi phạm lỗi và vì vậy mới muốn..."

Tôi thú nhận là mình có ý nghĩ đó. Song tôi nhớ lại, đã bao lần anh ta là thiên thần hộ mệnh của tôi, bao lần anh ta đã cứu tôi - và tôi đánh bạo đến gần, vươn tay lên xé tờ giấy.

S quay lại, hai mũi khoan xoáy vào tôi nhanh thật nhanh, đến tận đáy, như muốn lấy thứ gì từ đó. Rồi nhướn lông mày bên trái, nháy mắt về phía bức tường, nơi treo tờ giấy có chữ "MEFI". Và cái đuôi của nụ cười anh ta thoáng qua, dường như có vẻ vui vui - khiến tôi ngạc nhiên. Tuy vậy, có gì mà ngạc nhiên. Bác sĩ sẽ luôn thiên về chẩn đoán bệnh sốt phát ban và sốt cao 40 độ đối với triệu chứng mệt mỏi, nhiệt độ tăng chậm của thời kỳ ủ bệnh: ít ra thì cũng rõ ràng đó là bệnh. Tờ giấy có dòng chữ "MEFI" rải rác trên tường hôm nay như nốt phát ban. Tôi hiểu nụ cười của anh ta. (Phải thú nhận là nhiều ngày sau đó tôi mới xác quyết được nụ cười ấy, sau những sự kiện lạ lùng và bất ngờ nhất.)

Đường xuống tàu điện ngầm - dưới chân, trên những bậc thang thủy tinh trong suốt - lại là tờ giấy trắng với dòng chữ "MEFI". Và trên tường

phía dưới, trên băng ghế, trên gương trong toa tàu (rõ ràng được dán vội - không cần thận, xiên xẹo) - khắp nơi đều là những nốt phát ban ghê gớm màu trắng ấy.

Trong im lặng - tiếng ro ro rõ rệt của bánh xe, như nhịp đập của mạch máu bị viêm tấy. Một mã số bị vỗ vai - anh ta giật mình làm rơi cuộn giấy. Và bên trái tôi - một mã số khác: đọc đi đọc lại tờ báo chỉ đúng một dòng, rồi tờ báo rung nhẹ. Tôi cảm thấy khắp mọi nơi - trong tiếng bánh xe, trong những bàn tay, trên tờ báo, trên những hàng mi - mạch đập càng lúc càng nhanh hơn, và có lẽ hôm nay tôi và I sẽ rơi xuống đó, nhiệt độ sẽ tăng lên 39,40, rồi 41 độ - trên vạch đen của nhiệt kế...

Tại xưởng tàu - cũng sự im lặng với tiếng ro ro của những chong chóng vô hình xa xăm. Những cỗ máy đứng trùng trùng im lìm. Chỉ có cần câu, khe khẽ, như nhón chân mà trượt, nghiêng xuống, dùng móng vuốt quắp lấy những khối không khí đóng băng màu xanh và chắt nó vào khoang tàu Tích Phân: chúng tôi chuẩn bị bay thử.

"Thế nào: chúng ta sẽ kết thúc việc chất hàng trong một tuần à?"

Tôi nói với Phó công trình sư. Khuôn mặt anh ta - đĩa sứ điểm những đóa hoa màu xanh nhạt ngọt ngào và màu hồng phấn mềm mại (mắt và môi), nhưng hôm nay chúng bị bạc đi, bị phai màu. Chúng tôi đếm thành tiếng, nhưng bỗng nhiên tôi bị ngắt ngang và đứng há hốc miệng: dưới mái vòm cao, trên một khối xanh được cần câu nâng lên - một hình vuông màu trắng - là tờ giấy được dán lên. Tôi rung động toàn thân - có lẽ, vì cười - phải tôi nghe chính tiếng tôi cười (quý vị từng bao giờ nghe thấy tiếng cười của chính mình chưa?).

"Không, nghe này..." tôi nói, "hãy hình dung, ông đang ở trên máy bay cổ, đồng hồ chỉ độ cao 5000 mét, cánh máy bay gãy, ông rơi xuống lộn tùng phèo, và trên đường rơi ông đếm: 'Ngày mai - từ 12 giờ đến 2 giờ... từ 2 đến 6 giờ... 6 giờ ăn tối...' Không buồn cười sao? Và bây giờ ta đang trong tình trạng đó!"

Bông hoa nhỏ màu xanh động đậy, phồng lên. Giá như tôi được làm bằng thủy tinh và không thấy được những gì xảy ra sau ba hay bốn giờ nữa...

Ghi chép 27

Chủ đề:

KHÔNG CÓ CHỦ ĐỀ NÀO HẾT

- KHÔNG THỂ NÀO

Một mình tôi trong những hành lang bất tận - chính những hành lang ấy. Bầu trời như bằng bê tông cầm lạnh. Ở đâu đó nước nhỏ giọt lên đá. Cánh cửa không trong suốt, nặng nề, quen thuộc - từ đó vọng ra tiếng ro ro ùng đục.

Nàng nói là sẽ đến chỗ tôi vào đúng 16 giờ. Nhưng đã 16 giờ 5 phút, 10 phút, rồi 15 phút mà vẫn chưa thấy nàng đâu.

Trong giây lát, "tôi trước kia" đã hoảng sợ nếu như cánh cửa ấy mở ra. Còn năm phút nữa, và nếu như nàng không bước ra...

Ở đâu đó nước vẫn nhỏ giọt lên đá. Không có ai. Tôi cảm nhận với niềm sung sướng buồn bã: mình được cứu thoát. Tôi chậm rãi đi ngược lại theo hành lang. Hàng kẻ chấm từ những bóng đèn run rẩy trên trần mờ dần...

Đột nhiên, ở phía sau, cánh cửa khua lách cách vội vã, tiếng bước chân nhanh nhẹn, nhẹ nhàng vọng xuống từ trần nhà, từ những bức tường - rồi nàng, như bay bổng, nghệt thở vì chạy nhanh, miệng há ra để thở.

"Em biết là anh sẽ ở đây, sẽ đến đây! Em biết là anh, anh..."

Hàng lông mi như những ngọn giáo tách ra, cho tôi vào trong - và... Biết kể thế nào về chuyện xảy ra với tôi khi làm cái nghi thức tuyệt vời ngớ ngẩn cổ xưa ấy, khi môi nàng chạm vào môi tôi? Phải dùng công thức nào để biểu diễn cơn lốc quét sạch mọi thứ trong tâm hồn tôi, ngoại trừ nàng? Phải, phải, "tâm hồn" tôi - các bạn cứ cười đi nếu muốn.

Nàng cố sức, chậm rãi nhướng mi mắt lên, cố gắng nói chậm rãi:

"Không được, đủ rồi... để sau; bây giờ ta đi thôi."

Cửa mở. Những bậc thang mòn và cũ kĩ. Những gam màu sắc sỡ không chịu nổi, tiếng rít, ánh sáng...

Từ lúc ấy đến giờ đã gần một ngày đêm, mọi thứ trong tôi đã dịu lại đôi chút - tôi thấy vô cùng khó khăn để mô tả lại gần chính xác. Trong đầu như bom nổ, những cái miệng há lớn, những đôi cánh, những tiếng la,

những chiếc lá, những lời nói, những tảng đá - ở sát bên, nhiều lắm, hết cái này đến cái khác...

Tôi nhớ lại - ý nghĩ đầu tiên là: "Nhanh lên, chạy ngược lại ngay". Bởi vì tôi thấy rõ: khi tôi đợi ở đó, trong hành lang - họ đã làm nổ tung hay phá hủy Bức Tường Xanh - và từ thế giới thấp kém đó mọi thứ tràn vào và làm ngập ngụa thành phố sạch sẽ của chúng tôi.

Chắc chắn là tôi đã nói điều gì đó đại loại thế với I.

Nàng cười phá lên:

"Không phải! Đơn giản là ta đã ra ngoài Bức Tường Xanh..."

Khi đó tôi mở to mắt - thực tế ngay trước mắt tôi chính là thứ mà đến nay chưa một sinh vật nào từng được thấy, ngoại trừ thứ đã bị thu nhỏ hàng ngàn lần, yếu ớt, cảm lạnh bởi lớp kính mờ của Bức Tường.

Mặt trời... không phải mặt trời của chúng tôi, khuếch tán ánh sáng đều nhau trên bề mặt phẳng như gương của những vĩa hè: mà là những mảnh sống động, những đốm nhảy nhót không ngừng, khiến mắt bị chói lòa, đầu quay mòng mòng. Rồi cây cối, như những ngọn nến - vươn lên tận bầu trời; tựa bầy nhện lớn ngón trên mặt đất với những cái chân cong queo, tựa những đài phun nước màu xanh cảm lạnh... Và tất cả những thứ ấy cựa quậy, nhúc nhích, xào xạc, quả cầu xù xì va đập dưới chân, còn tôi đứng như trời trồng, không thể cất bước - bởi vì dưới chân không phải là mặt phẳng - các bạn có hiểu không, không phải mặt phẳng - mà là thứ gì đó xộp mềm khó chịu, sống động, xanh rì, đàn hồi.

Tôi bị choáng vì tất cả những thứ ấy, tôi bị nghẹt thở - có lẽ đấy là từ thích hợp nhất. Tôi đứng, hai tay bầu chặt vào một cành cây lắc lư.

"Không sao, không sao đâu! Chỉ lúc đầu thôi, rồi sẽ qua ngay. Dừng cảm lên nào!"

Bên cạnh I - một khuôn mặt nhìn nghiêng của ai đó, mỏng dính, như cắt ra từ tờ giấy, trên tấm lưới màu xanh nhảy nhót đến chóng mặt... Không, không phải của ai đó, mà tôi biết anh ta. Tôi nhớ: là vị bác sĩ. Không, không, tôi biết rất rõ. Tôi biết là: hai người bọn họ vừa cười vừa xóc hai cánh tay tôi kéo về phía trước. Đôi chân tôi vướng vào nhau, lê đi. Đằng trước là rêu bám, những mô đất, tiếng quạ kêu, tiếng chim rít, những cành con, những thân cây, những đôi cánh, những chiếc lá, tiếng huýt...

Rồi cây cối chạy dài và tách ra thành một bãi trống, trên bãi đầy người... hoặc là tôi không biết gọi thế nào: có lẽ, đúng hơn là - những sinh vật.

Vấn đề khó khăn nhất là ở đây. Bởi lẽ điều này vượt ra ngoài mọi giới hạn có thể. Giờ đây tôi mới rõ vì sao I cứ luôn buống bình im lặng về chuyện này: kiêu gì tôi cũng không tin, thậm chí ngay cả nàng. Có lẽ ngày mai tôi cũng sẽ không tin chính bản thân mình - kể cả những ghi chép này.

Trên bãi trống, xung quanh tảng đá tro trụi có hình dạng như chiếc sọ người, một đám đông âm ỉ khoảng ba, bốn trăm người - tạm gọi là "người" vì tôi thấy khó khăn khi dùng tên gọi khác. Tương tự như trên lễ đài, vào khoảnh khắc đầu tiên, bạn chỉ nhận ra những gương mặt quen thuộc trong đám đông, ở đây lúc đầu tôi cũng chỉ thấy những bộ đồng phục màu xanh xám của chúng tôi. Một giây sau đó - giữa những bộ đồng phục, hoàn toàn rõ nét và đơn giản: là những người đen như quạ, hung đỏ, vàng kim, hồng, xám tro, trắng - rõ ràng là người. Tất cả bọn họ không mặc quần áo mà chỉ khoác những bộ lông thú ngắn, rục rờ - tựa như thứ mà mọi người có thể thấy ở con ngựa nhồi rơm tại Bảo Tàng Tiền Sử. Nhưng những người nữ có gương mặt y hệt - phải, giống hệt như những phụ nữ của chúng tôi: màu hồng nhạt và không lông lá, và ngực họ cũng vậy - to lớn, rắn chắc, có dạng hình học rất đẹp. Những người nam thì chỉ một phần trên mặt là không lông lá - cũng như tôi tiên chúng tôi.

Điều này khó tin đến mức, bất ngờ đến mức tôi vẫn cứ thản nhiên mà đứng - tôi khẳng định là mình thản nhiên đứng ngó. Tựa như chiếc cân: ta chất đầy tải lên một đĩa cân - rồi sau đó có chất thêm bao nhiêu nữa tùy ý - thì kim chỉ vạch cũng không hề dịch chuyển...

Đột nhiên tôi đứng một mình, I không còn ở bên tôi nữa - tôi không rõ nàng biến đi đâu và bằng cách nào? Xung quanh toàn là những người lông lá bóng nhoáng như xa tanh dưới ánh mặt trời. Tôi chụp lấy bờ vai đen như quạ, ấm áp, chắc chắn:

"Nghe này, vì Lãnh Tụ Thiện Nguyên, ông có thấy nàng bỏ đi đâu không? Chỉ vừa mới đây, mới phút trước thôi..."

Cặp lông mày nghiêm nghị, rậm rạp nhìn tôi:

"S-S-suyt! Im lặng!" Rồi cái tua tua ấy hất về phía giữa, nơi có tảng đá màu vàng giống như chiếc sọ người.

Trên đó, trên những cái đầu, trên tất cả - tôi thấy nàng. Mặt trời từ sau lưng nàng rọi thẳng vào mắt, và từ đó toàn bộ con người nàng - trên nền

xanh của bầu trời - sắc nét, đen nhánh như than, cái bóng màu than đen khảm trên nền xanh. Cao hơn một chút là mây bay, và dường như không phải là mây, mà là đá tảng, chính nàng cùng đám đông quanh nàng trên tảng đá đó, bãi đất trống lướt đi không tiếng động như một con tàu, còn mặt đất thì nhẹ bâng, bay lên dưới chân...

"Các anh em..." Nàng nói. "Các anh em! Mọi người đều biết: ở đó, sau Bức Tường, trong thành phố, họ đang đóng tàu vũ trụ Tích Phần. Và anh em đều biết: đến một ngày, khi chúng ta phá tan Bức Tường ấy - mọi bức tường - để làn gió xanh thổi từ đầu này đến đầu kia - khắp Trái đất. Song tàu Tích Phần sẽ đem những bức tường lên trên đó, đến hàng ngàn Trái đất khác, nơi đêm nay những ngọn lửa của chúng đang xào xạc với các bạn qua đám lá đêm đen..."

Sóng, bọt, gió vỗ vào tảng đá:

"Đả đảo tàu Tích Phần! Đả đảo!"

"Không, các anh em, không phải đả đảo. Mà là tàu Tích Phần phải thuộc về chúng ta. Vào ngày mà lần đầu tiên nó được phóng lên trời, chúng ta sẽ ở trên đó. Bởi vì chúng ta có Tổng công trình sư tàu Tích Phần. Ông ấy đã rời bỏ những bức tường, ông ấy đến đây cùng tôi, để ở trong hàng ngũ các bạn. Hoan hô Tổng công trình sư!"

Trong tích tắc - tôi bỗng ở trên cao, còn bên dưới là những cái đầu, toàn đầu là đầu, những cái miệng thét lớn, những cánh tay vung lên và hạ xuống. Điều này thật lạ lắm khác thường, ngây ngất: tôi cảm thấy mình ở trên tất cả, tôi mới là tôi, một thực thể riêng, một thể giới, tôi không còn là một hạng tử như mọi khi, mà trở thành một con số có đơn vị.

Thế là tôi - với thân thể méo mó, nhàu nát, hạnh phúc, sau những cái ôm yêu thương - ở phía dưới ngay cạnh tảng đá. Mặt trời, những giọng nói phía trên - lờ mờ cười. Một phụ nữ tóc vàng, toàn thân vàng bóng, ngát mùi cỏ. Tay cô ta cầm một cái chén, rõ ràng là bằng gỗ. Cô ta dùng cặp môi đỏ thắm nhấp một hớp rồi đưa nó cho tôi, còn tôi nhắm mắt, uống một cách thèm khát để dập tắt ngọn lửa - tôi uống những tia lửa lạnh, sắc nhọn, ngọt ngào.

Sau đó - máu trong tôi và toàn thể giới - nhanh hơn cả ngàn lần, mặt đất nhẹ như lông hồng lơ lửng. Mọi thứ đều nhẹ nhõm, đơn giản, rõ ràng.

Lúc này tôi thấy trên tảng đá dòng chữ lớn quen thuộc "MEFI" - và vì lẽ gì đó điều này thật cần thiết, đây là sợi chỉ đơn giản, chắc chắn, nối liền mọi thứ. Tôi thấy một hình tượng thô sơ - có lẽ cũng trên tảng đá ấy: một

cậu bé có cánh, thân hình trong suốt, và ở nơi lẽ ra là trái tim, thì lại là hòn than cháy đỏ, chói lòa. Lại nữa: tôi nhớ hòn than ấy... hoặc không hẳn, mà là cảm nhận được nó - cũng như không nghe thấy mà cảm nhận được từng lời (nàng nói từ trên đó, từ trên tảng đá) - và tôi cảm nhận được mọi người cùng chung nhịp thở - rồi tất cả cùng bay đến nơi nào đó, như bầy chim trên Bức Tường đạo nọ...

Từ phía sau, từ một rừng thân thể ken đặc đang thở cất lên giọng nói lớn:

"Nhưng điều này thật điên rồ!"

Và có lẽ tôi - phải, tôi nghĩ là chính tôi - nhảy lên tảng đá. Mặt trời, những cái đầu, một đường răng cưa màu xanh lục trên nền xanh dương, rồi tôi hét toáng:

"Phải, phải, chính thế! Và mọi người phải nổi điên, tất cả phải điên - càng nhanh càng tốt! Điều đó rất cần thiết - tôi biết mà."

I, sát bên tôi, mỉm cười, hai nếp nhăn sẫm màu từ khóe miệng nhếch lên, tạo thành một góc; và trong tôi là hòn than cháy rực, rồi tức thời nhẹ nhõm, hơi đau đớn, nhưng thật dễ chịu...

Sau đó - chỉ còn những mảnh vỡ vụn, tách biệt.

Một con chim bay thấp và chậm. Tôi thấy nó sống, cũng như tôi, như con người, quay đầu hết sang phải rồi sang trái, và đôi mắt tròn đen nhìn xoáy vào tôi...

Còn nữa: cái lưng với bộ lông lấp lánh màu ngà voi già. Dọc sống lưng, một con côn trùng đen đúa, với đôi cánh tí hon trong suốt, đang bò - cái lưng rung lên để rũ côn trùng xuống, rung lên lần nữa...

Còn nữa: bóng của những chiếc lá đan vào nhau như ô mắt cáo. Dưới bóng mát người ta nằm và nhai thứ gì đó giống như món ăn thần thoại của người xưa: thứ trái dài dài màu vàng và mẩu gì đó màu đen. Một phụ nữ dúi thứ đó vào tay tôi, và tôi thấy buồn cười: tôi không biết liệu tôi có thể ăn nó được không.

Lại nữa: đám đông, những đầu, những chân, những tay, những miệng. Những gương mặt thoáng hiện trong giây lát rồi mất hút, phồng lên như bong bóng. Rồi trong thoáng chốc, hoặc có lẽ do tôi tưởng tượng - đôi tai như đôi cánh đang bay giăng ra, trong suốt.

Tôi hết sức bình sinh siết chặt tay I. Nàng quay lại.

"Anh sao vậy?"

"Anh ta ở đây... Anh có cảm giác..."

"Anh ta là ai?"

"...Vừa mới tức thì, trong đám đông..."

Đôi lông mày mảnh, đen như than nhướng lên về phía thái dương thành hình tam giác nhọn, nụ cười. Tôi không rõ vì sao nàng cười - sao lại có thể cười được nhỉ?

"Em không hiểu - I, em không hiểu rằng anh ta hoặc ai đó trong bọn họ có mặt ở đây có nghĩa là gì sao?"

"Buồn cười thật! Chẳng lẽ ai đó bên kia Bức Tường lại có ý nghĩ trong đầu là chúng ta đang ở đây. Anh nhớ lại xem: có khi nào anh nghĩ chuyện này lại có thể xảy ra? Họ truy bắt chúng ta ở bên kia, mặc họ! Anh nằm mơ hay sao vậy."

Nàng mỉm cười nhẹ nhõm, vui tươi, và tôi cũng mỉm cười, mặt đất ngát ngây, vui tươi, nhẹ bẫng - lơ lửng...

Ghi chép 28

Chủ đề:

HAI PHỤ NỮ

ENTROPY⁸¹⁸ VÀ NĂNG LƯỢNG

PHẦN MỜ CỦA CƠ THỂ

Này nhé, nếu thể giới của các bạn cũng giống như thể giới tổ tiên xa xưa của chúng tôi, thì hãy hình dung là có lần các bạn bắt gặp một lục địa thứ sáu hay thứ bảy gì đó ở giữa đại dương - hòn đảo Atlantis chẳng hạn, và trên đó là những thành phố như mê cung huyền thoại, với những con người bay lượn giữa không trung chẳng cần đôi cánh hoặc phi cơ, họ nhắc bổng những hòn đá bằng nhãn lực - tóm lại là những gì không thể tưởng tượng nổi trong đầu bạn, cho dù bạn bị bệnh mộng mơ đi chăng nữa. Đó là những gì xảy ra với tôi hôm qua.

Các bạn hiểu cho, bởi lẽ kể từ thời Cuộc Chiến Tranh Hai Trăm Năm, chưa từng bao giờ có một ai trong chúng tôi bước ra khỏi Bức Tường - như tôi đã kể với các bạn.

Tôi biết: bốn phận của tôi trước các bạn, những người bạn chưa quen biết, là kể thật tỉ mỉ về cái thể giới lạ lùng và đầy bất ngờ ấy, đã hiện ra trước mắt tôi vào hôm qua. Song đến giờ tôi vẫn còn chưa sẵn sàng để quay lại đó. Mọi thứ thật mới mẻ, cơn mưa rào sự kiện, còn tôi không thể thu thập toàn bộ: tôi hứng vạt áo, khum hai lòng bàn tay - mà rốt cuộc hàng xô đầy vẫn chảy tràn trề, đọng lại trên trang giấy này chỉ là những giọt...

Đầu tiên tôi nghe có tiếng nói lớn ngoài cửa phòng mình - tôi nhận ra giọng I, dẻo dai, âm vang kim loại - và một giọng khác, cứng nhắc, thẳng băng như cây thước kẻ - giọng của U. Sau đó cửa phòng mở sầm, bắn tung cả hai người vào phòng tôi. Chính xác như thế: bắn tung. I đặt tay lên lưng ghế của tôi và nhe răng cười với người kia qua vai phải. Tôi không muốn hứng chịu nụ cười như thế chút nào.

"Ông xem," nàng nói với tôi, "hình như bà này tự đặt mục tiêu cho mình là phải bảo vệ ông khỏi tôi như một đứa trẻ nhỏ. Điều này đã được sự cho phép của ông chưa?"

Khi đó, người phụ nữ kia rung động đôi mang cá:

"Phải, ông ấy chỉ là một cậu bé. Phải rồi! Chỉ vì ông ấy không thấy những gì cô làm với ông ấy - cốt chỉ để... tất cả chỉ là diễn trò kịch kỡm. Phải! Bồn phận của tôi là..."

Trong tích tắc, qua tấm gương là hình ảnh đôi lông mày thẳng của tôi rung động và gẫy gập. Tôi chồm lên, khó khăn lắm mới kiềm chế được, hai bàn tay lông lá nắm chặt, khó nhọc rít qua kẽ răng từng lời, hét thẳng vào mặt bà ta, vào đôi mang cá:

"Ccc...cút ngay! Ngay lập tức!"

Đôi mang cá phồng lên đỏ như ngói, sau đó xẹp xuống, xám ngoét. Bà ta há hốc miệng định nói điều gì đó, nhưng không thốt nên lời, rồi bỏ ra.

Tôi nhảy bổ đến chỗ I:

"Anh không yêu cầu - không đòi nào yêu cầu việc đó! Bà ta dám... với em ư? Nhưng em không được nghĩ rằng anh nghĩ... rằng bà ta... Đó là vì bà ta muốn đăng ký với anh, còn anh..."

"May thay, bà ta không kịp đăng ký đâu. Cho dù có cả ngàn người như bà ta, em cũng không coi ra gì. Em biết là anh chỉ tin mỗi em thôi, chứ không phải cả ngàn người đó. Bởi lẽ sau những gì xảy ra hôm qua - em sẽ trải lòng với anh đến cùng như anh đã từng muốn. Em đặt tính mạng mình trong tay anh, anh có thể, bất cứ lúc nào..."

"Gì cơ, bất cứ lúc nào là sao?" Đột nhiên tôi hiểu ra - máu dồn hết lên tai, lên mặt, tôi la lớn: "Đừng nói thế, đừng bao giờ nói với anh như thế! Em hiểu rồi mà, đó là anh trước kia, còn bây giờ..."

"Ai biết được... Người ta cũng giống như một cuốn tiểu thuyết: chưa đến trang cuối thì chưa biết kết cục sẽ ra sao. Bằng không thì đâu đáng để đọc..."

I vượt đầu tôi. Tôi không trông rõ mặt nàng, nhưng theo giọng nói có thể thấy: nàng đang nhìn đâu đó xa xăm, dõi mắt vào đám mây lơ lửng, chầm chậm không tiếng động, trôi về phương trời vô định...

Đột nhiên nàng đẩy tôi ra - dứt khoát mà dịu dàng:

"Nghe này: em đến để nói với anh rằng có lẽ lúc này là những ngày cuối chúng ta... Anh biết không: từ chiều nay tất cả những buổi học ở thánh phòng sẽ bị hủy bỏ."

"Hủy bỏ?"

"Phải. Em đi ngang qua và thấy người ta đang chuẩn bị cho việc gì đó trong các thính phòng, kê bàn, những bác sĩ mặc áo choàng trắng."

"Nhưng điều ấy nghĩa là gì?"

"Em không biết. Đến giờ vẫn chưa ai biết. Đó là điều tệ hại nhất. Em chỉ có cảm giác: điện đã bật, tia lửa điện đã phóng - nếu không hôm nay thì ngày mai... Tuy nhiên, có thể họ sẽ không kịp."

Tôi không còn hiểu gì hết: ai là "họ" và ai là "chúng ta". Tôi không biết tôi mong muốn điều gì: muốn họ kịp hay muốn họ không kịp. Tôi chỉ rõ một điều: I hiện đang đi sát bờ vực và bất cứ lúc nào...

"Nhưng thế thì thật điên rồ," tôi nói. "Bọn em - và Quốc Gia Thống Nhất. Điều đó chẳng khác nào lấy tay bịt miệng súng và nghĩ là có thể ngăn được phát đạn. Điều đó hoàn toàn điên rồ!"

Nàng mỉm cười:

"Mọi người phải điên - điên càng nhanh càng tốt. Hôm qua ai đó đã nói câu này. Anh có nhớ không? Ở đó..."

Đúng rồi, tôi có ghi chép lại. Như vậy, điều này là có thực. Tôi im lặng ngắm gương mặt nàng: lúc này trên gương mặt hiện rõ chữ thập thẫm màu.

"Em yêu, hãy còn chưa muộn... Nếu em muốn, anh sẽ bỏ hết mọi thứ, quên hết mọi thứ và bỏ đi cùng em, ra ngoài Bức Tường - đến chỗ họ... dù cho anh còn chưa biết họ là ai."

Nàng lắc đầu. Qua ô cửa sổ mắt màu đen - sâu bên trong, tôi thấy lò lửa đang cháy, những tia lửa, ngọn lửa bốc cao, cả núi củi khô chất đống. Và tôi thấy rõ: đã quá muộn, lời nói của tôi chẳng có tác dụng gì...

Nàng đứng lên - sắp sửa đi khỏi. Có lẽ, những ngày cuối cùng, những phút cuối cùng... Tôi siết chặt tay nàng.

"Đừng mà! Thêm một chút nữa - nào, vì... vì..."

Nàng chậm rãi nâng tay tôi lên, đưa ra ánh sáng, cánh tay lông lá mà tôi ghét cay ghét đắng. Tôi muốn rút lại nhưng nàng nắm chặt.

"Tay anh... Anh không biết chứ - ít ai biết rằng những phụ nữ ở đây, ở thành phố, yêu những người có cánh tay này. Trong anh có lẽ còn sót lại những giọt máu của rừng hoang nắng gió. Có lẽ vì thế mà em... anh..."

Im lặng. Thật lạ, thứ im lặng, thứ trống rỗng này khiến tim tôi đập thành thịch. Tôi la lên:

"Ôi! Em khoan đi đã! Khoan đi khi chưa kể anh nghe về họ - vì sao em yêu... Họ, thậm chí anh còn chưa biết họ là ai, họ từ đâu tới. Họ là ai? Là một nửa chúng ta đánh mất? Hydro và oxy - để tạo thành nước - suối, biển, thác, sông, bão - cần phải kết hợp hai nửa ấy..."

Tôi nhớ rõ từng cử chỉ của nàng. Tôi nhớ nàng cầm miếng tam giác bằng thủy tinh từ bàn của tôi và suốt thời gian tôi nói áp một cạnh nhọn lên má - trên má nàng hiện lên một vết trắng, rồi chuyển sang màu hồng và biến mất. Thật lạ là tôi không tài nào nhớ được lời nàng nói - nhất là khúc đầu - mà chỉ những hình ảnh, những gam màu rời rạc.

Tôi chỉ biết: đầu tiên là về Cuộc Chiến Tranh Hai Trăm Năm. Và rồi - màu đỏ trên cỏ xanh, trên đất đen, trên tuyết biếc - những vũng đỏ không khô. Rồi những bãi cỏ cháy vàng dưới ánh mặt trời, những con người da màu vàng, trần trụi, lông lá, bên cạnh là bầy chó lông lá, bên cạnh những xác chó thối rữa, mà cũng có thể là những xác người... Tất nhiên là bên ngoài bức tường: bởi vì thành phố đã chiến thắng, bên trong thành phố là thực phẩm được tổng hợp từ dầu mỡ của chúng tôi hiện nay.

Hầu như từ bầu trời xuống mặt đất - lớp màn đen nặng nề, rung động như những cột khói chậm trên rừng, trên làng. Tiếng tru (rống/hú) khản đặc - những chuỗi màu đen vô tận vọng về thành phố, để được cứu bằng sức mạnh, để được dạy hạnh phúc.

"Anh biết hết ư?"

"Phải hầu như."

"Nhưng anh không biết - chỉ ít người biết - là một phần nhỏ còn sống sót và sinh sống ở bên ngoài Bức Tường. Họ bỏ vào rừng, trần trụi. Họ học cách sống ở đó bằng cây cối, thú hoang, chim chóc, hoa cỏ, mặt trời. Họ khoác lông thú, song dưới lớp lông còn giữ được dòng máu nóng đỏ. Bọn anh tệ hơn: các anh khoác những con số, những con số bò như rắn. cần phải xé bỏ tất cả và đuổi vào rừng trần truồng. Cứ học run vì sợ, vì vui sướng, vì giận dữ, vì đói, cứ cầu ngọn lửa. Còn bọn em, MEFI - bọn em muốn..."

"Khoan đã - 'MEFT? MEFI là cái gì?"

"MEFI ư? Đó là cái tên cổ xưa, đó là... Anh nhớ không: ngoài đó trên tảng đá có khắc hình cậu bé... Hay thế này: tốt hơn hết em sẽ nói bằng ngôn ngữ của anh, như vậy sẽ dễ hiểu hơn. Thế này: hai lực trong tự nhiên -

entropy và năng lượng. Một thứ - dẫn tới an vui sung sướng, cân bằng hạnh phúc; thứ khác dẫn tới phá hủy cân bằng, hoạt động khổ đau bất tận. Entropy được thờ phụng như Chúa trời bởi tổ tiên của chúng ta, hay đúng hơn là tổ tiên của các anh, những Kitô hữu. Còn chúng ta, chúng ta chống Chúa, chúng ta..."

Đúng lúc ấy có tiếng gõ cửa khẽ như tiếng thì thầm - rồi nhảy vào phòng chính là người phăng dẹt có cái trán sụp xuống mắt, người có lần đem thư của I đến cho tôi.

Anh ta chạy đến chúng tôi, dừng lại, thở phì phò như kéo bể, không nói được lời nào. Ất hẳn đã phải chạy trôi chết.

"Thế nào! Có chuyện gì?" I chụp lấy tay anh ta.

"Họ đang đến..." Cuối cùng bể cũng phì phì ra được. "Đội Bảo Vệ và anh ta cùng với họ - tên gì nhỉ... tựa như cái lưng gù..."

"S-?"

"Đúng hẳn! Đã vào trong nhà rồi. Họ đến đây ngay bây giờ đây. Nhanh lên, nhanh nào!"

"Vớ vẩn! Còn kịp mà..." Nàng bật cười, trong mắt hiện lên những tia lửa tươi vui.

Đó là sự dửng dưng cảm phi lý ngớ ngẩn hoặc là có gì đó tôi còn chưa hiểu.

"I, vì Lãnh Tụ Thiện Nguyên! Em phải hiểu là..."

"Vì Lãnh Tụ Thiện Nguyên?" Nụ cười hình tam giác nhọn.

"Thôi nào, vì anh... Van em đây."

"Ô, em còn phải nói với anh một việc nữa... Thôi được để ngày mai..."

Nàng vui vẻ (phải, vui vẻ) gật đầu với tôi; người kia cũng gật đầu với tôi, trong giây lát chui ra khỏi tấm màn trên trán. Tôi còn lại một mình.

Nhanh chóng ngồi vào bàn. Giờ sổ ghi chép, lấy bút - để họ thấy tôi đang ngồi làm việc vì Quốc Gia Thống Nhất. Bỗng mỗi sợi tóc trên đầu sống động, từng sợi nhúc nhích: "Gì nào, nếu họ lấy và đọc chỉ một trang thôi từ những ghi chép này, từ đoạn cuối?"

Tôi ngồi sau bàn không nhúc nhích - và tôi thấy, những bức tường run rẩy, ngồi bút run rẩy trong tay tôi, những con chữ rung rinh, nhòe nhoẹt...

Phải giấu đi. Nhưng giấu đâu bây giờ, xung quanh toàn kính. Đốt đi? Nhưng từ hành lang và phòng bên cạnh họ sẽ thấy. Sau nữa là tôi không thể, không đủ sức huy được mảnh thân thể đau khổ, và có lẽ là quý giá nhất ấy.

Từ xa, trong hành lang, vọng đến tiếng nói, tiếng bước chân. Tôi chỉ kịp chụp lấy một xấp giấy nhét dưới chỗ ngồi - giờ đây tôi dính chặt với chiếc ghế run rẩy đến từng nguyên tử vật chất, và sàn nhà dưới chân như boong tàu trôi trên biển lên xuống...

Co rúm người lại, rúc vào trú ẩn dưới vành trán - tôi len lén nhìn từ dưới trán, và thấy họ đi hết phòng này sang phòng khác, bắt đầu từ bên phải hành lang, càng lúc càng đến gần. Một số người ngồi bất động cũng như tôi; một số khác lật đật mở rộng cửa để đón họ - những người may mắn! Giá như tôi cũng...

"Lãnh Tự Thiện Nguyên là phương thuốc sát trùng hoàn hảo nhất, cần thiết cho nhân loại, vì thế trong cơ thể của Quốc Gia Thống Nhất không hề có sự nhu động của thành ruột..." - Tôi nặn ra điều hoàn toàn vô nghĩa này bằng ngòi bút nhảy nhót và càng lúc càng cúi gập người trên bàn thấp hơn, trong đầu tôi là tiếng búa điên loạn của lò rèn, còn sau lưng tôi nghe tiếng tay nắm cửa kêu lách cách, gió lùa vào, chiếc ghế tựa tôi ngồi lắc lư...

Chỉ đến lúc đó tôi mới khó nhọc rời khỏi trang giấy và quay lại phía những người mới vào (thật khó khăn để diễn trò... Ồ, hôm nay ai nói với tôi về việc diễn trò nhỉ?), S dẫn đầu - U ám, lặng lẽ, xoáy nhanh cặp mắt sâu như hai giếng nước vào tôi, vào chiếc ghế tựa của tôi, vào xấp giấy đang run rẩy trong tay tôi. Sau đó chừng một giây - những gương mặt quen thuộc hằng ngày xuất hiện tại ngưỡng cửa, trong đám đó nổi bật lên một khuôn mặt - đôi mang cá màu nâu hồng phồng lên...

Tôi nhớ lại mọi chuyện xảy ra trong căn phòng này nửa giờ trước, và tôi thấy rõ là bây giờ bà ta... Toàn bộ con người tôi đập rộn ràng và rung động trong phần thân thể (may thay, không trong suốt) đang che đậy xấp bản thảo.

U tiến lại sau lưng S, dè dặt chạm vào tay áo anh ta và nói khẽ:

"Đây là D-503, Tổng công trình sư tàu Tích Phân. Có lẽ ông đã nghe nói đến? Ông ấy - lúc nào cũng thế, luôn ngồi sau bàn viết... Chẳng hề biết thương xót bản thân chút nào!"

Bà ấy nói về tôi ư? Quả là một phụ nữ tuyệt vời, phi thường.

S trườn về phía tôi, nghiêng người qua vai tôi ngó xuống bàn. Tôi lấy khuỷu tay che tờ giấy ghi chép, nhưng anh ta nói lớn thật nghiêm khắc:

"Yêu cầu ông cho tôi xem cái gì ở đó, ngay lập tức!"

Đỗ bưng vì xấu hổ, tôi đưa anh ta tờ giấy. Anh ta đọc, và tôi thấy trong ánh mắt của anh ta thoáng một nụ cười, lan nhanh xuống mặt, rồi đọng lại trên môi bên phải, khóe mép khẽ lay động...

"Hơi nhập nhằng nước đôi một chút, tuy nhiên... Được rồi, ông cứ tiếp tục: chúng tôi sẽ không làm phiền ông nữa."

Anh ta bì bõm bước ra phía cửa, như mái chèo khua nước, cùng với mỗi bước đi của anh ta, đôi chân, đôi tay, những ngón tay dần trở lại có cảm giác trong cơ thể tôi, tôi đã thở được...

Điều cuối cùng: U nán lại ở phòng tôi, bước đến gần, nghiêng vào tai tôi thì thầm:

"May cho ông là tôi..."

Chẳng hiểu bà ấy nói thế có ngụ ý gì?

Sau đó, đến tối tôi mới biết: họ dẫn đi ba mã số. Tuy nhiên, chẳng có ai bàn tán gì về chuyện ấy cũng như về mọi chuyện đã xảy ra. (Sự im lặng hiển nhiên này chứng tỏ rõ ràng chương trình giáo huấn của đội Bảo Vệ có tầm ảnh hưởng trong môi trường chúng tôi.) Những cuộc trò chuyện chủ yếu là về áp kế sụt nhanh và thời tiết thay đổi.

Ghi chép 29

Chủ đề:

NHỮNG DÂY CHỈ TRÊN MẶT

NHỮNG CHỒI NON

LỰC NÉN PHI TỰ NHIÊN

Thật lạ: vạch khí áp kẻ tụt xuống, mà vẫn không có gió. Yên ắng. Đâu đó trên cao, cơn bão mà chúng tôi còn chưa nghe thấy đã bắt đầu nổi lên. Mây đen lướt vùn vụt. Chúng hãy còn ít - những mảnh rời rạc hình răng cưa. Và như thế: dường như một thành phố nào đó trên cao bị lật nhào, và những mảnh tường, những mảnh tháp đồng hồ bay xuống, chắt đông trước mắt nhanh khủng khiếp - càng lúc càng gần - song chúng còn phải bay qua vô tận xanh ngắt nhiều ngày nữa, cho đến khi còn chưa đổ ập xuống đáy phía dưới, chỗ chúng tôi.

Bên dưới vẫn yên ắng. Trên không trung - những dây chỉ mỏng manh, khó hiểu, dường như vô hình. Cứ mỗi mùa thu chúng được mang đến từ nơi đó, phía sau Bức Tường. Trôi chậm chậm - rồi đột nhiên bạn cảm thấy: có thứ gì đó lạ lẫm, vô hình bám trên mặt, bạn muốn gỡ bỏ nó - nhưng không được, không làm sao có thể tách chúng ra được...

Những dây chỉ ấy đặc biệt nhiều - nếu lại gần Bức Tường Xanh, nơi tôi đi sáng nay: I hẹn tôi gặp nàng ở Nhà Cổ - tại "căn hộ" của chúng tôi.

Tôi đã đi qua tòa Nhà cổ đồ sộ, thì nghe tiếng bước chân nhỏ bé, vội vã của ai đó phía sau, hơi thở gấp gáp. Tôi quay lại và thấy O đang đuổi theo tôi.

Toàn thân nàng tròn trịa, rắn rỏi và hoàn thiện một cách đặc biệt. Cánh tay, khuôn ngực, toàn bộ cơ thể quen thuộc của nàng thật đầy đặn, làm chật căng bộ đồng phục; giờ đây dường như muốn xé rách lớp vải mỏng để chui ra ngoài ánh sáng, ánh mặt trời. Tôi hình dung: ở đó, trong khu rừng xanh, vào mùa xuân những chồi non ương ngạnh xuyên qua mặt đất - để nhanh chóng trở nhánh, trở lá, nhanh chóng trở hoa.

Nàng im lặng trong ít phút, ánh mắt xanh rực rỡ nhìn tôi.

"Em có thấy ông - hôm đó, vào Ngày Nhất Trí."

"Tôi cũng thấy cô..." - Tôi nhớ lại, lúc đó nàng đứng phía dưới, trên lối đi hẹp, nép vào tường, hai tay che bụng.

Tôi đưa mắt nhìn cái bụng tròn dưới làn áo của nàng, không chủ tâm.

Rõ ràng, nàng nhận thấy - toàn thân trở nên tròn trĩnh hồng hào, nụ cười cũng màu hồng.

"Em cảm thấy hạnh phúc - thật hạnh phúc... Thật tràn đầy - ông có hiểu không: tràn đến miệng. Bây giờ em đi mà chẳng nghe thấy gì xung quanh, chỉ lắng nghe bên trong, trong người em..."

Tôi lặng thinh. Trên mặt tôi có gì đó thật lạ lẫm, thật khó chịu - song tôi không thể nào rũ nó đi được. Đột nhiên, thật bất ngờ, ánh mắt còn xanh rục hơn, nàng nắm lấy bàn tay tôi - rồi tôi cảm thấy môi nàng trên tay tôi... Chuyện này xảy ra lần đầu trong đời tôi. Đó là lỗi âu yếm cổ xưa từ nàng mà đến nay tôi chưa hề biết, một cảm giác đau đớn và xấu hổ khiến tôi rụt phắt tay về (có lẽ hơi thô bạo).

"Nghe này, cô điên rồi! Và không chỉ thế - ý tôi là, cô... Cô vui sướng vì chuyện gì chứ? Lẽ nào cô có thể quên điều gì đang đợi cô? Nếu không phải bây giờ, thì cũng là một tháng nữa, hai tháng nữa..."

Ánh sáng của nàng tắt ngấm; lập tức mọi vòng tròn oằn xuống, gập lại. Tôi thấy trong tim mình - một lực nén khó chịu, thậm chí đau đớn, có liên quan đến cảm giác thương hại (trái tim - chẳng là gì ngoài một máy bơm lý tưởng; một máy nén, co bóp - hút chất lỏng bằng bơm là sự phi lý về mặt kỹ thuật; từ đó thấy rõ: về mặt bản chất, tất cả những thứ như "tình yêu", "lòng thương hại", vân vân... thật vô cùng phi lý, phi tự nhiên, không lành mạnh, chúng gây ra lực nén như thế.)

Yên lặng. Tấm kính màu xanh đục của Bức Tường ở phía bên trái. Khối nhà đồ sộ màu đỏ sẫm ở phía trước.

Hai gam màu này phối hợp lại, khiến trong tôi nảy sinh một ý tưởng - tôi có cảm giác là một ý tưởng sáng chói.

"Gượm đã! Tôi biết một cách để cứu cô. Tôi giải thoát cô khỏi ý định: thấy mặt đứa bé sinh ra xong rồi chết. Cô có thể nuôi nó, cô hiểu không, cô sẽ dõi theo nó lớn lên trong vòng tay cô, sẽ tròn trịa, sẽ đầy đặn như trái chín..."

Toàn thân nàng rung động, bầu chặt lấy tôi.

"Cô có nhớ người phụ nữ ấy không... lúc đó lâu rồi, khi đi dạo. Thế này: bây giờ cô ấy đang ở đây, trong Nhà Cổ. Ta cùng đến chỗ cô ấy, tôi cam đoan: tôi sẽ thu xếp mọi việc ngay."

Tôi đã hình dung, hai chúng tôi - tôi và I - dẫn nàng theo lối hành lang - và nàng đã ở đó, giữa đám hoa, cỏ, lá... Song nàng buông tay tôi lùi ra sau, hai đầu nhọn của vầng trăng khuyết màu hồng run rẩy và cong xuống.

"Đó chính là cô ấy," nàng nói.

"Nghĩa là..." Tôi đâm ra bối rối vì duyên cớ nào đó. "Phải rồi, chính cô ấy."

"Ông muốn em đến chỗ cô ấy, để nhờ cô ấy, để em... Đừng bao giờ nói chuyện đó với em, đừng thêm một lời nào hết!"

Cúi người xuống, nàng nhanh chóng rời khỏi tôi. Dường như nhớ tới điều gì đó, nàng quay lại và lớn tiếng:

"Em sẽ chết - phải, mặc kệ! Chẳng việc gì tới ông - ông có liên quan gì đâu mà?"

Yên lặng. Những mảnh tường, mảnh tháp màu xanh từ trên rơi xuống, chất đống trước mắt với một tốc độ khủng khiếp, song chúng còn phải bay xuyên qua vô tận nhiều giờ, hoặc có lẽ nhiều ngày nữa; những dây chỉ chậm chậm lơ lửng, bám lên mặt - không cách nào gỡ bỏ chúng được, không cách nào tách rời chúng được.

Tôi bước chậm chậm đến Nhà cổ. Trong tim cảm thấy một lực nén vô lý giày vò...

Ghi chép 30

Chủ đề:

SỐ TẬN CÙNG

SAI LẦM CỦA GALILEO

TỐT HƠN CHĂNG?

Đây là cuộc nói chuyện của tôi và I hôm qua, tại Nhà Cổ, giữa những huyền ảo sắc sỡ sắc màu làm dập tắt lối tu duy logic - những màu đỏ, lục, vàng đồng, trắng, cam... Và suốt thời gian trò chuyện là nụ cười đông cứng trong đá cẩm thạch của nhà thơ mũi hếch cổ xưa.

Tôi tái tạo toàn bộ cuộc đối thoại từng chữ một - bởi lẽ, tôi cảm thấy, nó có ý nghĩa quan trọng quyết định vận mệnh của Quốc Gia Thống Nhất - hơn thế nữa: vận mệnh của vũ trụ. Rồi sau đó, các bạn, những độc giả chưa quen biết, có lẽ sẽ tìm ra lời biện minh nào đó cho tôi...

Ngay lập tức, không cần rào đón, I trút tất cả lên tôi:

"Em biết là ngày mốt bọn anh sẽ thực hiện chuyến bay thử nghiệm đầu tiên tàu Tích Phân. Vào hôm đó bọn em sẽ chiếm tàu."

"Gì chứ? Ngày mốt?"

"Phải. Anh ngồi đây, đừng lo. Bọn em không thể mất thêm giây phút nào hết. Trong số hàng trăm người mà Đội Bảo Vệ bắt hủ họa hôm qua, có mười hai người MEFI. Nếu để chậm hai, ba ngày, họ sẽ chết."

Tôi im lặng.

"Để theo dõi quá trình thử nghiệm - người ta phải cử đến chỗ bọn anh những kĩ sư điện, cơ khí, bác sĩ, chuyên viên khí tượng. Đúng 12 giờ - anh nhớ đây - khi chuông báo giờ ăn trưa và mọi người đến nhà ăn, bọn em sẽ ở lại hành lang, khóa mọi người lại trong nhà ăn - và tàu Tích Phân sẽ thuộc về bọn em... Anh hiểu không: cần phải làm bằng mọi giá. Tàu Tích Phân trong tay bọn em sẽ là vũ khí, sẽ giúp kết thúc mọi việc tức thì, nhanh chóng, không đau đớn. Phi cơ của họ... ha ha! Đơn giản chỉ là con muỗi mất tí hon chống lại điều hâu. Rồi sau đó: nếu như tình thế bắt buộc - có lẽ sẽ hướng nòng động cơ xuống dưới và chỉ thực hiện một việc..."

Tôi nhảy nhóm:

"Thật vô nghĩa! Thật ngớ ngẩn! Lẽ nào em không thấy rõ rằng những gì bọn em trù tính... đó là cách mạng?"

"Phải, cách mạng! Vì sao lại ngớ ngẩn chứ?"

"Ngớ ngẩn... bởi vì không thể có cách mạng. Bởi vì - không phải em mà là anh nói - cuộc cách mạng của chúng ta đã là cuộc cách mạng sau cùng. Không thể có cuộc cách mạng nào khác nữa. Điều này bất cứ ai cũng đều hiểu rõ..."

Hình tam giác nhọn từ cặp lông mày, vẽ giễu cợt:

"Anh yêu của em: anh là nhà toán học. Thậm chí còn hơn thế: anh là một triết gia toán học. Thế này nhé, hãy gọi tên số tận cùng."

"Nghĩa là sao? Anh... anh không hiểu: số nào là tận cùng?"

"Là... số cuối cùng, trên hết thảy, là số lớn nhất."

"Nhưng mà I này, điều ấy thật ngớ ngẩn, số các số là vô tận, làm sao có một con số tận cùng được?"

"Vậy làm sao anh lại nghĩ có thể có cuộc cách mạng cuối cùng được? Không có cuộc cách mạng cuối cùng - chúng vô tận. Cuối cùng - là dành cho trẻ con, vô tận chỉ hù dọa trẻ con, là cần thiết để cho trẻ con ngủ ngon hằng đêm."

"Nhưng có ý nghĩa gì - ý nghĩa của toàn bộ chuyện này là gì? Vì Lãnh Tự Thiện Nguyên? Ý nghĩa gì, một khi mọi người đều đang hạnh phúc?"

"Giả sử... Thôi được, cứ cho là như thế. Rồi tiếp theo sau đó là gì?"

"Thật buồn cười! Câu hỏi thật quá trẻ con. Kể một câu chuyện cho trẻ con đến hết chuyện, chúng rút cuộc vẫn cứ nài hỏi: tiếp theo sau đó là gì?"

"Trẻ con chính là những triết gia dũng cảm duy nhất. Những triết gia dũng cảm nhất định là trẻ con. Chính thế, cân phải như trẻ con, luôn luôn là: tiếp theo sau đó là gì?"

"Tiếp theo chẳng là gì cả! Chấm hết. Trong toàn vũ trụ - là sự cân bằng, đều khắp mọi nơi..."

"Ái chà: cân bằng, đều khắp mọi nơi! Mấu chốt ở đây chính là - entropy, một entropy tâm lý. Anh là nhà toán học, lẽ nào anh không rõ rằng chỉ có sự khác biệt, sự chênh lệch nhiệt độ, chỉ có sự tương phản nhiệt mới tạo ra sự sống. Nếu như khắp mọi nơi trong vũ trụ, chỉ toàn những vật thể

nóng như nhau hoặc lạnh như nhau... Chúng phải va chạm để tạo ra lửa, vụ nổ, Gehenna⁹[9]. Chúng ta sẽ đẩy chúng va chạm."

"Nhưng I này, em phải hiểu, phải hiểu là tổ tiên chúng ta trong thời Chiến Tranh Hai Trăm Năm cũng làm chính điều ấy..."

"Ồ, họ đã làm đúng, đúng ngàn lần. Họ chỉ có một sai lầm: sau đó họ tin rằng họ là số tận cùng - con số không tồn tại trong tự nhiên, không có. Sai lầm của họ là sai lầm của Galileo: ông đã đúng, khi nói Trái đất quay quanh Mặt trời, nhưng ông không biết là toàn bộ Hệ mặt trời cũng quay quanh một trung tâm nào đó, ông không biết rằng quỹ đạo thực của Trái đất, không phải quỹ đạo tương đối, hoàn toàn không phải là vòng tròn ngây thơ..."

"Còn bọn em?"

"Bọn em ư - đến nay bọn em biết rằng không có số tận cùng. Chúng em có thể quên. Không phải, thậm chí có lẽ sẽ quên khi già đi - nhu mọi thứ nhất định sẽ già đi. Và khi đó bọn em - cũng không tránh khỏi sẽ rơi rụng - như lá thu lìa cành - như ngày một bọn anh... Không, không phải, anh yêu, không phải anh. Anh cùng với bọn em, anh là bọn em!"

Bốc lửa, xoáy lốc, lốc chớp - tôi chưa từng bao giờ thấy nàng như thế - nàng ôm chặt lấy tôi bằng trọn thân thể của nàng. Tôi biến mất...

Cuối cùng - nàng nhìn chăm chú, cứng rắn vào mắt tôi:

"Anh nhớ đấy: 12 giờ."

Và tôi đáp:

"Được, anh nhớ."

Nàng đi khỏi. Tôi một mình - giữa huyền não đa âm sắc mạnh mẽ - màu xanh, đỏ, ánh kim, vàng đồng, cam...

Phải, lúc 12 giờ... và đột nhiên một cảm giác ngớ ngẩn của điều gì đó lạ lẫm, xuất hiện trên mặt tôi, điều gì đó không thể rũ bỏ. Bỗng nhiên sáng hôm qua U - bà ấy quất vào mặt I điều gì đó... Sao thế? Thật vô lý.

Tôi vội vã bước ra ngoài và nhanh chóng đi về, về nhà...

Đâu đó phía sau tôi nghe thấy tiếng chí chóc the the của lũ chim trên Bức Tường. Còn phía trước trong ánh mặt trời lặn từ ánh lửa tinh thể màu huyết dụ - những quả cầu máu vòm, những khối nhà vuông to lớn bùng

sáng, đỉnh chớp của Tháp Lưu Điện như tia chớp đông cứng trên bầu trời. Tất cả những thứ đó - tất cả cái đẹp hình học không chệ vào đâu được ấy - tôi sẽ phải tự tay mình... Chẳng lẽ không còn lối thoát nào, không còn con đường nào khác sao?

Đi ngang qua một thính phòng (tôi không nhớ số). Bên trong, những băng ghế được chất đồng; giữa phòng, bàn được phủ bằng những tấm trải thủy tinh trắng như tuyết; một vết máu hồng tươi mới trên nền trắng. Và trong toàn bộ những thứ đó ẩn chứa một ngày mai nào đó còn chưa rõ - vì thế rất đáng sợ. Thật phản tự nhiên khi một sinh vật biết nhìn, biết suy nghĩ lại sống giữa bất quy luật, những điều không biết, những ẩn số X. Nếu như người ta bịt chặt mắt các bạn và buộc các bạn phải đi, mò mẫm, trượt chân, và các bạn biết rằng ở đâu đó rất gần - là bờ vực, chỉ một bước nữa thôi và tất cả những gì còn lại của bạn là một mẩu thịt đẹp lép biến dạng. Chẳng lẽ điều này không phải chính là như thế ư?

...Và sẽ ra sao nếu không chần chừ lao đầu xuống? Đấy chẳng phải là phương cách đúng đắn duy nhất và rồi tất cả sẽ được gỡ rối ngay lập tức hay sao?

Ghi chép 31

Chủ đề:

ĐẠI PHẪU THUẬT

TÔI THA THỨ TẤT CẢ

NHỮNG TOA TÀU ĐÂM NHAU

Thoát nạn! Vào đúng khoảnh khắc cuối cùng, khi dường như chẳng còn gì để bầu vịu, dường như mọi chuyện đều kết thúc...

Thế này: dường như bạn đã lên bậc thang đến cỗ Máy đầy đe dọa của Lãnh Tụ Thiện Nguyên, và nắp chụp bằng kính đã trù lên bạn với một tiếng xoảng nặng nề, rồi lần cuối cùng trong đời bạn thu trọn bầu trời xanh vào đôi mắt thật nhanh...

Đột nhiên: tất cả chỉ là một "giấc mơ". Mặt trời hồng tươi tắn, và bức tường - một niềm vui khôn xiết được dùng tay vuốt ve bức tường lạnh - rồi chiếc gối - có thể không ngừng ngắm nghía vết lõm của đầu bạn in trên nền gối trắng...

Tôi đã trải qua những gì gần giống như thế, khi đọc Nhật Báo Quốc Gia sáng nay. Một giấc mơ khủng khiếp, và nó đã kết thúc. Còn tôi, một kẻ nhu nhược, thiếu niềm tin, đã nghĩ về cái chết có chủ đích của mình. Giờ đây tôi xấu hổ khi đọc những dòng ghi chép cuối cùng được viết ra hôm qua. Nhưng cũng thế cả thôi: cứ mặc cho chúng còn đó như một ký ức về điều khó tin, có thể đã xảy ra - và giờ đây sẽ không xảy ra... phải, sẽ không xảy ra!

Trên trang nhất Nhật Báo Quốc Gia bùng lên dòng tin:

Hãy vui mừng!

Bởi lẽ kể từ bây giờ các bạn sẽ hoàn thiện! Cho đến ngày hôm nay, những đứa con của các bạn - máy móc - đã hoàn thiện hơn chính các bạn.

Bằng cách nào?

Mỗi tia lửa của máy phát - là tia lửa của lý trí thuần khiết nhất; mỗi chuyển động của piston - là một suy luận hoàn mỹ vô khuyết. Song lẽ nào cái lý trí không hề sai lầm ấy lại không tồn tại trong các bạn?

Triết lý của những cần cẩu, những máy nén, những máy bơm - thật hoàn thiện và rõ ràng, như vòng tròn quay bằng com-pa. Song lẽ nào triết

lý của các bạn lại không bằng vòng quay com-pa?

Cái đẹp của máy móc là ở trong nhịp điệu chính xác, không lệch lạc, như con lắc. Song lẽ nào các bạn, từ thơ ấu đã được nuôi dưỡng bằng hệ thống Taylor, lại không chính xác như con lắc?

Chỉ duy nhất một điều:

Máy móc không có ảo tưởng.

Các bạn có bao giờ thấy trong lúc làm việc, trên gương mặt của xi-lanh máy bơm phảng phất một nụ cười xa xăm, mơ màng vô nghĩa hay không? Các bạn có bao giờ nghe thấy những cần cầu vào ban đêm, trong giờ nghỉ ngơi quy định, trần trọc trở mình hoặc thở dài hay không?

Không hề!

Còn các bạn - các bạn nên xấu hổ! Đội Bảo Vệ càng lúc càng thường xuyên trông thấy những nụ cười và những tiếng thở dài. Hãy che giấu ánh mắt của các bạn đi - những sử gia của Quốc Gia Thống Nhất xin nghỉ hưu để khỏi phải ghi lại những sự kiện đáng xấu hổ ấy.

Tuy nhiên đó không phải do lỗi của các bạn - các bạn bị bệnh. Tên gọi của căn bệnh ấy là: ẢO TƯỚNG.

Đó là bầy giun gặm nhấm những nếp nhăn đen đúa trên trán. Đó là cơn sốt đuổi các bạn chạy xa mãi - mặc dù cái "xa mãi" ấy bắt đầu ở nơi hạnh phúc chấm dứt. Đó là chướng ngại vật cuối cùng trên con đường đến hạnh phúc.

Và hãy vui mừng: chướng ngại đã được dọn sạch.

Con đường thông thoáng.

Phát hiện mới nhất của nền Khoa Học Quốc Gia: trung tâm ảo giác - là một hạch não đáng thương trong vùng cầu Varolii¹⁰[10]. Đốt hạch này ba lần bằng tia X-và các bạn được chữa khỏi ảo giác VĨNH VIỄN.

Các bạn sẽ hoàn thiện, các bạn sẽ giống như máy móc, đường đến hạnh phúc 100% được thông thoáng. Hãy nhanh chóng - trẻ cũng như già - hãy nhanh chóng tiến hành Đại Phẫu Thuật. Hãy nhanh chóng đến những thánh phòng nơi thực hiện Đại Phẫu Thuật. Đại Phẫu Thuật muôn năm! Quốc Gia Thống Nhất muôn năm! Lãnh Tụ Thiện Nguyên muôn năm!

...Các độc giả, nếu như các bạn đọc được toàn bộ thông báo này không phải trong những ghi chép của tôi, tựa như cuốn tiểu thuyết tuyệt vời cổ xưa nào đó, nếu như các bạn, giống tôi lúc này, có tờ báo hãy còn thơm mùi mực run rẩy ở trong tay, nếu các bạn, như tôi, biết được rằng tất cả điều này chính là thực tại, không phải hôm nay thì là ngày mai, lẽ nào các bạn không cảm nhận được những gì như chính tôi cảm nhận? Lẽ nào đầu óc các bạn không quay cuồng - như tôi lúc này? Lẽ nào trên sống lưng và cánh tay các bạn không sờn gai ốc như băng giá ngọt ngào ghê gớm? Lẽ nào các bạn không cảm thấy mình là người khổng lồ - thần Atlas - và nếu vươn thẳng người lên thì ắt hẳn sẽ va đầu vào trần nhà bằng kính?

Tôi chụp lấy điện thoại:

"1-330... Phải, phải 330," rồi sau đó, nín thở, la lớn: "Cô có nhà không? Cô đã đọc - đọc báo chưa? Điều đó thật là, thật là... Thật là tuyệt vời!"

"Phải..." Im lặng U ám kéo dài. Ông nghe chừng như kêu ro ro, suy nghĩ điều gì đó... "Tôi cần phải gặp ông hôm nay. Vâng, ở chỗ tôi sau 16 giờ. Nhất định đấy."

Em yêu! Em yêu vô cùng! "Nhất định..." Tôi có cảm giác mình mỉm cười - và không sao có thể ngưng lại được, rồi cứ thế mang nụ cười theo suốt quãng đường - như đèn tín hiệu cao trên đầu...

Ở đó bên ngoài, gió đem tôi bay đi. Gió xoáy, rít, quất. Song chỉ làm tôi vui sướng hơn. Gió cứ gào rít - mặc tình: giờ đây mi không quật đồ được những bức tường. Và nếu mây đen như tám gang trôi vùn vút trên đầu đổ ập xuống - mặc tình, chúng cũng không làm tôi được mặt trời - chúng tôi đã xiềng mặt trời vĩnh viễn vào thiên đỉnh - chúng tôi là những Joshua, con của Nun¹¹[11].

Tại góc đường một đám "những Joshua con của Nun" đứng đông nghẹt, tựa trán vào bức tường kính. Bên trong, trên chiếc bàn trắng lóa có một người đang nằm. Từ dưới lớp màu trắng thấy rõ đôi bàn chân trần của anh ta duỗi thành một góc màu vàng, những bác sĩ trắng toát đang nghiêng người trên đầu anh ta, một bàn tay trắng chìa đến bàn tay kia một ống tiêm đầy chất gì bên trong.

"Còn ông, sao không vào?" Tôi hỏi, mà không biết hỏi ai, hay đúng hơn là hỏi tất cả bọn họ.

"Còn ông?" Một cái đầu hình quả cầu quay lại phía tôi.

"Tôi sẽ vào sau. Trước tiên tôi còn phải..."

Hơi bối rối, tôi đi vòng qua. Thật sự, trước tiên tôi phải gặp nàng đã, I. Nhưng vì sao lại là "trước tiên" - tôi không thể trả lời được...

Xưởng đóng tàu. Tàu Tích Phân lấp lánh, ánh lên màu xanh băng giá. Trong khoang máy, máy phát điện rúc lên thật dịu dàng, tiếng này tiếp nối tiếng kia lặp lại không ngớt - dường như một tiếng rất đời thân quen của tôi. Tôi cúi người, vuốt ve ông động cơ dài và lạnh. Con tàu thân thương - rất đời thân thương. Ngày mai mi sẽ sống, ngày mai - lần đầu trong đời mi sẽ rung lên vì những tia lửa mãnh liệt trong bụng...

Làm sao tôi có thể nhìn con quái vật bằng thủy tinh dửng dưng mãi mãi nếu mọi thứ còn như ngày hôm qua? Nếu như tôi biết rằng vào 12 giờ ngày mai tôi sẽ phản bội nó... phải, phản bội nó...

Ai đó thận trọng chạm vào khuỷu tay tôi từ phía sau. Tôi quay lại; gương mặt phẳng như cái đĩa của Phó công trình sư.

"Ông đã biết gì chưa?" Anh ta nói.

"Biết gì? Phẫu Thuật à? Phải không? Sao bỗng nhiên tất cả, tất cả ngay lập tức..."

"Không phải, không phải chuyện đó: chuyến bay thử bị dời lại, đến ngày mốt. Tất cả chỉ vì cuộc Phẫu Thuật ấy... Uống công chúng ta cố gắng, dốc hết sức..."

"Tất cả chỉ vì cuộc Phẫu Thuật ấy..." Thật là một người buồn cười, nông cạn. Không thấy được xa hơn gương mặt như cái đĩa bằng sứ của mình. Giả như anh ta biết được nếu không có cuộc Phẫu Thuật - vào 12 giờ ngày mai anh ta sẽ bị khóa chặt trong lồng kính, cuồng quýt trong đó và có trôi qua tường...

Trong phòng tôi, lúc 15 giờ 30. Tôi bước vào và thấy U. Bà ta ngồi sau bàn tôi - xương xẩu, thẳng băng, cứng nhắc, tay chống vào má phải. Ất hẳn đã đợi khá lâu: bởi vì khi nhòm lên để gặp tôi - trên má bà ta còn hằn vết lõm của năm ngón tay.

Trong chốc lát, tôi nhớ lại cái buổi sáng bất hạnh ấy, chính chỗ này, bên cạnh bàn - bà ta và I, nổi cơn lôi đình... Song chỉ trong một thoáng thôi - còn giờ đây, những ký ức đó đã bị ánh mặt trời rửa sạch. Cũng giống như vào một ngày chói sáng, bạn bước vào phòng, lơ đãng bật công tắc điện - đèn sáng lên, nhưng dường như vô hình - bóng đèn không cần thiết một cách khôi hài, tội nghiệp...

Không nghĩ ngợi gì, tôi chìa tay cho bà ấy, tôi đã tha thứ tất cả - bà ta chụp lấy hai tay tôi, siết chặt chúng bằng những ngón tay xương xẩu, xúc động rung rung đôi má sệ như món trang sức của người xưa và nói:

"Tôi đợi ông... chỉ ít phút thôi... tôi chỉ muốn nói: tôi rất hạnh phúc, tôi mừng cho ông! Ông phải hiểu là mai hoặc một - ông sẽ hoàn toàn bình phục, ông sẽ tái sinh..."

Tôi thấy trên bàn tờ giấy - hai trang cuối của những ghi chép ngày hôm qua: buổi tối tôi đã để đó như thế nào - giờ chúng vẫn nằm như cũ. Nếu như bà ta thấy những gì tôi viết ở đó... Tuy vậy, mặc tình, giờ đây điều ấy chỉ là lịch sử, giờ đây điều ấy thật xa vời đến mức khô hời, như nhìn qua ống nhòm xoay ngược...

"Phải," tôi đáp, "bà có biết là giờ đây tôi đi trên đường và phía trước có người, bóng của anh ta trên vỉa hè. Bà hiểu không: cái bóng sáng lên. Tôi có cảm giác - này nhé tôi tin chắc - ngày mai sẽ hoàn toàn không có cái bóng nào hết, không có người nào hết, không có vật nào đổ bóng nữa cả, chỉ có ánh mặt trời xuyên qua mọi thứ..."

Bà ta - vừa dịu dàng vừa nghiêm khắc:

"Ông đúng là người mơ mộng! Bọn trẻ ở trường tôi - tôi không cho phép chúng nói thế..."

Và bà ta lại tiếp tục nói về bọn trẻ, rằng bà ta lập tức đưa hết bọn chúng, cả bầy, đến thực hiện Phẫu Thuật, rằng ở đó bọn chúng sẽ được trời chặt, rằng "yêu là phải cho roi cho vọt", rồi có lẽ, cuối cùng bà ấy quyết định...

Sửa lại nếp vải xanh xám giữa hai đầu gối, bà ta im lặng, nở một nụ cười dán lên khắp người tôi, rồi nhanh chóng bước ra.

Thật may là hôm nay mặt trời chưa đứng lại, mặt trời hãy còn chạy, và đã 16 giờ rồi, tôi gõ cửa - tim tôi cũng gõ nhịp...

"Mời vào!"

Ngồi trên sàn nhà - sát bên ghế nàg, ôm lấy chân nàg, ngược đầu lên, nhìn vào mắt nàg - lần lượt từng bên - và thấy mình trong đó - trong tình trạng bị cảm tù thật tuyệt vời...

Ngoài đó, sau Bức Tường, bão nổi lên, mây đen giăng đầy như những tấm gang: mặc tình! Trong đầu tôi chật cứng - những từ ngữ không kìm hãm được tràn ra. Tôi nói thành tiếng và chúng tôi bay đi đâu đó cùng với

mặt trời... không phải, giờ đây chúng tôi đã biết mình đi đâu - và theo sau tôi là những hành tinh - những hành tinh tóe lửa, đất sống của những bông hoa lửa biết hát - những hành tinh câm lặng màu xanh, nơi những tảng đá có lý trí hợp nhất thành một tổ chức xã hội - những hành tinh, như Trái đất của chúng tôi, đã vươn tới những đỉnh cao của hạnh phúc trọn vẹn, tuyệt đối...

Đột nhiên, giọng nói từ trên:

"Anh có nghĩ rằng đỉnh cao chính là những tảng đá thông nhất thành một xã hội có tổ chức?"

Hình tam giác càng sẫm màu và nhọn hơn:

"Còn hạnh phúc... Là gì chứ? Chính những ham muốn gây ra đau khổ, phải thế không? Rõ ràng là: hạnh phúc là khi không còn bất cứ ham muốn nào, không một ham muốn nào... Một sai lầm nghiêm trọng, một thành kiến ngớ ngẩn khi đến nay chúng ta hãy còn đặt dấu cộng trước hạnh phúc. Hạnh phúc tuyệt đối - tất nhiên, phải là dấu trừ, dấu trừ thần thánh."

Tôi nhớ mình bối rối lắm lắm:

"Âm tuyệt đối¹²[12], -273 độ..."

"Đúng thế, -273 độ. Hơi lạnh, song lẽ nào chính điều đó lại không chứng tỏ rằng chúng ta ở trên đỉnh cao."

Cũng như hồi đó, lâu rồi - nàng như nói thay tôi, qua tôi - mở những suy nghĩ của tôi ra đến cùng. Nhưng trong đó có gì rất nặng nề đáng sợ - khiến tôi không thể chịu nổi - và tôi lấy hết sức bật ra tiếng "không".

"Không," tôi đáp. "Em... em đang đùa đấy à..."

Nàng cười lớn - rất lớn. Trong giây phút, tiếng cười tràn lên đến bờ vực rồi trượt xuống dưới... Nín lặng.

Nàng đứng dậy. Đặt tay lên vai tôi. Nhìn tôi chậm chậm thật lâu. Sau đó kéo tôi về phía nàng - chẳng còn gì hết ngoài đôi môi nóng hổi, sắc lẹm.

"Vĩnh biệt!"

Những lời đó như từ xa, tí trên cao, không vọng đến tôi ngay - có lẽ phải mất một hai phút.

"Vĩnh biệt là sao?"

"Anh bị bệnh, vì em mà anh phạm tội, chẳng lẽ anh không đau khổ? Bây giờ có Phẫu Thuật rồi - và anh sẽ được chữa khỏi em. Vì thế mà 'vĩnh biệt'."

"Không," tôi la lớn.

Tam giác nhọn màu đen trên nền trắng không khoan nhượng:

"Sao cơ? Anh không muốn hạnh phúc ư?"

Đầu tôi muốn nổ tung, hai đoàn tàu logic đâm vào nhau, nằm chồng lên nhau, trật đường ray, vỡ vụn...

"Thôi được rồi, em sẽ đợi - anh chọn đi: Phẫu Thuật và hạnh phúc hoàn toàn - hoặc là..."

"Anh không thể thiếu em, không muốn gì ngoài em cả," tôi không biết mình đã nói ra hay chỉ nghĩ thầm, nhưng I nghe được.

"Vâng, em biết," nàng trả lời. Rồi sau đó - hai tay nàng vẫn giữ lấy vai tôi và mắt nàng không rời khỏi mắt tôi.

"Vậy thì, hẹn gặp lại ngày mai. Ngày mai, đúng 12 giờ, anh nhớ chứ?"

"Không. Hoãn lại một ngày... Ngày mốt..."

"Càng tốt cho bọn em. Vào 12 giờ - ngày mốt..."

Tôi đi một mình trên con đường nhá nhem tối. Gió cuốn tôi đi, mang tôi đi, lừa tôi đi như một mảnh giấy, những mảnh vụn của bầu trời như đúc bằng gang bay xuống, bay mãi, chúng còn phải bay xuyên qua vô tận một hai ngày nữa... Những bộ đồng phục của người qua đường chạm vào tôi - nhưng tôi vẫn đi một mình. Tôi thấy rõ: tất cả đều được cứu thoát, chỉ có tôi là không (tôi không muốn được cứu)...

Ghi chép 32

Chủ đề:

TÔI KHÔNG TIN

MÁY KÉO

MỘT MẢNH CON NGƯỜI

Các bạn có tin rằng mình sẽ chết không? Phải, người ta ai cũng sẽ chết, tôi là người: suy ra... Không, không phải thế: tôi biết là các bạn cũng biết điều đó. Ý tôi muốn hỏi: liệu có khi nào các bạn tin vào điều đó, tin đến cùng, không phải bằng trí óc mà bằng cơ thể, cảm nhận được rằng một ngày nào đó những ngón tay đang cầm trang giấy này sẽ vàng vọt, lạnh giá...

Không hề: tất nhiên là các bạn không tin - đó là lý do vì sao cho đến bây giờ các bạn không nhảy từ tầng mười xuống đất, vì sao các bạn ăn, lật trang giấy này, cạo râu, mỉm cười, viết...

Điều tương tự - phải, giống y hệt - đang xảy ra với tôi hôm nay. Tôi biết rằng chiếc kim nhỏ màu đen trên đồng hồ sẽ trườn dần tới đây, xuống dưới, vào nửa đêm, rồi lại chậm chậm lên trên, bước qua vạch cuối cùng - rồi sẽ đến một ngày mai khó tin là có thật. Tôi biết điều này, song vẫn không sao tin được - hoặc có lẽ tôi cảm thấy rằng 24 giờ đồng hồ tựa như 24 năm. Đó là lý do vì sao tôi còn có thể làm điều gì đó, vội vã đi đâu đó, trả lời những câu hỏi, trèo thang dây lên tàu Tích Phân. Tôi vẫn có cảm giác nó trôi trên mặt nước, và hiểu rằng cần phải nắm lấy lan can - dưới tay tôi là lớp kính lạnh. Tôi thấy những cần cầu trong suốt sống động cong cô hạc, vươn mỏ dài, chu đáo và dịu dàng cấp lương thực cho tàu Tích Phân - loại vật liệu nổ đáng sợ cho động cơ. Và dưới sông - tôi thấy rõ những nút và đường gân nước màu xanh phồng lên theo gió. Nhưng tất cả những thứ đó hoàn toàn tách biệt khỏi tôi, lạ lẫm, phẳng dẹt - như bản vẽ trên giấy. Lạ hơn nữa là gương mặt phẳng dẹt như bản vẽ của Phó công trình sư bỗng nói:

"Thế này, chúng ta sẽ lấy bao nhiêu nhiên liệu cho động cơ? Nếu tính toán là ba... đúng, ba tiếng rưỡi..."

Trước mắt tôi - phóng chiếu trên bản vẽ - bàn tay tôi với máy tính, bảng logarit, hiện ra con số 15.

"15 tấn. Nhưng tốt hơn nên lấy... phải, hãy lấy 100..."

Bởi vì rốt cuộc tôi biết rằng ngày mai...

Tôi ngó sang bên - bàn tay tôi cầm bảng logarit bắt đầu run lên thấy rõ.

"100 ư? Lấy nhiều thế để làm gì? số lượng ấy đủ cho cả tuần. Bay đi đâu cả tuần, có khi còn hơn nữa ấy chứ!"

"Dễ gì lường trước... ai biết được..."

"Tôi biết..."

Gió rít, cả không trung như bị lèn chặt bằng thứ gì đó vô hình đến tận trên cao. Tôi thấy khó thở, khó đi lại - và kim đồng hồ trên Tháp Lưu Điện ở cuối đường cứ trườn một cách khó khăn, chậm chạp, không dừng lại một giây. Chớp thắp nhon màu xanh mờ trong mây đen tru lên: nó đang hút điện. Dàn kèn của Xưởng Nhạc cũng tru lên.

Như mọi khi - những hàng bốn mã số. Nhưng hàng ngũ không vững vàng, có lẽ do gió - dao động, xiêu vẹo. Còn hơn thế nữa. Họ va vào thứ gì đó ở góc phố và dội ngược lại - một đám dày đặc, chặt cứng, bất động, hơi thở gấp gấp - lập tức cổ của mọi người đều vươn dài như cổ ngỗng.

"Hãy nhìn kia! Không, nhìn kia, hướng đó, nhanh lên!"

"Họ! Là họ đấy!"

"...Tôi ư - không có chuyện đó! Không đời nào, tốt hơn là đưa đầu vào cổ Máy..."

"Khẽ nào! Điên rồi..."

Tại góc đường, trong một thính phòng cửa mở rộng, và từ đó một đoàn người nặng nề, chậm chạp, khoảng 50 người. Không hẳn là "người", không phải chân mà là những bánh xe nặng nề, cứng nhắc, di chuyển bằng bộ truyền động vô hình; không phải người - mà là những máy kéo có hình dạng con người. Trên đầu họ một băng-rôn trắng phất phơ trong gió, có thêu dòng chữ vàng như tia nắng: "Chúng tôi là những người đầu tiên! Chúng tôi đã được phẫu thuật! Mọi người hãy làm theo chúng tôi!"

Chậm chậm, không gì ngăn được, họ cày qua đám đông - rõ ràng là nếu không phải chúng tôi mà trên đường là bức tường, cây cối, nhà cửa, thì họ cũng không ngừng lại mà sẽ cày qua luôn bức tường, cây cối, nhà cửa. Họ đã ra giữa đại lộ. Đan tay vào nhau - kéo căng như sợi xích, họ đối mặt với chúng tôi. Còn chúng tôi - một đám căng thẳng, đầu vươn lên - chờ đợi.

Những chiếc cổ ngỗng vươn dài ra. Mây đen. Gió rít.

Đột nhiên hai bên sợi xích, từ bên phải và bên trái, nhanh chóng gập lại về phía chúng tôi, càng lúc càng nhanh - tựa như cỗ máy nặng nề đang lao dốc - chèn chúng tôi thành vòng tròn, lùa về phía những cánh cửa đang há hốc, tống qua cửa, vào trong...

Giọng hét lạnh lạnh của ai đó:

"Họ đang lùa chúng ta vào! Hãy chạy đi!"

Tất cả đổ xô chạy. Ngay sát bức tường - hãy còn một cửa hẹp, mọi người chạy ùa về đó, đầu lao trước - trong chốc lát những cái đầu nhọn như những cái nêm, khuỷu tay, sườn, vai, hông đều nhọn. Như dòng nước bị nén trong vòi cứu hỏa, tóe ra thành hình rẽ quạt, và xung quanh vang tiếng những bước chân dậm thành thịch, những cánh tay khua loạn xạ, những bộ đồng phục.

Trong nháy mắt, từ đâu xuất hiện trước mắt tôi vật thể hai lần uốn lượn, như chữ S, đôi tai vênh trong suốt - rồi không thấy đâu, như chui xuống đất - còn mình tôi giữa những cánh tay, những bàn chân nhanh như chớp - tôi chạy...

Dừng lại thở lấy sức ở một lối vào nào đó - lưng tựa chắc vào cửa - và ngay tức khắc dường như gió ném vào tôi một mảnh con người nhỏ bé.

"Em... em bám theo ông suốt... Em không muốn - ông hiểu chứ - em không muốn. Em đồng ý..."

Đôi tay tròn, nhỏ bé bám vào tay áo tôi, cặp mắt xanh tròn: là nàng, O. Toàn thân nàng như trượt theo bờ tường và rơi xuống đất. Co lại thành một hòn nhỏ dưới đó, trên những bậc thềm lạnh, còn tôi ở trên cúi xuống xoa đầu, vuốt mặt nàng - hai bàn tay ướt đầm. Như thế: dường như tôi rất lớn, còn nàng thì rất bé - một phần bé bỏng của chính tôi. Điều này hoàn toàn khác với I. Giờ đây tôi hình dung: có thể cũng tương tự như người xưa đối với con cái của riêng họ.

Phía dưới - qua bàn tay ôm lấy mặt - nghe rất khẽ:

"Hằng đêm em đều... Em không thể - nếu họ chữa cho em... Từng đêm em một mình, trong bóng tối em nghĩ về nó - nó sẽ như thế nào, làm sao em sẽ... Em sẽ chẳng còn gì để sống - ông có hiểu không? Ông phải - ông phải..."

Một cảm giác ngớ ngẩn - song thực tế tôi tin chắc rằng mình phải... Ngớ ngẩn - bởi vì bản phận của tôi còn là một tội lỗi. Ngớ ngẩn - là vì màu

trắng không thể đồng thời là màu đen được, bốn phận và tội lỗi - không thể là một được. Hoặc là trong cuộc sống không có đen cũng không có trắng, và màu sắc chỉ phụ thuộc vào tiên đề logic cơ bản. Mà nếu như tiên đề là tôi phải cho nàng một đứa con bất hợp pháp...

"Được rồi, nhưng đừng, đừng thế, không nhất thiết..." Tôi nói. "Cô hiểu chứ: tôi phải đưa cô đến chỗ I, như tôi đã đề nghị, để cô ấy..."

"Vâng..." (Rất khẽ, không buông tay ôm mặt).

Tôi đỡ nàng đứng lên. Rồi lặng thinh, mỗi người nghĩ về một điều - hoặc có lẽ về cùng một điều - men theo đường phố sẫm tối, giữa những dãy nhà màu chì cầm lặng, xuyên qua những nhánh gió căng vun vút...

Tại một điểm căng thẳng, trong suốt nào đó, qua tiếng gió rít tôi nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc như bì bõm trong vũng nước ở phía sau. Đến khúc ngoặt, tôi quay lại và thấy S - giữa đám mây đen chổng ngược lướt nhanh, phản chiếu trên vĩa hè bằng kính mờ đục. Lập tức, hai tay tôi trở nên lạ lẫm, vung loạn xạ, tôi kể thật lớn với O - rằng ngày mai... phải, ngày mai - sẽ thực hiện chuyến bay đầu tiên của tàu Tích Phân, đó sẽ là điều hoàn toàn tuyệt vời, ghê gớm, chưa từng có.

O tròn xoe, ánh mắt xanh ngạc nhiên nhìn tôi, nhìn đôi tay tôi khua loạn xạ vô nghĩa. Nhưng tôi không cho nàng nói một lời nào - tôi nói, nói liên hồi. Và trong tôi, tách riêng - chỉ mình tôi nghe thấy - một ý nghĩ ro ro cuống quýt và khua lách cách: "Không được... phải làm cách nào... Không được để anh ta theo mình đến chỗ I..."

Thay vì rẽ trái, tôi rẽ bên phải. Chiếc cầu nổi tỏ ra ngoan ngoãn, khom lưng như kẻ nô lệ trước ba người chúng tôi: tôi, O và anh ta, S ở đằng sau. Từ những tòa nhà sáng đèn trên bờ bên kia, những ngọn đèn chiếu vung vãi xuống nước, tan thành hàng ngàn tia lửa nhảy nhót cuống cuống, tung tóe cùng bọt nước trắng xóa. Gió rít lên - như tiếng dây đàn trầm căng ra đầu đó thấp thoáng trên đầu. Và qua nốt trầm - lúc nào cũng ở phía sau...

Tòa nhà nơi tôi sống, O dừng lại ở cửa, bắt đầu nói gì đó:

"Không! Ông đã hứa..."

Nhưng tôi không để nàng dứt lời, vội vàng đẩy nàng qua cửa - và chúng tôi vào trong sảnh. Phía trên bàn kiểm soát - đôi má sệ, rung rung vì xúc động quen thuộc; còn xung quanh là một đám đông nghệt những mã số đang tranh luận điều gì đó, những cái đầu từ tầng hai thò qua lan can - mọi người cùng chạy xuống dưới. Nhưng chuyện đó để sau, để sau... Còn lúc

này tôi nhanh chóng kéo O qua góc đối diện, ngồi quay lưng vào tường (ngoài đó, sau bức tường, tôi thấy: một cái bóng sẫm màu với cái đầu lớn cứ lướt qua lướt lại trên vỉa hè), rút cuốn sổ tay ra.

O từ từ ngồi vào ghế dựa - dường như cơ thể nàng dưới lớp đồng phục đang tan chảy và bốc hơi, chỉ còn mỗi bộ áo váy trông rỗng và đôi mắt trống rỗng như hút người khác vào khoảng trống xanh ngắt. Nàng nói về mệt mỏi:

"Ông dẫn em vào đây làm gì? Ông đánh lừa em à?"

"Không... Nói nhỏ thôi! Cô nhìn kia: có thấy gì sau bức tường không?"

"Có. Cái bóng."

"Hắn bám theo tôi suốt... Tôi không thể. Cô có hiểu không - tôi không được. Bây giờ tôi sẽ viết cho cô mấy chữ - cô cầm lấy và đi đến đó một mình. Tôi biết: hắn sẽ ở lại đây."

Cơ thể đang tan chảy lại nhúc nhích dưới lớp đồng phục, ở chỗ bụng đã lùm lùm, trên gò má hơi ửng lên như ánh bình minh.

Tôi dúm vào những ngón tay lạnh lẽo của nàng tờ giấy, siết chặt bàn tay, lần cuối cùng để ánh mắt mình chìm sâu vào đôi mắt xanh của nàng.

"Vĩnh biệt! Có lẽ, một ngày nào đó..."

Nàng rút tay lại. Cúi người, chậm rãi bỏ đi - được hai bước rồi quay lại thật nhanh - và lại bên cạnh tôi. Đôi môi mấp máy - với ánh mắt, với đôi môi, toàn thân nàng như muốn nói với tôi chỉ một từ, một từ duy nhất - nụ cười không thể chịu đựng nổi, nỗi đau khôn cùng...

Rồi sau đó, mảnh con người ấy cúi xuống tiến ra cửa, cái bóng tí hon phía sau tường, không ngoái lại, bước nhanh - mỗi lúc một nhanh hơn...

Tôi tiến đến bàn của U. Đôi mang cá xúc động, phần nộ phồng lên, bà ta nói với tôi:

"Ông có hiểu nỗi không, mọi người như bị mất trí cả rồi! Ông ấy cứ cả quyết như thể chính mình đã thấy ai đó gần Nhà Cổ - trần truồng, khoác áo lông thú..."

Từ một tốp những cái đầu vươn lên có tiếng nói:

"Đúng! Tôi nhắc lại một lần nữa: đúng là tôi đã thấy."

"Sao nào, ông thích chuyện đó lắm phải không? Đúng là mê sảng!"

Đó là "mê sảng" - vẻ quả quyết, cứng rắn của bà ta khiến tôi phải tự hỏi bản thân: "Thực chất chuyện đó có phải là mê sảng hay không, những gì xảy ra với tôi và xung quanh tôi vào thời gian gần đây?". Tuy nhiên, tôi nhìn vào đôi cánh tay lông lá của mình và nhớ lại: "Trong con người anh, có lẽ còn sót lại giọt máu của rừng... Có lẽ, vì thế mà em..."

Không: may thay - không phải mê sảng. Không: thật không may - không phải mê sảng.

Ghi chép 33

Chủ đề:

**(KHÔNG CÓ CHỦ ĐỀ,
RẤT VỘI, LẦN CUỐI CÙNG)**

Ngày ấy đã tới.

Nhanh chóng vớ lấy tờ báo: có lẽ - trên đó... Tôi đọc báo bằng mắt (chính thế: mắt tôi giờ đây như ngòi viết, như máy tính, mà ta có thể cầm trong tay và cảm nhận - chúng ở bên ngoài ta, là một dụng cụ).

Trên đó in đậm, chiếm hết trang nhất:

"Kẻ thù của hạnh phúc vẫn chưa ngủ yên. Hãy nắm lấy hạnh phúc bằng cả hai tay! Ngày mai công việc sẽ gác lại - mọi mã số sẽ trình diện để Phẫu Thuật. Mã số nào không trình diện - sẽ được lên cỗ Máy của Lãnh Tụ Thiện Nguyện."

Ngày mai! Lẽ nào có thể - lẽ nào sẽ có cái ngày mai ấy?

Theo quán tính hằng ngày tôi chìa tay (một dụng cụ) đến kệ sách - đặt tờ nhật báo hôm nay vào chỗ những cuốn sách khác bìa mạ vàng. Và giữa chừng: "Đề làm gì chứ? Cũng thế cả thôi? Tôi sẽ không bao giờ quay lại đây, quay lại căn phòng này nữa, không bao giờ..."

Tờ báo rời khỏi tay rơi xuống sàn. Đứng và ngó quanh khắp, hết thấy, toàn bộ căn phòng, tôi vội vã thu dọn mang theo mình - tôi cuống quýt nhét vào cái va li vô hình tất cả những gì cảm thấy tiếc phải bỏ lại. Cái bàn. Những quyển sách. Ghế tựa. Hồi đó I ngồi trên ghế, còn tôi ngồi dưới sàn... Cái giường...

Sau đó chừng một hai phút - tôi ngớ ngẩn chờ đợi phép màu nào đó, có thể là - chuông điện thoại reo, có thể, nàng sẽ bảo rằng...

Không hề. Không có phép màu nào hết...

Tôi đi - không biết đi đâu. Đây là những dòng cuối cùng của tôi. Vĩnh biệt - các độc giả chưa quen biết, những người thân yêu đã sống cùng tôi qua bấy nhiêu trang giấy, những người mà tôi đã bộc bạch toàn bộ bản thân, cần bệnh có tâm hồn, đèn từng con vít nhỏ bị nghiền nát, đèn từng chiếc lò xo cuối cùng bị gãy vụn...

Tôi bước đi.

Ghi chép 34

Chủ đề:

NHỮNG KẺ ĐƯỢC PHÓNG THÍCH

ĐÊM MẶT TRỜI

VALKYRIE

Ô, nếu như quả thật tôi có thể đập nát bản thân và mọi thứ ra thành từng mảnh vụn, nếu như quả thật tôi có thể - cùng nàng - ở đâu đó bên ngoài Bức Tường, giữa bầy mãnh thú nhe những chiếc nanh vàng, nếu như quả thật tôi có thể không bao giờ quay lại nơi này! Thì có khi hàng ngàn, hàng triệu lần nhẹ nhàng hơn. Còn bây giờ - điều gì sẽ xảy ra? Đi và tìm hãm... Song lẽ nào điều ấy có thể giúp ích gì được?

Không, không, không được! Hãy tỉnh táo lại đi, D-503. Hãy đặt mình vào trục logic vững chắc - chỉ trong chốc lát hãy cố hết sức ghi chắc cánh tay đòn - như kẻ nô lệ thời xưa, quay cái cối đá suy luận - cho đến khi viết ra, đến khi suy nghĩ về toàn bộ những gì đã xảy ra...

Khi tôi bước lên tàu Tích Phân - mọi người đã tập hợp, ai nấy đều vào đúng vị trí, hàng trăm tổ ong khổng lồ bằng thủy tinh đầy người. Qua những boong tàu bằng kính - đám người tí hon lúc nhúc như kiến bên dưới - bên cạnh những máy điện báo, máy phát, máy biến áp, cao độ kế, những van, kim đồng hồ, động cơ, máy bơm, đường ống. Trong khoang tàu - cúi mình trên những bảng biểu và thiết bị - có lẽ là những người do Phòng Khoa Học điều đến. Đứng cạnh họ là Phó công trình sư với hai phụ tá.

Cả ba người đều rụt đầu vào vai như rùa, mặt họ xám ngoét như mùa thu, chẳng có lấy một tia sáng.

"Chuyện gì vậy?" Tôi hỏi.

"Thế đấy... Hơi đáng sợ..." Một gương mặt xám, thiếu ánh sáng, mỉm cười. "Không biết ta sẽ hạ cánh ở đâu nữa? Nói chung - chẳng có gì chắc chắn..."

Thật khó mà chịu nổi phải ngó mặt ba người bọn họ - những người mà sau một giờ nữa chính tay tôi sẽ vĩnh viễn loại ra khỏi những con số đầy tiện ích của Bảng Giờ, sẽ vĩnh viễn tách ra khỏi bầu sữa mẹ Quốc Gia Thống Nhất. Họ làm tôi nhớ đến những nhân vật trong bi kịch *Ba kẻ được phóng thích* - câu chuyện mà bất cứ một em học sinh nào của chúng tôi cũng đều biết. Chuyện này kể về ba mã số, với mục đích thí nghiệm, được

miễn làm việc trong vòng một tháng: muốn làm gì thì làm, muốn đi đâu thì đi. (Chuyện này xảy ra lâu rồi, vào thế kỷ III sau khi có Bảng Giờ.)

Những kẻ bất hạnh ấy cứ luẩn quẩn quanh chỗ làm việc quen thuộc và giương những cặp mắt thèm khát nhìn vào bên trong; họ dừng lại trên đường, hàng giờ làm đi làm lại những động tác mà trong khoảng thời gian cố định trong ngày, cơ thể của họ đòi hỏi: họ làm động tác cưa và bào không khí, vung những nhát búa vô hình, nện vào những phôi thép vô hình. Cuối cùng, không chịu nổi đến ngày thứ mười: họ tự trói tay, đi xuống nước theo điệu *Hành Khúc*, càng lúc càng xuống sâu hơn, cho đến khi làn nước kết thúc nỗi thống khổ của họ...

Tôi nhắc lại: tôi cảm thấy nặng nề khi nhìn họ, tôi vội vã bỏ đi.

"Tôi đi kiểm tra khoang máy," tôi nói "rồi sau đó chúng ta sẽ lên đường."

Họ hỏi tôi điều gì đó - cần điện thế bao nhiêu volt để phóng tàu, cần bao nhiêu nước dẫn trong khoang chứa đuôi tàu. Trong tôi như có một cái máy hát nào đó: nó trả lời mọi câu hỏi thật nhanh và chính xác, còn tôi - không ngừng với những suy nghĩ riêng bên trong bản thân mình.

Đột nhiên tại một hành lang nhỏ hẹp - nơi dẫn tôi tới đó, bên trong - và từ khoảnh khắc ấy, nó thật sự bắt đầu.

Tại hành lang nhỏ hẹp, những bộ đồng phục màu xám, những gương mặt xám lướt qua, và giữa bọn họ trong giây lát thấp thoáng một gương mặt: tóc xõa thấp dưới trán, cặp mắt nhìn từ cái trán sụp xuống - chính là anh ta. Tôi hiểu ra: bọn họ đã ở đây, và tôi không thoát được chuyện này, chỉ còn ít phút thôi - vài mươi phút nữa... Một cơn run rẩy nhỏ xíu, như phân tử, lan khắp cơ thể (sau đó nó không ngừng cho đến tận cuối cùng)

- dường như một động cơ to lớn được đặt bên trong tôi, còn bộ khung thân thể tôi lại quá nhẹ, mọi tường chắn, vách ngăn, dây cáp, thanh dầm, đèn đóm - tất cả thủy rung bần bật...

Tôi còn chưa biết: nàg có ở đây hay không. Tuy nhiên, chẳng còn thời gian nữa rồi - tôi được gọi mau chóng lên trên, tới buồng chỉ huy: đến lúc khởi hành... nhưng mà đi đâu?

Những gương mặt xám ngoét, không một tia sáng. Những sợi gân xanh căng thẳng ở dưới nước. Những tấm gang nặng nề của bầu trời. Và cánh tay cũng nặng như gang của tôi đưa lên, cầm lấy ống nghe điện thoại ra lệnh:

"Lên trên - 45 độ!"

Tiếng nổ trầm - cú giạt mạnh - nước bốc cao như ngọn núi xanh trắng dữ dội phía đuôi tàu - boong tàu dưới chân trượt đi - mềm như cao su - rồi mọi thứ ở dưới, toàn bộ cuộc sống, vĩnh viễn... Trong một giây - mọi thứ như rơi thật sâu vào miệng phễu, mọi thứ xung quanh thu nhỏ lại - thành phố như bản đồ địa hình tằm băng xanh lồi lên, những bọt bóng tròn của nóc vòm, ngọn tay bằng chì đơn độc của Tháp Lưu Điện. Sau đó - chúng tôi xuyên qua tấm màn mây bằng bông tức thời - rồi mặt trời, bầu trời xanh. Những giây, những phút, những dặm trôi qua - nhanh chóng cứng lại, xanh hơn, bóng tối bao phủ, những ngôi sao toát những giọt mồ hôi lạnh màu bạc...

Và đây - đêm mặt trời, tinh tú, đen, rực rỡ không chịu nổi. Tựa như bất ngờ ta bị điếc: còn nhìn thấy dàn kèn cất tiếng, song chỉ nhìn thấy mà thôi: tiếng kèn câm lặng, im bật. Mặt trời cũng câm lặng như thế.

Điều đó thật tự nhiên, như ta đã mong chờ. Chúng tôi ra khỏi tầng khí quyển của Trái đất. Song bởi vì mọi thứ quá nhanh, bất thành hình - mọi thứ xung quanh rụt rè, im bật. Còn tôi - tôi thậm chí thấy nhẹ nhàng hơn dưới mặt trời câm lặng, kỳ diệu ấy: dường như tôi quần quai lần cuối, đã vượt qua ngưỡng không thể tránh khỏi - cơ thể tôi ở đâu đó, bên dưới, còn tôi đi vào thế giới mới, nơi tất cả đều phải khác hẳn, đảo lộn...

"Cứ giữ thế," tôi hét lớn vào ống nói, hoặc không phải tôi mà là cái máy hát trong tôi - và cái máy hát bằng cánh tay khớp nối máy móc giúi cái ống điều khiển cho Phó công trình sư. Còn tôi, toàn thân phủ cơn run rẩy mỏng manh như phân tử, chỉ mình tôi nghe thấy - chạy xuống dưới, đi tìm...

Cửa vào khoang tàu - chính cánh cửa ấy sau một giờ nữa sẽ loảng xoảng nặng nề khóa chặt... Cạnh cửa - một người lạ mặt, thấp, lùn trong đám đông hàng trăm hàng ngàn khuôn mặt, chỉ có đôi tay dài bất thường, đến tận đầu gối: như lấy từ người khác ghép vào, một cách sai lầm cố ý.

Cánh tay dài chìa ra ngăn lại:

"Ông đi đâu?"

Tôi biết rõ: anh ta không biết là tôi biết hết. Mặc kệ: có thể cần thiết phải thế. Và từ trên tôi cố ý nói gay gắt:

"Tôi là Tổng công trình sư tàu Tích Phân. Tôi điều hành chuyến bay thử nghiệm. Ông hiểu chứ?"

Cánh tay rụt lại.

Khoang tàu. Trên những dụng cụ, bản đồ - những cái đầu lỏm chỏm tóc cứng màu xám - những cái đầu hói và vàng như trái chín. Nhanh chóng thu tất cả bằng một cái nhìn - tôi quay ngược lại theo hành lang, xuống cầu thang đến khoang máy. Ở đó hơi nóng, và tiếng ồn từ những đường ống nóng bỏng vì chất nổ, những tay quay lấp lánh trong vũ điệu say sưa tuyệt vọng, những chiếc kim trên mặt đồng hồ run rẩy, mập mờ, không ngừng một giây phút nào...

Rồi cuối cùng, cạnh đồng hồ đo tốc độ - anh ta, với cái trán sụp xuống, đang cúi trên cuốn sổ ghi chép...

"Nghe này..." (Ồn quá, phải hét vào tai.) "Cô ấy có đây không? Cô ấy đang ở đâu?"

Trong cái bóng của cái trán sụp xuống là một nụ cười:

"Cô ấy à? Ở đó. Trong phòng thông tin liên lạc..."

Và tôi đến đó. Ở đó có ba người. Tất cả đều đội mũ có cánh với tai nghe. Nàng - dường như cao hơn bình thường một cái đầu, có cánh, lấp lánh, như đang bay - giống Valkyrie¹³[13] của người xưa, dường như những tia sáng xanh lớn bên trên, nơi ăng ten liên lạc - phát ra từ nàng, và từ nàng tỏa ra mùi tia sét ozôn nhẹ nhẹ.

"Ai đó... không, cô..." tôi nói với nàng, nghẹn thở (do chạy). "Tôi cần gửi tín xuống mặt đất, xuống đóng tàu... Ta bắt đầu nào, tôi sẽ đọc..."

Sát bên phòng thiết bị là buồng điều khiển nhỏ. Chúng tôi ngồi sau bàn, cạnh nhau. Tôi tìm và nắm chặt tay nàng:

"Sao nào? Tiếp theo sẽ là gì?"

"Em không biết. Anh có hiểu không, thật tuyệt vời: không cần biết - bay đi đâu mặc kệ... sắp đến 12 giờ - và ai biết chuyện gì sẽ xảy ra? Rồi nửa đêm... anh và em sẽ ở đâu lúc nửa đêm? Có lẽ - trên cỏ, trên lá khô..."

Từ nàng - những tia sáng xanh tỏa mùi tia chớp, và cơn run rẩy trong tôi lại càng thường xuyên hơn.

"Hãy ghi lệnh," tôi nói lớn và hãy còn thấy khó thở (do chạy). "Thời gian -11 giờ 30. Vận tốc: 6.800..."

Nàng - đội chiếc mũ có cánh, không rời mắt khỏi tờ giấy, khẽ nói:

"...Chiều hôm qua cô ấy đến chỗ em với lá thư của anh... Em biết - em biết tất cả, đừng nói gì nữa. Đứa bé là con của anh phải không? Em đã gửi cô ấy đi - cô ấy đã an toàn, bên ngoài Bức Tường. Cô ấy sẽ sống..."

Tôi lại ở trong buồng điều khiển. Lại một đêm hoang tưởng, với bầu trời đen đầy sao và mặt trời chói lóa; kim đồng hồ khắp khiêng di chuyển chậm chậm từ phút này sang phút khác; và mọi thứ như được phủ trong sương mù, khoác lớp áo run rẩy nhẹ nhàng khó thấy rõ, (chỉ riêng tôi thấy hơi rõ một chút).

Vì lý do nào đó tôi cảm thấy: tốt hơn hết là để mọi việc diễn ra không phải ở đây, mà ở dưới kia, gần với mặt đất hơn.

"Dừng lại," tôi nói lớn vào máy.

Tất cả vẫn tiến về phía trước theo quán tính, nhưng chậm dần, chậm dần. Giờ đây tàu Tích Phần như vướng vào sợi tóc trong giây lát, trong chớp mắt bị treo bất động, rồi sau đó sợi tóc đứt - và con tàu, như viên đá, rơi xuống càng lúc càng nhanh. Cứ thế trong im lặng, vài phút, hàng chục phút trôi qua - nghe thấy tiếng mạch đập - kim đồng hồ trước mắt sắp chạm số 12, và tôi thấy rõ: tôi là viên đá, còn I là mặt đất, tôi là viên đá do ai đó ném xuống - viên đá không chịu nổi phải rơi xuống, chạm vào mặt đất, vỡ tan tành... Còn gì nữa, nếu như... bên dưới, đám khói mây cứng màu xanh... nếu như...

Nhưng cái máy hát trong tôi - cầm lấy ống nghe một cách chính xác, như có khớp nối, ra lệnh "giảm tốc độ" - tăng đá ngừng rơi. Và lúc này chỉ có bốn động cơ phụ bên dưới - hai ở đuôi và hai ở mũi - phì phì một mội để vô hiệu trọng lượng tàu Tích Phần, con tàu hơi rung nhẹ, vững chắc như thả neo - đứng giữa không trung, cách mặt đất vài cây số.

Mọi người đổ ra boong tàu (12 giờ là chuông báo ăn trưa), cúi người qua lan can bằng kính, vội vã nuốt chửng lấy cái thế giới xa lạ bên ngoài - ở đó, bên dưới. Màu hồ phách, xanh lục, xanh thẫm: rừng thu, đồng cỏ, hồ nước. Trên rìa cái đĩa nhỏ màu xanh thẫm - những đồng đồ nát xương xẩu màu vàng, một ngón tay khô màu vàng đe dọa, hẳn là một tháp chuông nhà thờ cổ còn nguyên vẹn như một phép màu.

"Nhìn kia, nhìn kia! Ở đó - bên phải!"

Ở đó - khoảng trống màu xanh lục - một vết với cái bóng màu nâu đang bay nhanh. Tay tôi cầm ống nhòm tự động đưa lên mắt: trong đám cỏ cao ngang ngực, một đàn ngựa màu nâu đang phi, đuôi tung bay, trên lưng chúng là những khoang màu đen nhạt, trắng, đen nhánh...

Tiếng người phía sau tôi:

"Tôi nói với ông: tôi đã thấy khuôn mặt."

"Thế à! Hãy kể cho mọi người đi!"

"Này cầm lấy, cầm lấy ông nhòm..."

Nhưng chúng đã biến mất. Khoảng trống màu xanh vô tận... Và trong khoảng trống - lấp đầy nó, lấp đầy tôi, và tất cả mọi người - là tiếng rung nhói buốt của hồi chuông: sau một phút nữa - đúng 12 giờ, giờ ăn trưa.

Thế giới vung vãi tứ tung thành nhiều mảnh rời rạc, nhất thời. Trên những bậc thang - huy hiệu bằng vàng của ai đó kêu lách cách - còn tôi chẳng quan tâm: và giờ đây nó kêu lạo xạo dưới gót giày của tôi. Giọng nói: "Tôi nói - khuôn mặt". Hình vuông thâm màu: cánh cửa mở của khoang tàu. Hàm răng sắc nhọn, trắng toát, nghiền chặt mím cười...

Vào đúng khoảnh khắc ấy, khi đồng hồ bắt đầu điểm, chậm rãi như kéo dài vô tận, nín thở từ tiếng này sang tiếng khác, những hàng người phía trước đã chuyển động, khoảng trống hình vuông của cánh cửa đột nhiên bị gạch chéo bằng đôi tay quen thuộc, dài một cách không tự nhiên:

"Dừng lại!"

Những ngón tay bầu vào bàn tay tôi - đó là I, nàng ở ngay bên cạnh:

"Ai vậy? Anh có biết hắn không?"

"Lẽ nào... lẽ nào đó là..."

Anh ta đứng trên vai người khác. Trên hàng trăm khuôn mặt - khuôn mặt anh ta cũng như hàng trăm hàng ngàn khuôn mặt khác, chỉ là một:

"Thay mặt Đội Bảo Vệ... Các người - những người mà tôi đang nói đây, những ai đang nghe, mỗi người đang nghe tôi nói - tôi nói với các người: chúng tôi biết hết. Chúng tôi còn chưa biết mã số của các người - nhưng chúng tôi biết hết. Tàu Tích Phân sẽ không thuộc về các người! Chuyến bay thử sẽ được thực hiện đến cùng, còn các người - bây giờ do các người dám cử động - các người thử tự tay làm điều đó xem. Rồi sau đó... Tuy nhiên tôi kết thúc đây..."

Im lặng. Những tấm kính dưới chân trở nên mềm, nhũn như bông, đôi chân mềm của tôi cũng mềm nhũn như bông. Nàng ở bên cạnh - với nụ cười trắng toát, những tia lửa xanh điên cuồng. Rít qua kẽ răng - nói vào tai tôi:

"À, vậy ra là ông? Ông đã 'thực hiện bốn phần'? Được thôi..."

Giật tay ra khỏi tay tôi, chiếc mũ chụp có cánh của Valkyrie đầy giận dữ - tiến lên đầu đó về phía trước. Tôi một mình chết lặng, câm nín, như mọi người, đi về khoang tàu...

"Nhưng không phải là anh - không phải anh! Anh không nói điều đó với ai, không một ai ngoại trừ những trang giấy trắng câm lặng này..."

Tôi hét lớn điều này với nàng - tâm khảm tuyệt vọng, vô thanh. Nàng ngồi đối diện, bên kia bàn - thậm chí không thèm đưa mắt nhìn tôi lấy một lần. Bên cạnh nàng là một cái đầu hói màu vàng như trái cây chín của ai đó. Tôi nghe thấy (I nói):

"*Cao thượng* ư? Nhưng, thưa giáo sư kính mến, thậm chí một sự phân tích triết học đơn giản của từ này cũng cho thấy đó là thiên kiến, là tàn dư của thời kỳ phong kiến cổ xưa. Còn chúng ta..."

Tôi có cảm giác mình trở nên tái nhợt - và lúc này mọi người đều thấy điều đó. Nhưng chiếc máy hát ở trong tôi đã thực hiện 50 lần cái chuyển động nhai đi nhai lại được ấn định trên mỗi đoạn, tôi nhốt mình vào bên trong, như trong ngôi nhà cổ mờ tối - tôi lấy đá chặn cửa, tôi kéo rèm cửa sổ...

Sau đó - ông nói phát lệnh trong tay tôi, và chuyển bay trong nỗi đau băng giá cuối cùng - xuyên qua mây mù - bay vào màn đêm tinh tú mặt trời băng giá. Hàng phút, hàng giờ trôi qua. Và rõ ràng trong tôi luôn bốc lên cơn sốt tăng hết tốc độ - chính tôi cũng không nghe thấy cái động cơ logic ấy. Bởi lẽ đột nhiên tại một điểm trong không gian xanh ngất hiện lên: bàn giấy của tôi, đôi má như mang cá của U cúi trên đó, tờ ghi chép bị bỏ quên của tôi. Và tôi thấy rõ: không ai ngoài bà ấy - tôi thấy rõ...

Ôi, giá như tôi... Tôi phải vào được buồng điều khiển... Những chiếc mũ chụp có cánh, mùi của những tia chớp xanh... Tôi nhớ - mình đã nói lớn điều gì với nàng - còn nàng từ xa, nhìn xuyên qua tôi, cứ như thể tôi được làm bằng thủy tinh:

"Em đang bận: đang nhận thông điệp từ bên dưới. Lệnh cho..."

Trong buồng lái nhỏ, sau một phút suy nghĩ, tôi kiên quyết ra lệnh:

"Thời gian -14 giờ 40. Hạ xuống! Dừng các động cơ! Châm dứt hết."

Buồng chỉ huy. Trái tim bằng máy của tàu Tích Phân đã ngừng đập, chúng tôi rơi xuống, và tim tôi còn chưa kịp rơi theo, bị tụt lại, tràn lên, lên

mãi đến tận cổ họng. Những đám mây - rồi sau đó là những vết màu xanh xa thẳm - càng xanh, càng rõ dần - vụt lướt qua chúng tôi - thế là chấm dứt...

Khuôn mặt bằng sứ trắng méo mó của Phó công trình sư. Có lẽ, anh ta đã dùng hết sức để đẩy tôi, đầu tôi va vào vật gì đó, trở nên tối sầm, rơi xuống, tôi nghe mơ hồ như qua màn sương:

"Động cơ đuôi - hết tốc độ!"

Một cú vọt mạnh lên trên... Tôi không còn nhớ gì nữa hết.

Ghi chép 35

Chủ đề:

VÒNG ĐAI

CỦ CÀ RỐT

VỤ GIẾT NGƯỜI

Suốt đêm tôi không ngủ. Suốt đêm chỉ nghĩ đến một điều...

Sau chuyện ngày hôm qua đầu tôi bị quần băng chặt cứng. Thế này: không phải băng mà là vòng đai: vòng đai tàn nhẫn bằng thép thủy tinh được tán chặt vào đầu, và tôi chỉ nung nấu một ý nghĩ quanh quần trong vòng đai ấy: giết U. Giết U, rồi sau đó đến chỗ nằng và bảo: "Bây giờ em đã tin chưa?" Ghê tởm nhất là việc giết người thật bẩn thỉu, thật nguyên sơ. Dùng thứ gì đó đập vỡ đầu người - điều này tạo cảm giác lạ lùng, cảm thấy ngọt đến lợm giọng trong miệng, khiến tôi không thể nuốt nổi nước miếng, lúc nào cũng phải nhổ vào khăn, còn miệng thì khô khốc.

Trong tủ áo của tôi có một thanh piston nặng bị nứt sau khi đúc (tôi cần xem cấu trúc vết nứt dưới kính hiển vi). Tôi cuộn tròn tập ghi chép của mình (cứ để nằng đọc toàn bộ con người tôi đến chữ cuối cùng), nhét thanh sắt vào trong rồi đi xuống, cầu thang - vô tận, những bậc thang - trơn trượt khó chịu, ướt nhẹp, tôi lấy khăn tay lau miệng suốt...

Bên dưới. Tim đập thành thịch. Tôi dừng lại, rút thanh sắt ra - đến bàn kiểm soát...

Nhưng U không ở đó: tám bảng lạnh như băng, trống trơn. Tôi nhớ lại: hôm nay - mọi việc đều dừng lại: mọi người phải đi Đại Phẫu Thuật, và dễ hiểu: bà ta chả việc gì phải trực ở đây, làm gì có ai mà ghi tên...

Ngoài đường. Gió. Bầu trời như làm từ những tấm gang đang bay. Và điều này tựa như khoảnh khắc hôm qua: toàn thế giới được chia thành những mảnh nhọn hoắt, riêng rẽ, biệt lập, và mỗi mảnh lao xuống vùn vụt, cứ mỗi giây ngừng lại, lơ lửng trong không khí trước mặt tôi - rồi bốc hơi chẳng còn dấu vết.

Điều đó giống như những dòng chữ đen chính xác trên trang giấy này đột nhiên xê dịch, sợ hãi nhảy loạn xạ - và chẳng còn một từ có nghĩa nào, chỉ toàn những từ vô nghĩa: "nảnh-nọla-ax". Trên đường - cũng là một đám đông lộn xộn, không hàng lối - tới, lui, ngang, dọc loạn xạ.

Rồi chẳng còn một ai. Trong giây lát, mọi thứ đang lao vùn vụt, đột nhiên ngừng bật: ở đó, trên tầng hai, trong lồng kính treo lơ lửng trên không - một người đàn ông và một phụ nữ đứng hôn nhau, thân hình cô ta bật ngửa ra phía sau. Việc này như kéo dài vô tận, lần cuối cùng...

Ở một góc phố - một đám tua tủa lay động những đầu người. Phía trên những cái đầu ấy là một băng-rôn tách biệt giữa không trung với hàng chữ: "Đả đảo cổ Máy! Đả đảo Phẫu Thuật!". Và tách biệt (khỏi tôi) - là một tôi khác với ý nghĩ thoáng qua: "Lẽ nào mỗi người đều có nỗi đau mà có thể lộn trái ra từ bên trong - cùng với trái tim mình, và mỗi người cần phải làm gì đó trước khi..." Và trong giây lát - chẳng có gì trong thế giới này ngoại trừ cánh tay tàn bạo (của tôi) với cái gói cuộn thanh gang thép nặng nề...

Lúc này - một thằng bé: toàn thân lao về phía trước, phía dưới môi nó là một bóng mờ. Môi dưới trề ra như cổ tay áo xắn lên, toàn bộ khuôn mặt cũng trề ra - nó khóc rống - và vất giơ lên cổ chạy trốn ai đó - sau lưng nó là tiếng bước chân...

Thằng bé gọi nhớ: "Đúng rồi, giờ này U phải có mặt ở trường học, phải thật nhanh". Tôi chạy đến lối xuống tàu điện ngầm gần nhất.

Ở cửa vào, ai đó chạy ngược lại:

"Không chạy! Hôm nay tàu không chạy! Ở đó..."

Tôi chạy xuống. Ở đó hoàn toàn như một cơn mê sảng. Ánh nắng pha lê muôn mặt. Trên sân ga những đầu người len chặt như nêm. Toa tàu trống rỗng bất động.

Một giọng nói cất lên trong im lặng. Giọng của nàng - tuy không thấy, nhưng tôi biết giọng nói vút lên như ngọn roi mềm mại, dẻo dai ấy - và đầu đó là cặp lông mày nhướng lên phía thái dương thành hình tam giác nhọn... Tôi la lớn:

"Cho tôi qua! Cho tôi qua đó! Tôi phải..."

Nhưng một gọng kìm của ai đó siết chặt tay tôi, vai tôi như đóng đinh. Rồi một giọng nói cất lên trong im lặng:

"...Không được, hãy chạy lên trên! Trên đó người ta sẽ chữa cho ông, trên đó người ta sẽ nuôi dưỡng ông tràn trề thứ hạnh phúc đầy bơ sữa, và ông sẽ no nê, sẽ mơ giấc yên bình, ngáy theo nhịp điệu có tổ chức - lẽ nào ông không nghe thấy bản hợp xướng vĩ đại của tiếng ngáy đấy ư? Các người thật buồn cười: họ muốn giải thoát các người khỏi những dấu hỏi

cong oằn như bầy giun, quần quai đau khổ như bầy giun. Thế mà các người đứng đây và nghe tôi nói. Hãy nhanh chóng lên trên, tới cuộc Đại Phẫu Thuật! Việc gì đến các người nếu tôi ở lại đây một mình? Việc gì đến các người nếu như tôi không muốn người khác muốn điều đó cho tôi, mà tôi muốn chính mình, nếu như tôi muốn điều bất khả...

Một giọng khác - chậm rãi, nặng nề:

"Ái chà! Điều bất khả? Có nghĩa là - đuổi theo những ảo tưởng ngu xuẩn của ông, để chúng ve vẩy đuôi trước mũi ông? Đừng hòng, chúng tôi sẽ tóm đuôi chúng trước mũi ông, sau đó nghiền nát ra, rồi..."

"Rồi sau đó các người sẽ nuốt chửng, sẽ ngáy khò - rồi sẽ cần cái đuôi mới ở trước mũi. Nghe nói người xưa có một loại động vật: con lừa. Để bắt nó tiến về phía trước, tiến lên mãi - người ta buộc củ cà rốt vào còng xe trước mõm nó sao cho nó không thể với tới. Nếu với được, nó sẽ ngón..."

Đột nhiên gong kìm nhả tôi ra, tôi lao vào giữa đám đông, nơi nàng nói - vào đúng khoảnh khắc đó mọi người đổ ra, chen chúc - đằng sau có tiếng la: "Có người đến, đến đây!"

Ánh sáng nhảy nhót, tắt hắt - ai đó cắt đường dây điện - rồi dòng thác, tiếng kêu la, rên rỉ, những cái đầu, những ngón tay...

Tôi không biết chúng tôi trượt như thế trong đường ống ngầm mất bao lâu. Cuối cùng: những bậc thang - sáng lơ mơ - rồi sáng hơn - và chúng tôi lại ở trên đường - hình rẽ quạt về nhiều hướng...

Lúc này tôi một mình. Gió, hoàng hôn xám xịt xuống thấp lơ lửng ngang đầu. Trên mặt vỉa hè bằng kính ướt át - sâu thật sâu - những ngọn lửa lộn ngược, những bức tường, những bóng người di chuyển, chân chổng ngược lên. Và gói giấy nặng khó tin trong tay kéo tôi chìm xuống thật sâu, tận đáy.

Dưới sảnh, U không ngồi sau bàn, còn phòng bà ta thì trống trơn, tối om.

Tôi lên phòng mình, bật đèn. Thái dương bị vòng đai siết chặt đập thành thịch, tôi đi qua lại, vẫn bị khóa cứng trong cái vòng ấy: cái bàn, trên bàn là một cuộn màu trắng, chiếc giường, cánh cửa, cái bàn, một cuộn màu trắng... Trong phòng, phía bên trái rèm buông xuống. Bên phải: trên quyền sách là cái đầu hói nhiều nốt U, và trán là một hình parabol màu vàng. Những nếp nhăn trên trán là một loạt những dòng màu vàng lợt nhợt, không

tài nào đọc nổi. Đôi lúc ánh mắt chúng tôi gặp nhau - khi đó tôi có cảm giác: những dòng màu vàng ấy viết về tôi.

...Chuyện xảy ra vào đúng 21 giờ. U tự đến. Trong trí nhớ chỉ còn rõ một điều: tôi thở rống lên tới mức nghe thấy tiếng mình thở, và muốn làm cách nào bớt ồn ào hơn nhưng không thể.

Bà ta ngồi, sửa lại nếp váy đồng phục trên đầu gối. Hai mang cá màu nâu hồng động đậy.

"À, ông thân mến, thật sự là ông đã bị thương ư? Vừa mới biết là tôi lập tức..."

Thanh sắt nằm trên bàn trước mặt tôi. Tôi nhòm dậy, thở mạnh hơn. Bà ta nghe thấy, ngưng lại chưa nói hết câu, vì lẽ gì đó cũng đứng lên. Tôi thấy đúng chỗ đó trên đầu bà ta, trong miệng ngọt đến lợm giọng... khăn tay, không có khăn tay, tôi bèn nhổ xuống sàn.

Người ở sau bức tường bên phải - với những nếp nhăn màu vàng, chăm chú, những dòng viết về tôi. Không được để ông ta thấy, sẽ còn ghê tởm hơn nếu như ông ta thấy... Tôi nhấn nút - cho dù không được phép, lúc này tôi bất chấp - rèm buông xuống.

Rõ ràng bà ta cảm thấy, hiểu ra và lao về phía cửa. Nhưng tôi chặn bà ta lại - và thở hổn hển, không một giây nào rời mắt khỏi chỗ trên đầu bà ta...

"Ông... ông điên rồi! Ông không được..." Bà ta đi giật lùi - ngồi xuống, đúng hơn là ngã xuống giường - run rẩy, kẹp hai bàn tay đan chặt vào giữa đầu gối. Toàn thân tôi căng như lò xo, ánh mắt chăm chăm như trời bà ta bằng cái nhìn, tôi từ từ với tay về phía bàn - chỉ nhúc nhích một tay - vớ lấy thanh sắt.

"Tôi van ông! Một hôm - chỉ một hôm thôi! Ngày mai, nội ngày mai thôi, tôi sẽ đến và sẽ làm hết..."

Bà ta nói gì thế? Tôi vung tay...

Coi như tôi đã giết bà ta. Phải, những độc giả chưa quen biết, các bạn có quyền gọi tôi là kẻ giết người. Tôi biết rằng mình đã giáng thanh sắt xuống đầu bà ta, giả như bà ta không la lên:

"...Vì... Tôi đồng ý... Tôi... ngay bây giờ."

Bằng đôi tay run rẩy bà ta kéo tuột bộ đồng phục xuống - thân hình mập mạp, vàng vọt, nhẽo nhẹt đổ ra giường... Và chỉ lúc ấy tôi mới hiểu: bà

ta nghĩ rằng tôi buông rèm để mà... vì tôi muốn...

Điều này thật bất ngờ, thật xuẩn ngốc tới mức tôi bật cười ha hả. Ngay tức thì chiếc lò xo nén chặt trong tôi bung ra, tôi buông tay và thanh sắt rơi xoảng xuống sàn. Kinh nghiệm bản thân tôi cho thấy tiếng cười chính là thứ vũ khí đáng sợ nhất: tiếng cười có thể giết chết mọi thứ - kể cả việc giết người.

Tôi ngồi sau bàn và cười ngặt nghẽo - tiếng cười tuyệt vọng sau cùng - và không tìm được lối thoát khỏi tình huống trở trêu ấy. Tôi không biết sự việc kết thúc bằng cách nào, nếu như nó cứ tiến triển theo cách tự nhiên - nhưng đột nhiên xuất hiện một yếu tố mới từ bên ngoài: điện thoại đổ chuông.

Tôi lao đến, siết chặt lấy ống nghe: có thể là nàng chẳng? - Và trong ống nghe là một giọng không quen:

"Đợi một chút."

Tiếng ro ro khó chịu, dài vô tận. Từ xa - những bước chân nặng nề, càng lúc càng gần, càng vang dội, càng như gang thép - và rồi...

"D-503 phải không? Lãnh Tụ Thiện Nguyên đây. Ông đến chỗ tôi ngay!"

Tít, ống nghe đặt xuống, tít.

U vẫn nằm trên giường, mắt nhắm nghiền, hai mang cá mở rộng phập phồng một nụ cười. Tôi gom mớ quần áo trên sàn, ném về phía bà ta, rít qua kẽ răng:

"Nào! Nhanh lên, nhanh lên!"

Bà ta chống khuỷu tay nhô lên, gò ngực đập vào mạng sườn, mắt tròn xoe, toàn thân như đông thành sáp.

"Sao cơ?"

"Thế đấy. Nào, mặc quần áo vào!"

Toàn thân bà ta gập lại như một nút thắt, bấu chặt vào bộ quần áo, giọng nghẹn ngào:

"Ông quay mặt đi..."

Tôi quay đi, trán dựa vào tấm kính. Trên mặt gương đen ướt, những ngọn lửa, những bóng người, những tia chớp run rẩy. Không phải: đó là tôi, bên trong con người tôi. Người gọi tôi đến để làm gì cơ chứ? Chẳng lẽ Người đã biết về nàng, về tôi, về mọi chuyện?

U đã mặc quần áo và ra đến cửa. Bước hai bước đến chỗ bà ta - siết chặt tay bà ta cứ như thể từ đôi tay ấy tôi vắt ra được những giọt mình cần:

"Nghe này... Tên cô ấy - bà biết tôi muốn nói về ai, - bà có khai tên cô ấy không? Không ư? Chỉ nói sự thật - tôi cần biết... Tôi mặc xác hết - chỉ cần sự thật..."

"Không."

"Không ư? Nhưng tại sao bà đi đến đó và thông báo..."

Môi dưới của bà ta bỗng dung méo xệch, như cậu bé đó - rồi từ đôi má, những giọt lãnh dài trên má...

"Bởi vì tôi... tôi sợ rằng nếu tôi khai tên cô ấy... Rằng vì điều đó ông có thể... ông sẽ thôi không yêu... Ô, tôi không thể - tôi đã không thể!"

Tôi hiểu: đó là sự thật. Một sự thật ngớ ngẩn, khôh hài, đậm chất người!
- Tôi mở cửa.

Ghi chép 36

Chủ đề:

NHỮNG TRANG GIẤY TRẮNG

CHÚA KITÔ

VỀ MẸ TÔI

Thật lạ lùng - trong đầu tôi như có một trang trắng bỏ trống; tôi đến đó bằng cách nào, chờ đợi ở đó ra sao (tôi biết mình đã đợi) - chẳng nhớ gì, không một tiếng động, không một khuôn mặt, không một cử chỉ. Cứ như thể mọi dây nối giữa tôi với thế giới đã bị cắt đứt.

Tôi bừng tỉnh khi đứng trước Người, và tôi sợ không dám ngược mắt lên: chỉ thấy đôi tay như đúc bằng gang to lớn của Người đặt trên đầu gối. Đôi tay ấy như đè lên toàn thân Người, làm cong đầu gối. Người chậm rãi nhúc nhích ngón tay. Gương mặt như phủ làn sương ở trên, vì thế giọng nói của Người dường như vọng đến tai tôi từ trên cao - nó không vang rền như sấm, không khiến tôi choáng váng, mà giống như giọng người bình thường.

"Thế đây, cả ông nữa ư? Ông là Tổng công trình sư tàu Tích Phân à? Ông là người được vinh dự trở thành kẻ xâm lăng vĩ đại nhất. Ông là người mà tên tuổi của mình bắt đầu một chương mới chói lọi trong lịch sử Quốc Gia Thống Nhất... Là ông sao?"

Máu dồn hết lên đầu, lên mặt tôi - lại một trang trắng: chỉ còn tiếng mạch đập ở thái dương, và từ trên cao là giọng nói âm vang, song chẳng nghe được lời nào. Chỉ đến khi Người ngừng nói, tôi mới choàng tỉnh, tôi thấy: bàn tay chuyển động như nặng hàng tấn, trườn chậm rãi, ngón tay chỉ vào tôi.

"Thế nào? Sao ông lại im lặng? Có đúng thế hay không? Đạo phủ?"

"Đúng thế," tôi ngoan ngoãn trả lời. Tiếp đó tôi nghe thấy rõ từng lời của Người.

"Gì chứ? Ông nghĩ là tôi sợ dùng từ đó sao? Ông đã từng bao giờ thử xé toạc lớp vỏ ấy rồi nhìn xem bên trong đó có gì? Tôi sẽ chỉ cho ông thấy ngay bây giờ. Hãy nhớ xem: đồi xanh, thập giá, đám đông. Những người trên đó, rảy máu tung tóe, đóng đinh thân người vào thập giá; những người khác bên dưới, lệ tuôn như mưa, nhìn lên. Lẽ nào ông không thấy rằng vai trò của những người ở trên đồi là khó khăn nhất, quan trọng nhất hay sao. Giả như không phải là họ, lẽ nào toàn bộ vở bi kịch hùng tráng ấy có thể

được dựng lên? Họ bị đám đông tắm tôi la ó phản đối: nhưng chính vì điều đó mà tác giả của vở bi kịch - Chúa Trời - còn phải tưởng thưởng cho họ hậu hĩnh hơn. Và chính Chúa Ki-tô rất mực nhân từ đã chậm rãi thiêu cháy tất cả những kẻ bất tuân trong ngọn lửa địa ngục - lẽ nào Người không phải là đao phủ? Và lẽ nào những kẻ bị tín đồ Kitô giáo thiêu cháy trong ngọn lửa lại ít hơn những tín đồ Kitô giáo bị thiêu cháy? Rốt cuộc - ông phải hiểu điều này, rốt cuộc Chúa vẫn được người ta vinh danh là Thượng đế của tình yêu qua hàng thế kỷ. Thật vô lý? Không hề, trái lại: giấy chứng nhận cho sự khôn ngoan không gì suy suyển của loài người được viết bằng máu. Thậm chí vào thời ấy, con người lông lá hoang dã cũng đã hiểu tình yêu đại số đích thực của nhân loại - dấu hiệu tất yếu của chân lý là sự tàn nhẫn. Cũng như lửa - dấu hiệu tất yếu của nó là thiêu đốt. Ông thử chỉ cho tôi xem ngọn lửa nào không thiêu đốt? Thế nào, hãy chứng minh đi, tranh luận đi!"

Làm sao tôi có thể tranh luận? Sao tôi có thể tranh luận được, khi đó chính là những suy nghĩ (trước đây) của tôi - chỉ có điều là tôi chưa hề biết cách khoác cho chúng tấm áo giáp lộng lẫy bất khả xâm phạm đó. Tôi im lặng...

"Nếu điều đó có nghĩa là ông đồng ý với tôi, thế thì ta hãy nói với nhau như những người lớn sau khi bọn trẻ đã đi ngủ: cho hết ngọn ngành. Tôi hỏi ông: ngay từ thuở ấu thơ, người ta đã cầu nguyện, ước mơ, đau khổ về điều gì? về việc để ai đó, một lần là mãi mãi, nói cho họ biết hạnh phúc là gì - rồi sau đó xiềng họ vào cái gông cùm hạnh phúc ấy. Điều mà giờ đây chúng ta đang làm, không phải là điều đó ư? Mơ ước xa xưa về thiên đàng... Hãy nhớ lại xem: trên thiên đàng người ta không biết đến ước vọng, không biết đến nuối tiếc, không biết đến tình yêu. Ở đó chỉ có những người được ban phước, những người không còn ảo tưởng (bởi lẽ đó nên mới được ban phước) - những thiên thần, bầy tôi của Chúa... Và rồi, vào cái khoảnh khắc khi mà chúng ta đạt được ước mơ ấy, khi chúng ta nắm được nó trong tay (tay Người siết chặt lại: giả sử trong đó là viên đá - có lẽ nó được vắt ra nước), khi mà chỉ còn mỗi việc lột da con mồi và xẻ thịt nó - vào đúng khoảnh khắc ấy thế mà ông - ông lại..."

Giọng nói sang sảng gang thép đột nhiên ngưng bật. Toàn thân tôi đỏ bừng như phôi thép trên đe dưới búa. Đầu búa cầm lặng lơ lửng, và sự chờ đợi càng thêm khủng khiếp...

Đột nhiên:

"Ông bao nhiêu tuổi?"

"Ba mươi hai."

"Thế mà ông lại ngây thơ như đứa nhóc chỉ bằng nửa tuổi mình - nhóc con mười sáu tuổi! Nghe này: chẳng lẽ thật sự chưa lần nào trong đầu ông có ý nghĩ rằng họ - chúng ta chưa biết tên của họ, nhưng tôi tin chắc, sẽ biết từ ông - rằng họ cần ông chỉ vì ông là Tổng công trình sư tàu Tích Phân - chỉ vì thế, đề qua ông..."

"Đừng mà! Đừng mà!" Tôi hét lên.

...Tựa như khum tay để che chắn và hét lên với viên đạn: bạn hãy còn nghe thấy tiếng "đừng mà" thật khôi hài, còn viên đạn thì đã xuyên thủng người bạn, và bạn đang quần quai trên sàn.

Phải, phải rồi: Tổng công trình sư tàu Tích Phân... Phải, phải... và lập tức: khuôn mặt của U với hai mang cá màu nâu đỏ ngáp ngáp - vào sáng đó, khi cả hai người cùng ở trong phòng tôi...

Tôi nhớ rất rõ: tôi cười ngặt nghẽo - ngược mắt lên. Ngồi trước tôi là một người hói đầu, hói thông thái, và trên chỗ hói là những giọt mồ hôi lấm tấm.

Thật đơn giản. Mọi sự tầm phào vớ vẩn đơn giản đến buồn cười.

Tiếng cười khiến tôi nghẹn thở, tuôn ra từng tràng. Tôi dùng bàn tay bịt miệng và lao vụt ra ngoài.

Những bậc thang, gió lộng, những tàn lửa ướn nhảy nhót, những khuôn mặt, rồi khi tôi chạy: "Không! Hãy gấp nàng! Hãy gấp nàng, chỉ một lần nữa thôi!"

Lại một trang trắng, bỏ trống ở đây. Tôi chỉ nhớ: những cái chân. Không phải người ta mà chính là những cái chân: hàng trăm cái chân như từ trên cao rơi xuống, đậm thành thịch không ăn nhịp trên vỉa hè, một cơn mưa chân rào rào. Rồi một bài hát vui, tinh nghịch nào đó, rồi tiếng gọi - ắt là gọi tôi: "Ê! Ê! Lại đây với chúng tôi!"

Sau đó - quảng trường hoang vắng, đầy gió lên đến tận trên cao. Ở giữa - một khối không lồ nặng nề, mờ đục, đáng SỢ: cỗ Máy của Lãnh Tự Thiện Nguyên. Rồi từ bên trong tôi phát ra tiếng vọng bất ngờ: chiếc gối trắng lóa; cái đầu với đôi mắt khép hờ ngả về phía sau trên gối: hàm răng nhọn ngọt ngào... Và toàn bộ điều này gắn với cỗ Máy một cách vô nghĩa và khủng khiếp - tôi biết nó ra sao, song tôi còn chưa muốn thấy, chưa muốn gọi thành tiếng - không muốn, không cần.

Tôi nhắm chặt mắt, ngồi ở những bậc thang dẫn lên trên về phía cổ Máy. Ất là trời mưa: mặt tôi ướt đầm. Ở đâu đó xa xăm - những tiếng kêu bị nghẹn lại. Song không ai nghe thấy, không ai nghe thấy tiếng tôi kêu: cứu tôi với - cứu tôi thoát khỏi chuyện này!

Nếu như tôi có một bà mẹ, tương tự người xưa: phải, mẹ của tôi. Đối với bà - tôi chẳng phải là Tổng công trình sư tàu Tích Phân, chẳng phải là mã số D-503 và cũng chẳng phải là một phân tử của Quốc Gia Thống Nhất, mà chỉ là một mẩu con người đơn giản - một mẩu bị giày xéo, bị bóp nát, bị vứt bỏ - của chính bà... Và cho dù tôi làm người đóng đinh hay bị đóng đinh lên thập giá - có lẽ cũng như nhau cả thôi - để bà nghe được điều mà không ai nghe thấy, để đôi môi già nua đầy nếp nhăn của bà...

Ghi chép 37

Chủ đề:

TRÙNG CỎ

TẬN THỂ

PHÒNG NÀNG

Buổi sáng ở nhà ăn - người ngồi cạnh tôi bên trái thì thầm, vẻ sợ sệt:

"Ông ăn đi chứ! Người ta đang nhìn ông kia!"

Tôi cố hết sức để nở nụ cười. Và cảm thấy như có vết nứt trên mặt mình: tôi mỉm cười - rìa vết nứt lan rộng ra - và vì thế tôi cảm thấy đau hơn...

Tiếp theo là thể này: tôi còn chưa kịp xiên viên thức ăn hình khối vuông bé xíu thì chiếc nĩa rung lên trong tay tôi và va vào đĩa - rồi những cái bàn, những bức tường, bát đĩa, không khí cũng rung lên, kêu loảng xoảng, rồi bên ngoài - tiếng rú tròn trịa đánh thép, vang đến tận bầu trời - qua những cái đầu, những ngôi nhà - rồi im bật ở đằng xa như những vòng tròn nhỏ loáng thoáng trên mặt nước.

Trong khoảnh khắc tôi thấy những gương mặt biến sắc, tái nhợt, những cái miệng há hốc còn chưa kịp khép lại, những chiếc nĩa như đóng băng trong không khí.

Sau đó mọi thứ trở nên lộn xộn, trật khỏi đường ray hàng thể kỷ, mọi người bật dậy khỏi chỗ ngồi (không hát quốc ca) - nuốt vội, không còn nhai theo nhịp, hốt hoảng túm lấy nhau: "Gì thế? Chuyện gì thế? Gì vậy?" Rồi như những mảnh vỡ lộn xộn của cỗ Máy vĩ đại nhịp nhàng bao đời nay, mọi người ứa xuống theo lối thang máy, thang bộ - những bậc thang, tiếng bước chân, những mẫu đối thoại - như những mảnh vụn của bức thư bị xé nát cuốn theo gió.

Người đổ ra từ khắp các tòa nhà cạnh đó và trong phút chốc đại lộ trông như giọt nước nhìn qua kính hiển vi: đám trùng cỏ, bị nhốt giữa giọt nước trong suốt như thủy tinh, lao đi hỗn loạn lên trên, xuống dưới, sang hai bên.

"A ha," giọng ai đó hân hoan; trước mặt tôi là cái gáy và ngón tay chỉ lên trời; tôi nhớ rất rõ móng tay màu hồng vàng và dưới chân móng là vàng trắng lưỡi liềm màu trắng, như vừa nhú lên khỏi đường chân trời. Tựa như

chiếc la bàn: hàng trăm cặp mắt, dõi theo ngón tay ấy, cùng hướng lên bầu trời.

Ở đó, thoát khỏi cuộc rượt đuổi vô hình nào đó, những đám mây đen lướt nhanh, chen chúc, chồm lên nhau - rồi những chiếc phi cơ màu tối sẫm như đám mây của đội Bảo Vệ với những chiếc ống như vòi vòi màu đen lủng lẳng - rồi xa hơn nữa, ở phía tây, cảnh tượng cũng giống như vậy...

Lúc đầu chẳng ai hiểu chuyện gì, kể cả tôi, người (chẳng may) được bật mí nhiều hơn mọi kẻ khác, cũng chẳng hiểu gì. Trông giống như một bầy phi cơ màu đen đông đúc: những chấm đen mau lẹ khó thấy trên cao tít. Càng lúc càng tiến lại gần; từ trên những âm thanh trong cổ họng khàn khàn - cuối cùng là bầy chim trên đầu chúng tôi. Những hình tam giác đen, nhọn, kêu the thé, rơi xuống lấp đầy bầu trời, cơn bão đẩy chúng xuống, chúng đậu trên những nóc vòm, những mái nhà, những hàng cột, ban công.

"A ha," cái gáy reo hân hoan quay lại - tôi thấy người có cái nhìn từ dưới trán. Nhưng giờ đây chỉ có cái biệt hiệu là còn như xưa, anh ta như chui khỏi cái trán vĩnh cửu và trên gương mặt đầy những tia sáng, tựa như lông tóc quanh mắt, quanh môi, anh ta mỉm cười.

"Ông hiểu chứ," anh ta hét lớn với tôi qua tiếng gió rít, tiếng vỗ cánh, tiếng quàng quạc. "Ông hiểu chứ: Bức Tường - người ta đã cho nó tung Bức Tường! Ông h-h- hiểu không?"

Đâu đó phía sau, bóng người lướt qua - những cái đầu dài ra - chạy nhanh vào trong, vào những tòa nhà. Giữa đường - dòng thác lực lượng tác chiến tuy nhanh nhưng vẫn chậm (do trọng lượng), tiến về hướng đó - phía tây.

...Chùm tia sáng lông lá trên môi, trên mắt. Tôi chụp lấy tay anh ta.

"Nghe này: cô ấy đâu -1 ở đâu? Ngoài đó, bên ngoài Bức Tường, hay là... Tôi cần biết, ông có nghe không? Ngay tức khắc, tôi không thể..."

"Ở đây," anh ta hét lên với tôi, say sưa, vui thích - hàm răng vàng chắc khỏe... "Cô ấy ở đây, trong thành phố, đang hành động. Ôi chà! Chúng tôi đang hành động!"

Chúng tôi là ai? Tôi là ai?

Gần anh ta - có đến năm mươi người như vậy - chui khỏi lớp vỏ tối sẫm, nói to, vui vẻ, hàm răng chắc khỏe. Miệng mở to hớp gió, tay vẫy những thứ có hình dạng như vợt bắt côn trùng bằng điện, vẻ hiền hòa, vô

hại (họ lấy chúng ở đâu nhỉ?) - họ di chuyển đến đó, phía tây, sau đội tác chiến, nhưng theo đường vòng, đại lộ 48 song song...

Tôi vấp phải dây cáp đồng đưa theo gió và chạy về phía nhà nàng. Để làm gì? Tôi không biết. Tôi lại vấp, đường phố trống vắng, thành phố hoang tàn lạ lẫm, tiếng chim hân hoan không ngớt, như ngày tận thế. Qua những bức tường kính - trong một số tòa nhà tôi thấy (ăn sâu vào trí nhớ): những mã số nam nữ giao hợp với nhau không chút ngưng ngừng - thậm chí còn không buông rèm, không phiếu hồng, giữa ban ngày...

Tòa nhà - nhà của nàng. Cánh cửa mở toang lộn xộn. Phía dưới, chỗ bàn kiểm soát trống không. Thang máy bị kẹt trong buồng thang. Tôi thở hổn hển, chạy lên trên theo bậc thang vô tận. Hành lang. Lướt nhanh - như gắn bánh xe - dãy số trên cửa: 320, 326, 330... 1-330, phải rồi!

Qua cánh cửa kính tôi thấy mọi thứ trong phòng vung vãi, đảo lộn, bị vò nhàu. Chiếc ghế bị lật sập vội vã, bốn chân chống lên trời, như con vật bị giết. Cái giường bị đẩy xéo đến sát tường trông thật ngớ ngẩn. Trên sàn vung vãi những mảnh phiếu hồng như những cánh hoa bị giẫm nát.

Tôi cúi xuống, nhặt một tờ phiếu, tờ nữa, rồi tờ khác: trên đó đều ghi D-503, trên tất cả phiếu là tôi - một giọt tôi tan chảy ra tràn đầy miệng chén. Đó là tất cả những gì còn lại...

Vì lẽ gì mà lại để chúng thế này, vung vãi trên sàn, để người ta giẫm đạp lên. Tôi chụp lấy một nắm, đặt lên bàn, vuốt lại cẩn thận, nhìn lại và... cười ngất nghêu.

Trước kia tôi chưa biết, còn giờ đây đã biết rồi, và các bạn cũng biết đấy: tiếng cười mang nhiều sắc thái. Đó chỉ là tiếng vọng xa xăm của tiếng nổ bên trong ta; có lẽ, đó là những tràng pháo hoa lễ hội xanh, đỏ, vàng; hay có lẽ là những mảnh thân thể con người bay lên tung tóe...

Trên những tờ phiếu loáng thoáng cái tên hoàn toàn lạ lẫm với tôi. Tôi không nhớ con số - chỉ nhớ ký tự F. Tôi hát hết đám phiếu trên bàn xuống sàn, dùng gót giày xéo lên chúng - như lên chính mình - như thế, thế đấy - rồi bước ra...

Tôi ngồi trên bệ cửa sổ trong hành lang đối diện cửa phòng - vẫn chờ đợi rất lâu, về ngày đại. Bên trái vắng tiếng bước chân. Một ông lão, khuôn mặt như quả bong bóng bị thủng, rỗng tuếch, đầy nếp nhăn - và từ lỗ thủng vẫn xì ra thứ gì đó trong suốt, chậm chậm chảy xuống. Chậm chậm, lơ mơ một lúc tôi mới hiểu: nước mắt. Chỉ đến khi ông lão đã đi khá xa, tôi mới sực tỉnh và hét vọng theo:

- Nghe này, nghe này, ông có biết mã số 1-330...

Ông lão quay lại, khoát tay vẽ tuyệt vọng rồi tập tễnh bước tiếp...

Tôi về nhà lúc trời nhá nhem. Ở phía tây, cứ mỗi giây bầu trời dùm lại trong cơn co giạt màu xanh nhạt - từ đó vọng đến tiếng gầm gừ mờ đục bị bóp nghẹt. Trên các mái nhà như rải đầy những đầu que củi cháy dở bị dập tắt đen ngòm - bầy chim. Tôi nằm lên giường - và giấc ngủ tựa con ác thú đè bẹp tôi, không cho tôi thở...

Ghi chép 38

Chủ đề:

**(TÔI KHÔNG BIẾT CHỦ ĐỀ GÌ. CÓ LẼ CHỈ MỘT CHỦ ĐỀ:
MẪU THUỐC LÁ BỊ VỨT BỎ)**

Tôi tỉnh giấc, ánh sáng chói chang làm nhức mắt. Tôi nheo mắt. Trong đầu vẫn lơ lửng làn khói xanh cay xè, tất cả đều mù mịt, qua màn sương. Nhưng tôi còn chưa bật đèn mà, sao lại...

Tôi bật dậy - ngồi sau bàn là I, tay chống cằm, nhìn tôi cười...

Sau chính cái bàn mà tôi đang ngồi viết lúc này. Mười mười lăm phút ấy, xoắn chặt thành một lò xo nén chắc, đã trôi qua. Còn tôi có cảm giác là cánh cửa chỉ vừa mới khép lại sau lưng nàng, vẫn còn có thể đuổi kịp nàng, nắm lấy tay nàng - và có lẽ, nàng sẽ bật cười và sẽ nói...

I ngồi sau bàn. Tôi chạy bỏ về phía nàng.

"Em, em! Anh đã, anh đã thấy phòng em - anh nghĩ là em..."

Song giữa chừng tôi va phải những mũi giáo nhọn của hàng mi bất động, và dừng lại. Tôi nhớ lại: nàng cũng nhìn tôi như thế khi ở trên tàu Tích Phân. Và ngay lúc này, chỉ trong giây lát, tôi phải nói sao cho nàng tin - bằng không sẽ chẳng bao giờ...

"Nghe này, anh phải... anh phải nói hết với em... Không, không, gượng đã - để anh uống miếng nước..."

Miệng tôi khô khốc như được lột giấy thấm bên trong. Tôi rót nước, nhưng không sao rót được: tôi đặt ly lên bàn, hai tay nắm chặt bình nước.

Giờ tôi mới thấy: làn khói xanh là từ điều thuốc. Nàng đặt nó lên môi, rít mạnh, thềm thường nuốt hơi khói cũng như tôi nuốt nước, rồi nói:

"Không cần đâu. Đừng nói nữa. Cũng thế cả thôi, anh thấy đấy: rốt cuộc em cũng đến. Dưới kia người ta đang đợi em. Anh lại muốn những phút cuối cùng của chúng ta..."

Nàng vút điều thuốc xuống sàn, nhào toàn thân ra phía sau qua tay ghế tựa (có nút bấm trên tường, phải khó khăn lắm mới với tới) - và tôi nhớ lại, chiếc ghế tựa bật ngược, nhô hai chân lên khỏi sàn. Sau đó rèm buông xuống.

Nàng lại gần, ôm tôi thật chặt. Đầu gối nàng qua lần váy như một thứ độc dược, chậm rãi, dịu dàng, ấm áp, bao trùm tất cả...

Rồi đột nhiên... Đôi khi bạn đang chìm đắm trong giấc mơ ấm áp ngọt ngào - bỗng có gì đâm đau nhói, bạn rùng mình và mở to mắt... Lúc này cũng thế: trên sàn trong phòng nàng những phiếu hồng bị đâm lên, trên một tờ phiếu - chữ F và những con số nào đó... Chúng cuộn lại thành một bó trong tôi và tôi thậm chí không thể nói cảm giác ấy là gì, song tôi siết chặt nàng đến mức nàng kêu lên vì đau...

Một phút nữa - trong mười hay mười lăm phút ấy, trên chiếc gối trắng sáng - nàng ngả đầu ra sau, mắt khép hờ, hàm răng nhọn ngọt ngào. Và điều ấy lúc nào cũng ám ảnh, dẫn dắt một cách ngớ ngẩn khiến tôi nhớ về một điều gì đó, một điều không được phép, một điều giờ đây không được nhớ đến. Rồi tôi vừa dịu dàng hơn, vừa thô bạo hơn siết lấy nàng - những vết bầm do dấu tay tôi hiện rõ hơn...

Nàng nói (mà không mở mắt - tôi nhận ra điều này):

"Người ta bảo hôm qua anh ở chỗ Lãnh Tụ Thiện Nguyên? Có đúng thế không?"

"Phải, đúng thế."

Lúc ấy mắt nàng mở to và tôi vui sướng quan sát gương mặt nàng nhanh chóng trắng bệch, nhòa đi, biến mất, chỉ còn lại đôi mắt.

Tôi kể hết với nàng. Ngoại trừ một điều - không rõ vì sao... không, không đúng, tôi biết - duy chỉ một điều là tôi im lặng - về việc Người nói vào lúc cuối là họ cần tôi chỉ để...

Như tấm ảnh dần dần hiện lên trong nước rửa ảnh, gương mặt nàng hiện lên: đôi má, hàm răng trắng, đôi môi. Nàng đứng lên, đi đến cửa gương của tủ áo.

Miệng tôi lại khô khốc. Tôi rót nước cho mình, song thấy khó chịu khi phải uống - tôi đặt ly nước xuống bàn và hỏi:

"Em đến đây vì điều đó sao - vì em cần biết điều đó sao?"

Từ trong gương, hình tam giác nhọn giễu cợt của cặp lông mày nhướng lên về phía thái dương nhìn vào tôi. Nàng quay lại định nói gì với tôi, song lại chẳng nói gì.

Không cần thiết. Tôi biết.

Tạm biệt nàng? Tôi di chuyển đôi chân mình mà như của người lạ, va vào chiếc ghế - nó ngã sấp xuống, không nhúc nhích, giống như chiếc ghế hời ở phòng nàng. Môi nàng lạnh ngắt, như sàn nhà lạnh ngắt hời nào đó trong phòng tôi đây bên cạnh chiếc giường.

Khi nàng đi khỏi, tôi ngồi bệt xuống sàn, cúi nhìn mẫu thuốc nàng vứt bỏ...

Tôi không thể viết gì thêm - tôi không muốn nữa!

Ghi chép 39

Chủ đề:

TẬN CÙNG

Toàn bộ chuyện này như hạt muối cuối cùng được bỏ vào dung dịch đã bão hòa: những tinh thể tua tủa như kim nhọn nhanh chóng bò tràn lan, đặc cứng, đông lại. Và tôi thấy rõ ràng: mọi việc đã được giải quyết - rồi sáng mai tôi sẽ thực hiện việc này. Việc này cũng như thể là tự sát, tuy nhiên, có lẽ chỉ khi ấy tôi mới sống lại. Bởi vì chỉ những gì chết đi mới có thể sống lại.

Ở phía tây, từng giây bầu trời rung chuyển trong cơn co giật lóe xanh. Đầu tôi nóng lên và khua loạn xạ. Tôi ngồi như thế suốt đêm và thiếp đi vào lúc bảy giờ sáng, khi bóng đêm đã rút đi, trời xanh dần và những mái nhà với chim đậu rải rác đã trông thấy rõ...

Tôi tỉnh giấc: đã mười giờ (rõ ràng hôm nay không có chuông báo thức). Trên bàn hãy còn ly nước từ ngày hôm qua. Tôi nốc ừng ực và chạy ra: tôi cần phải chạy nhanh, nhanh hết sức.

Bầu trời xanh cô tịch bị cơn bão nuốt chửng. Những góc đầy gai nhọn của những chiếc bóng, tất cả được cắt ra từ bầu không khí mùa thu xanh ngắt - mỏng manh - không dám chạm vào e sẽ vỡ tan, bụi thủy tinh bay khắp. Và trong tôi cũng thế: không được nghĩ, không cần nghĩ, không phải nghĩ, bằng không...

Và tôi không nghĩ, có lẽ thậm chí còn không thấy rõ mà chỉ ghi vào tâm trí. Nào là trên mặt đường - những cành cây không rõ từ đâu với những lá màu lục, màu hổ phách, màu đỏ thẫm. Nào là trên cao chim chóc và phi cơ bay liệng đan chéo nhau. Nào là những cái đầu, những cái miệng há to, những cánh tay khua những nhánh cây. Ất hẳn mọi thứ đều gào thét, quang quác, vo ve...

Sau đó - những cơn đường trống trơn như vừa có trận dịch hạch quét qua. Tôi nhớ: mình vấp vào một thứ gì đó mềm không chịu nổi, nhũn và bất động. Tôi cúi xuống: thấy người. Nó nằm ngửa, đôi chân co quắp hơi giang ra, tuồng như một phụ nữ. Khuôn mặt...

Tôi nhận ra đôi môi dày như môi người da đen, thậm chí giờ đây dường như còn phun ra tiếng cười. Mắt nhắm chặt, anh ta cười vào mặt tôi. Một giây - tôi bước qua anh ta rồi chạy - bởi vì tôi không thể chịu nổi, tôi

phải làm thế nhanh hơn nữa, bằng không tôi có cảm giác mình sẽ vỡ vụn, sẽ cong oằn như đường ray bị quá tải...

May thay - chỉ độ hai mươi bước chân là thấy tấm biển - những chữ bằng vàng "Phòng Bảo Vệ". Tôi dừng lại tại ngưỡng cửa, hít một hơi sâu hết sức rồi bước vào.

Bên trong, trên hành lang - một chuỗi bát tạn những mã số đứng xếp hàng, với những tờ giấy, những cuốn vở dày cộp trên tay. Họ di chuyển chầm chậm một bước, hai bước rồi ngừng lại.

Tôi chạy tới chạy lui dọc theo hàng người, đầu như bị tách ra, tôi chụp lấy tay áo họ, tôi van xin họ như bệnh nhân van vỉ người ta hãy mau chóng cho anh ta thứ gì đó để kết thúc ngay sự thống khổ, trong một khoảnh khắc cơn đau nhói buốt khôn cùng.

Một phụ nữ nào đó với dây lưng thắt chặt trên bộ đồng phục, đôi mắt như hai bán cầu nổi bật, và cô ta không ngừng đảo chúng qua lại, cứ như thể trên đó có đôi tròng mắt. Cô ta cười khi khi vào mặt tôi:

"Ông ta bị đau bụng! Đưa ông ta vào nhà vệ sinh - kia, cánh cửa thứ hai bên phải..."

Rồi người ta cười hô hô vào tôi: tôi thấy ghen hòng vì tiếng cười, chỉ trong chốc lát tôi sẽ hét lên hay là... hay là...

Đột nhiên ai đó từ phía sau nắm lấy khuỷu tay tôi. Tôi quay lại: đôi tai vênh, trong suốt. Song chúng không hồng như mọi khi mà lại đỏ chót, cục yết hầu chạy lên chạy xuống - như muốn đâm rách lớp da mỏng.

"Ông đến đây làm gì?" Anh ta hỏi, xoáy nhanh vào tôi.

Tôi bầu chặt lấy anh ta:

"Nhanh nào - ta vào phòng của ông... Tôi phải... tất cả, ngay bây giờ! Tốt lắm, chính là với ông... Có lẽ điều này thật khủng khiếp vì chính là ông, song rất tốt, tốt lắm..."

Anh ta cũng biết nài, và vì thế tôi thấy khổ tâm hơn, song có lẽ anh ta cũng sẽ rùng mình khi nghe và cả hai chúng tôi sẽ giết nài, tôi sẽ không đơn độc vào giây phút cuối cùng này...

Cửa đóng lại. Tôi nhớ: có mảnh giấy nào đó kẹt dưới khe cửa và cọ vào sàn nhà khi cửa khép lại, rồi sau đó một sự im lặng đặc biệt ngọt ngọt bao

trùm. Giả như anh ta nói một lời - bất kể điều gì - dù là một lời vớ vẩn nhất, tôi sẽ khai tất cả ngay. Nhưng anh ta lặng thinh.

Rồi căng thẳng đến mức ù hết cả tai, tôi nói (mà không nhìn):

"Tôi có cảm giác - tôi luôn căm ghét cô ta, ngay từ đầu. Tôi chống lại... Tuy vậy - không, không, đừng tin tôi: tôi đã có thể mà lại không muốn được cứu thoát, tôi muốn chết, điều đó với tôi quý giá hơn hết thảy... Ý tôi là không chết để cô ta... Thậm chí giờ đây - thậm chí bây giờ khi tôi đã biết hết... Ông biết không, ông biết là Lãnh Tự Thiện Nguyễn gọi tôi đến không?"

"Có, tôi biết."

"Song những gì Người nói với tôi... Xin ông hiểu cho - đằng nào cũng thế cả nếu như bây giờ đất sụt dưới chân ông - rồi ông vớ tất cả những thứ trên bàn - giấy, mực... mực bắn tung tóe và mọi thứ biến thành một vết mực loang..."

"Tiếp đi, cứ tiếp tục! Khẩn trương lên. Ngoài kia người ta đang đợi."

Nghẹn thở và lẫn lộn lung tung, khi đó tôi nói với anh ta tất cả những gì viết ra ở đây. Về một tôi thực sự và một tôi lông lá, rồi việc nàng nói về đôi tay tôi lúc đó - phải, đích thị mọi chuyện bắt đầu từ đây - rồi khi đó tôi không muốn thực hiện bổn phận của mình, rồi tôi tự đánh lừa bản thân, rồi nàng lấy được giấy chứng bệnh giả, rồi tôi bị mòn mỏi từ ngày này sang ngày khác, rồi những hành lang dưới đất, rồi ở đó - bên ngoài Bức Tường...

Toàn bộ những điều đó tuôn ra như những mẩu vô nghĩa, những mảnh rời rạc - tôi nghẹn lời, không đủ từ để diễn tả. Đôi môi hai lần cong với cái cười khẩy tiếp lời tôi với những từ cần thiết - tôi gật đầu biết ơn: "Vâng, vâng..." Và rồi (gì thế nhỉ?) - anh ta nói thay tôi luôn, còn tôi chỉ lắng nghe: "Phải, rồi sau đó... Đúng là như thế, phải, phải rồi!"

Tôi cảm thấy nơi gáy, quanh cổ áo, bắt đầu lạnh lạnh như do hơi ête và thấy khó khăn khi hỏi:

"Nhưng làm sao - nhưng ông không thể nào biết được, do đâu..."

Điệu cười không thành tiếng của anh ta càng lúc càng cong như cái móc... Rồi tiếp đó:

"Ông có biết là ông còn muốn giấu tôi điều gì, này nhé: ông kể ra hết những ai ông thấy sau Bức Tường, nhưng ông còn sót một người. Ông chối

sao? Ông có nhớ là ở đó - chỉ một thoáng, chỉ một giây thôi - ông đã thấy... tôi không? Phải, phải: là tôi."

Ngưng một lúc.

Rồi đột nhiên - một tia chớp, rõ ràng một cách trớ tráo, lóe lên trong đầu tôi: anh ta - anh ta cũng là người của bọn họ... Rồi toàn bộ con người tôi, trọn nỗi thống khổ của tôi, tất cả những gì tôi mang đến đây bằng chút hơi tàn, như một chiến công - rớt cuộc thật khô hài, như chuyện tiêu lâm cổ xưa về Abraham và Isaac. Abraham toát mồ hôi lạnh, vung dao lên trước con trai mình - trước bản thân - đột nhiên một giọng nói từ trên vọng xuống: "Không đáng gì đâu! Ta chỉ đùa thôi..."

Không rời mắt khỏi điệu cười càng lúc càng cong như cái móc, tôi tì tay vào cạnh bàn, chậm chậm, chậm chậm rồi đi cùng với chiếc ghế tựa, rồi lập tức tóm lấy toàn thân tôi trong một vòng tay, vọt nhanh qua những tiếng la hét, những bậc thang, những cái miệng.

Không nhớ đã xuống dưới bằng cách nào, tôi thấy mình trong một nhà vệ sinh công cộng ở ga tàu điện ngầm. Trên đó, mọi thứ đã bị hủy diệt, nền văn minh vĩ đại nhất và sáng suốt nhất trong toàn bộ lịch sử đã sụp đổ, còn ở đây - do sự trớ trêu của ai đó - mọi thứ vẫn tốt đẹp như trước. Chỉ còn suy nghĩ: mọi thứ đã được phán quyết, cỏ dại sẽ mọc phủ lên mọi thứ, tất cả mọi thứ sẽ chỉ còn là "thần thoại"...

Tôi rên lớn. Và vào đúng khoảnh khắc ấy, tôi cảm thấy ai đó xoa nhẹ vai tôi.

Đó là người ngồi cạnh tôi, phía bên trái, vàng trán anh ta - một mảng hói lớn hình parabol, trên trán hằn những nếp nhăn tựa những dòng chữ màu vàng lít nhít. Và những dòng chữ ấy như nói về tôi.

"Tôi hiểu ông, hoàn toàn hiểu," anh ta nói. "Nhưng xét cho cùng, ông hãy bình tĩnh. Chớ nên. Tất cả những thứ đó sẽ trở lại, chắc chắn sẽ trở lại. Quan trọng hơn cả là làm cách nào để mọi người biết về khám phá của tôi. Ông là người đầu tiên tôi nói chuyện này: theo tính toán của tôi, không hề có vô tận!"

Tôi nhìn chòng chọc anh ta.

"Phải, phải, tôi nói ông nghe: không hề có vô tận. Nếu thế giới vô tận thì tỉ trọng trung bình của vật chất trong nó phải bằng không. Và vì nó khác không - điều này ta biết - suy ra vũ trụ có giới hạn, nó hình cầu và bình phương bán kính vũ trụ (r^2) bằng tỉ trọng trung bình nhân với... Tôi chỉ cần

có thể - tính hệ số dưới dạng số và khi đó... Ông có hiểu không: mọi thứ đều có giới hạn, mọi thứ đều đơn giản, mọi thứ đều tính toán được; khi đó chúng ta sẽ đạt thắng lợi về mặt triết học, ông có hiểu không? Thế mà, thưa ông kính mến, ông lại quấy rầy tôi kết thúc việc tính toán, ông la lối om sòm..."

Tôi không biết điều gì làm tôi rung động hơn: khám phá của anh ta hay vẻ kiên quyết của anh ta vào giờ phút tận thế này: trong tay anh ta (chỉ lúc này tôi mới để ý thấy) cầm quyển sổ ghi chép và bảng số logarit. Và tôi hiểu ra: nếu thậm chí mọi thứ đều diệt vong, thì bốn phần của tôi (trước các bạn yêu quý, độc giả chưa quen biết) là để lại những ghi chép của mình trong tình trạng được hoàn tất.

Tôi xin anh ta tờ giấy và viết những dòng cuối cùng này lên đó...

Tôi những muốn đặt dấu chấm hết - tựa như người xưa đặt cây thập giá trên huyết mộ người chết, nhưng đột nhiên cây bút chì run rẩy và rơi khỏi tay tôi...

"Ông nghe này," tôi giật tay người bên cạnh. "Ông nghe đây, tôi đang nói với ông! Ông phải, ông phải trả lời tôi: bên ngoài nơi tận cùng của vũ trụ hữu hạn của ông là cái gì? Ở đó là gì - xa hơn nữa là gì?"

Anh ta không kịp trả lời; từ trên, có tiếng bước chân xuống bậc thang...

Ghi chép 40

Chủ đề:

NHỮNG SỰ KIỆN

CHUÔNG KHÍ

TÔI TIN CHẮC

Ban ngày. Trời trong. Khí áp kế chỉ vạch 760.

Lẽ nào tôi, mã số D-503, đã viết 220 trang ghi chép này? Lẽ nào tôi từng có lúc cảm thấy, hoặc tưởng tượng là mình cảm thấy điều này?

Nét chữ là của tôi. Và tiếp theo - cũng vẫn nét chữ ấy, nhưng may thay, chỉ là nét chữ mà thôi. Không mê sảng, không ảo dụ vô nghĩa, không cảm xúc: chỉ là những sự kiện. Bởi lẽ tôi đã bình phục, hoàn toàn, tuyệt đối bình phục. Tôi mỉm cười - không thể không mỉm cười: người ta đã lấy mảnh dăm ra khỏi đầu tôi, đầu óc trở nên nhẹ nhàng, trống rỗng. Chính xác hơn, không phải trống rỗng mà là không có điều gì lạ lẫm ngăn cản tôi mỉm cười (cười là trạng thái bình thường của một người bình thường).

Những sự kiện là thế này: Tối hôm đó, anh bạn láng giềng của tôi, người khám phá ra tính hữu hạn của vũ trụ, cả tôi và mọi người xung quanh, được tập trung lại như những người chưa có giấy chứng nhận Phẫu Thuật, được đưa vào một thính phòng gần nhất (chẳng hiểu vì có gì thính phòng mang số quen thuộc 112). Ở đó chúng tôi bị cột chặt vào bàn và trải qua cuộc Đại Phẫu Thuật.

Hôm sau, tôi - mã số D-503 - trình diện trước Lãnh Tự Thiện Nguyễn và kể hết cho Người nghe những gì tôi biết về kẻ thù của hạnh phúc. Vì sao trước kia điều này lại khó khăn với tôi thế nhỉ? Không hiểu nổi. Lời giải thích duy nhất chính là do căn bệnh trước kia của tôi (có tâm hồn).

Tối hôm đó - (lần đầu tiên) tôi được ngồi cùng bàn với Lãnh Tự Thiện Nguyễn trong Buồng Hơi Ngạt nổi tiếng. Người ta đưa đến một phụ nữ. Cô ta phải khai nhận trước sự hiện diện của tôi. Người phụ nữ kiên quyết lạnh thính và mỉm cười. Tôi nhận thấy cô ta có hàm răng nhọn trắng bóng, rất đẹp.

Sau đó người ta đưa cô vào Chuông. Mặt cô trở nên trắng bệch, và vì mắt cô đen và to nên trông rất đẹp. Khi người ta bắt đầu rút không khí từ Chuông ra, cô ngửa đầu, mắt khép hờ, môi mím chặt - những cử chỉ này gọi cho tôi nhớ lại điều gì đó. Cô nhìn tôi, bầu chặt vào tay ghế, nhìn mãi cho

đến khi mắt nhắm hắt. Lúc đó người ta lôi cô ra, dí những điện cực vào để mau chóng hồi tỉnh, rồi lại đưa vào Chuông. Cứ thế lặp lại ba lần, mà rốt cuộc cô vẫn không hé lấy nửa lời. Những người khác được đưa đến cùng với người phụ nữ này có vẻ thành khẩn hơn: nhiều người đã bắt đầu khai nhận ngay từ lần đầu. Ngày mai tất cả bọn họ sẽ lên bậc thang đến cỗ Máy của Lãnh Tụ Thiện Nguyện.

Không được trì hoãn, bởi vì khu vực phía tây vẫn còn rối loạn, gào thét, tử thi, thú dữ, và thật đáng tiếc, còn một số lượng đáng kể những mã số đã phản bội lại lý trí.

Tuy nhiên, trên đại lộ 40 nằm cắt ngang, người ta đã kịp dựng lên Bức Tường đã chiến bằng điện cao thế. Và tôi hy vọng - chúng tôi sẽ chiến thắng. Hơn thế nữa, tôi tin chắc chúng tôi nhất định sẽ chiến thắng. Bởi lẽ lý trí dứt khoát phải chiến thắng.

1921

Notes

[←1]

^[1] Tức là Alexander Scriabin (1872-1915): là nhà soạn nhạc, nghệ sĩ dương cầm người Nga. Ông là nhà soạn nhạc trong thời kỳ chuyển giao giữa âm nhạc Lãng mạn và Hiện đại. (Mọi chú thích trong sách nếu không nói gì thêm đều của người dịch.)

[←2]

^[2] Tiếng Latin, nghĩa là "Luật tình dục".

[←3]

[3] iamb hay iambus là nhịp thơ hai âm tiết: một ngắn - một dài;
Trochee cũng là nhịp thơ hai âm tiết: một dài - một ngắn, cả hai đều có
nguồn gốc từ thi pháp Hy Lạp cổ đại.

[←4]

[4] Prometheus trong thần thoại Hy Lạp, là một vị thần khổng lồ, con trai của Lapetus và Themis, anh em của Atlas, Epimetheus và Menoetius. Ông nổi tiếng với trí thông minh, là người đã cướp ngọn lửa từ thần Zeus và trao nó cho nhân loại. Zeus đã trừng phạt ông bằng cách buộc ông vào một tảng đá để một con đại bàng ăn gan của ông hàng ngày.

[←5]

[5] El Dorado - vùng đất thần thoại ở Nam Mỹ, nơi có rất nhiều vàng và đá quý. Trong cuộc tìm kiếm bất thành vùng đất El Dorado vào thế kỷ XVI, đội quân xâm lược Tây Ban Nha đã khai phá những con đường đi sâu vào vùng đất Nam Mỹ.

[←6]

^[6] Timur - còn gọi là Tamerlane (1336-1405) người đã chinh phạt phần lớn Tây và Trung Á, lập ra đế quốc và triều đại Timurid.

[←7]

^[7] Nghĩa là: ăn mòn đến hết.

[←8]

[8] Trong nhiệt động lực học, entropy nhiệt động lực (hay gọi đơn giản là entropy) ký hiệu là S , là một đơn vị đo nhiệt năng phát tán, hấp thụ khi một hệ vật lý chuyển trạng thái tại một nhiệt độ tuyệt đối xác định. Trong cơ học thống kê, entropy được định nghĩa như là một đơn vị đo lường khả năng mà một hệ có thể rơi vào trạng thái độ trong một tình trạng, nó thường được gọi là "sự lộn xộn" hay "tính bừa" thể hiện trong một hệ.

[←9]

^[9] Tên một thung lũng nhỏ ở Jerusalem. Đạo Cơ Đốc và Do Thái coi nơi này là Địa ngục hoặc Hồ lửa. Trong Kinh Thánh Hebrew, đây là nơi các vị vua Judah hiến tế con mình bằng ngọn lửa.

[←10]

^[10] Phần cuống não, nối hành tủy với đồi não, được đặt theo tên của nhà phẫu thuật người Ý Costanzo Varolio (1543-1575).

[←11]

^[11] Joshua, nhân vật trong Kinh Thánh Do Thái, phụ tá của Moses, sau khi Moses chết ông trở thành lãnh tụ tinh thần của người Do Thái.

[←12]

^[12] Trên lý thuyết, tại độ âm tuyệt đối, chính xác là -273.15 độ C - trạng thái nhiệt động học lý tưởng của vật chất, mọi chuyển động nhiệt đều ngừng lại.

[←13]

[13] Theo thần thoại Bắc Âu, Valkyrie là tên gọi của những tiểu nữ thần, khi ra chiến trường họ mặc áo giáp đỏ, đội mũ vàng, cầm khiên giáo sáng loáng và cưỡi trên những con ngựa thần lông trắng có cánh. Từ những con ngựa ấy rơi ra những hạt nước gọi là sương mai, tỏa ánh cầu vồng, gọi là Bắc cực quang.